2 pages en langue française

4 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul III, Nr. 24/26, Ian.—Martie 1956.

L'Etendard — Die Standarte

Un exemplar 3 S., 0,50 DM

Pregătirea loviturii decisive

de Căpitan C. STOICĂNESCU

După conferința dela Geneva, politica externă a Marilor Puteri Occidentale nu putea fi decât ceea ce este: o încercare permanentă de a se defini — în funcție de atitudinea schimbătoare a lagărului comunist.

Drama Umanității — și nenorocul nostru — izvorăște din însăși concepția luptei celor două sisteme. În timp ce comunismul se identifică cu ideea dominației mondiale și revendică legitimitatea stăpânirii integrale a planetei noastre, democrația apără ... ce-a mai rămas.

Cum poate fi înțeleasă și contracarată politica, plină de surprize, a Moscovei — ce investește Globul pentru o acțiune de lungă durată —, când, sub obsesia evitării cu orice preț a răsboiului, se neglijează esențialul: scopul ultim al comunismului internațional? Singura constantă în politică este scopul; mijloacele pot să varieze — în timp și în spațiu. Ori, scopul comunismului rămânând dominația mondială, deci, implicit, nimicirea sistemului democratic, ce importanță are că aceasta se va realiza pe calea răsboiului sau prin alte mijloace? Dacă lumea liberă vrea să supraviețuiască, ea este îndreptățită să recurgă la orice mijloc de apărare; chiar și la răsboi ...

„Răsboiul este continuarea politicii cu alte mijloace", — spune Clausewitz,

Răsboiul nu este deci decât un mijloc; el intervine numai atunci și acolo unde mijloacele obișnuite ale politicii — diplomația în primul rând — se dovedesc neputincioase. Mijloc excepțional, răsboiul apare mai de grabă ca un incident politic. Pe drumul accidentat al destinului popoarelor, răsboiul îndeplinește rolul explosivului care spulberă obstacolele ce nu pot fi înlăturate.

Strategia este supusă politicii.

În condițiile conflictului ireductibil dintre democrație și comunism, răsboiul este tot un mijloc, un aspect al luptei pentru dominația mondială; după cum surâsul diplomatic este un altul.

Este evident că nu va fi răsboi, dacă nimicirea democrației liberale se va putea realiza prin mijloace „pașnice".

Este însă tot atât de evident că presiunea diplomatică, subversiunea premergătoare fronturilor populare, revoluția internă — mijloace clasice ale expansiunii comuniste —, nu sunt universal valabile. Anumite regiuni (Statele Unite, de exemplu) nu se vor integra niciodată, pe această cale, lagărului comunist. Pentru lichidarea acestora, o lovitură brutată, ultimă, ca un punct final la lupta pentru dominația mondială, este obligatorie. Și pentru această ultimă lovitură se pregătește comunismul dela instaurarea lui pe 1/6 parte a Globului. Politica Moscovei nu este decât o pregătire a condițiilor favorabile acestei ultime încercări.

În doctrina comunistă, politica este subordonată strategiei. Nu trebue uitat un fapt, care singur ne dă cheia înțelegerii politicii externe a Rusiei-Sovietice: **Oamenii de stat sovietici trec prin academiile militare.**

După doctrina comunistă, extinderea comunismului în întreaga lume ar urma să se întâmple în două faze:

1. — O fază de pregătire, în care, printr'o alternare a politicii de forță cu politica de destindere, să se treacă dela „încercuirea capitalista" la „încercuirea socialista"; și

2. — O lovitură decisivă, menită să lichideze ultimele bastioane ale lumii libere „ultimul brânci ce trebue dat capitalismului putred, pentru a se prăbuși in groapa care îl așteaptă deschisă", — în argou comunist).

Desfășurarea ultimelor evenimente lasă să se întrevadă net manevra in curs de execuție — concepută la scară mondială — a comandamentului sovietic: incercuirea ultimelor bastioane de rezistență ale lumii libere — Europa Apuseană și America.

Există însă o ordine de urgență.

Primul obstacol în calea expansiunii comuniste este Pactul Atlanticului. Logic, lichidarea Frontului Atlantic se impune ca primul obiectiv al strategiei sovietice.

Așa stând lucrurile, politica externă a Moscovei — atât de întortochiată și de indescifrabilă pentru „specialiștii" occidentali — privită prin prisma principiilor strategice, ne apare de o simplitate surprinzătoare.

Ce este neutralizarea Austriei? — O ruptură frontală;

Ce este tendința de neutralizare a țărilor nordice și a Greciei? — O dublă acțiune de dislocare a aripilor;

Ce însemnează înverșunarea cu care se urmărește neutralizarea Germaniei? — O încercare de lichidare a flancului stâng;

Ce reprezintă pătrunderea în Africa de Nord? — O manevră de învăluire a Dispozitivului Atlantic.

Încetarea ostilităților în Coreea și Indochina, antamarea discuțiilor cu Guvernul Malaez pentru încetarea gherilei — toate în ideea neutralizării Sud-Estului asiatic — nu sunt altceva decât măsuri de siguranță a spatelui, în scopul obținerii libertății de acțiune.

Contrar opiniei anumitor critici militari, este limpede că într'un eventual răsboiu, efortul Armatei Roșii se va exercita în Europa. Din toate punctele de vedere — plasare geografică, importanță economică și militară, căi de comunicație, bază de plecare pentru adversar, necesitatea distrugerii în primul rând a celui mai primejdios inamic —, Europa Apuseană constitue obiectivul strategic ideal, a cărui ocupare într'un prim șoc ar putea conduce la paralizarea adversarului.

Dublarea flotei sovietice în Extremul Orient, ce îngrijorează atât comandamentul american, nu poate fi decât o acțiune de diversiune și mascare.

Manevra de ademenire, nuanțată de amenințări voalate și presiuni asupra familiilor, pentru repatrierea repugiaților, la care Occidentul asistă nepăsător — atunci când nu-și dă concursul — nu contrazice, confirmă teza efortului în Europa; lichidarea grupurilor naționale de refugiați fiind o măsură de prevedere în scopul asigurării spatelui armatelor comuniste ce vor acționa în Europa. Căci, atâta timp cât vor exista refugiați, gata să ia arma 'n mână și să fie parașutați dincolo de cortină, orice înaintare a Armatei Roșii în Europa devine caducă și extrem de periculoasă pentru guvernele comuniste ce se mențin prin forța baionetelor.

Își dă oare comandamentul atlantic seama de importanța grupurilor naționale de refugiați într'un viitor răsboi? Se pare că nu. Altfel le-ar păstra cu grija și gelozia cu care este păstrat armanentul atomic.

Iată dece, târguelile prin care se încearcă să se răscumpere liniștea Occidentului, în schimbul sacrificării definitive a popoarelor noastre, nu ne impresionează.

Pământul este împărțit între două lumi; una constituind negarea celeilalte. Orice încercare de împăcare a lor, fără modificări structurale, este aprioric condamnată la eșec. Conflictul este în profunzime, de esențe, și nu se poate construi nimic pe un vulcan în efervescență.

Dacă lumea liberă vrea să supraviețuiască, noi nu putem fi sacrificați.

Lagărul comunist du dorește răsboiul în condițiuni de inferioritate; dar aceasta nu înseamnă că el ar dori pacea. „Pacea" pe care o vrea Cremlinul nu este acelaș lucru cu pacea pe care o dorește lumea liberă; „pacea comunistă" constitue doar cadrul necesar spargerii „încercuirii capitaliste", lărgirii sferei de influență și ocupării de obiective strategice, în scopul obținerii superiorității și încercuirii lumii libere; toate aceste realizări putându-se obține în condițiile „păcii comuniste" fără riscuri, pe calea curentului neutralist.

Nu vom sublinia poate niciodată de ajuns pericolul curentului neutralist.

Pentru edificarea „scepticilor" care văd în îndârjirea cu care urmărește lagărul comunist neutralizarea țărilor limitrofe „o dorință legitimă de a preveni noi invazii", citez o declarație din 1945 a Mareșalului Bulganin, redată de Jean Pleyber în „Ecrits de Paris".

„Nimic nu poate fi mai contrar principiilor marxist-leniniste decât a se neglija întrebuințarea ce se poate da ideilor-forță ca neutralitatea și pacea, pretinzând-se că este vorba numai de cuvinte, pentru a se consacra exclusiv fabricării de armament ... Pentru a măsura întinderea unei astfel de erori, este de ajuns a ne întreba câte tunuri, tancuri și avioane vor lipsi în tabăra inamică pentru că ideea-forță a păcii cucerind masele populare, conducătorii capitaliști, chiar dacă ei nu participă la iluzia colectivă, vor fi obligați a reduce construcția de armament în proporții considerabile ...

Deasemenea, neutralizarea unei țări, importanță din punct de devere strategic, ne dă, înaintea primei lovituri de tun, avantaje strategice pe care ar trebui să le plătim cu o bătălie de ruptură lungă, costisitoare în oameni și material, și, socotind bine, hazardată."

Citind declarația Mareșalului Bulganin, și-a făcut loc mirarea, nedumerirea, bănuiala: Să fie într'adevăr teama de răsboi care întunecă mințile, oamenilor politici occidentali, lipsindu-i de orice perspectivă istorică, sau ne găsim în fața unei conjurații internaționale care și-a pus în gând pierzania lumii libere? ...

IN MUNȚII FĂGĂRAȘULUI
Casa Bâlea (1234 m.) care a fost vizitată în mai multe rânduri de partizani anticomuniști.

Singurul răspuns

Erasmus n'a avut în fața ochilor jalnicul circ al ONU când a scris „Elogiul Nebuniei" și totuși câtă putere de pătrundere a avut bătrânul filosof când — bravând istoria — a afirmat că nebunii conduc destinele omeniri. Nu ne mirăm că emeriții negustori de sclavi ai Albionului au votat pentru admiterea RPR — la astfel de treburi erau antrenați de mult. Ne uimește însă gratuitatea mesajelor radiodifuzate cu tremolo dureros în voce, spre consolarea popoarelor robite, chiar de aceia care — uitând ideologiile „refulării" și „pozițiilor de forță" — au găsit cu cale să se abțină.Mărire ție, secol 20, descoperitor al subtilei etici după care neutralitatea în fața asasinatelor colective este o faptă lăudabilă!

Nu avem nevoie să caracterizăm noi politica externă a Statelor Unite. A făcut-o un American: Max Eastman. Ea se rezumă în „a ceda în fața afronturilor" (EST & OUEST, No. 143, Ianuarie 1956, pp. 2—6). Poporul Român, din lanțuri ori din pribegie, nu va uita însă că în apărarea sa nu s'au ridicat decât 2 glasuri, cel al Cubei și al Chinei naționaliste.

In acest început de an, datele problemei sunt așadar următoarele. Pe plan internațional — legalizarea RPR; pe plan de emigrație — mișcare concentrică de învăluire din partea propagandei comuniste. Și totuși situația e mai puțin grea decât pare. Acțiunile noastre își păstrează întreaga lor valoare, dovada fiind făcută pe de-o parte de frenezia cu care RPR-iștii caută să le torpileze, iar pe de alta de încrederea nemărginită — confirmată de informații recente — pe care cei de acasă o pun în noi. Noi reprezentăm țara reală, care nu e una cu cea pretins legală. Și apoi, cei care luptă pentru libertate nu se încurcă în paragrafe și jurisprudență.

Nu este mai puțin adevărat ca ziua eliberării se depărtează. (Deși am putea beneficia de „accelerarea istoriei", căreia dela o vreme îi place să așeze desnodămintele alături de „stabilizări". Să ne amintim de marșul fulgerător din Rusia care a urmat caldelor îmbrățișeri dintre Molotov și von Ribbentrop.) Oricum, pedeapsa trebuie s'o primim cu calm. Drumul acesta lung care duce la capătul nopții, unde ne așteaptă a nouă auroră — și pe care nu-l vor parcurge decât cei cu sufletul tare — este pentru noi o adevărată „ieșire din Egipt". In cursul lui rândurile ni se vor curăți și nu ne vom prezenta în fața lui Dumnezeu și a Neamului ca fecioarele nebune, despletite și cu candelele stinse. In răstimpul care ne rămâne și în care ne jucăm ultimele noastre șanse, trebuie să punem capăt oricărei debandade.

Suntem vulnerabili în fața atacurilor RPR-iste numai în măsura în care tolerăm proliferarea imposturilor. In ziua în care majoritatea organizațiilor românești se vor fi federat, constituind un front comun, din care va emana o conducere cu adevărat democratică a exilului, propaganda comunistă nu va mai putea afirma că utilizăm ficțiuni. Iar anumite cercuri „aliate" care au pornit la vânătoare de adepți, se vor lămuri că recrutarea de iobagi nu e deloc rentabilă. Să fim limpezi: la inima poporului american nu se ajunge prin Bernarzi, iar neamul românesc nu își va putea câștiga libertatea prin canalii capitularde. Pe plan mare ori mic coexistența trebuie repudiată. Singurul nostru *modus vivendi* este cel intransigent, eroic, în „spiritul Bernei", care se opune ca lumina întunericului „spiritului Genevei". Căci ceeace contează în viață — nota un mare scriitor francez — sunt sfinții și eroii, formele intermediare ale speciei noastre abea dacă au existență reală. In categoria acestor „forme intermediare" trebuiesc isgoniți toți cei care, cu ochi șireți de precupeț, stau gata la orice compromis.

Există lovituri necesare. Agresiunea comunistă în Coreea a declanșat reflexul de legitimă apărare al Occidentului toropit. Probabil că în zelul nostru de occidentalizare am căpătat nevoia unor asemenea sgâlțâiri. Fie dar ca rușinosul vot al ONU să constitue șocul necesar care ne va da nu numai setea unității ci și fanatismul luptei îndârjite până la ultima suflare. Acesta este singurul răspuns pe care îl putem da, singurul pe care părinții noștri martiri îl așteaptă.

STINDARDUL

Icoană pictată de Despina Doamna, soţia lui Neagoe Basarab.

SCRISUL ROMÂNESC ÎN SPANIA

In Editura „Carpaţii" (Calle Villanueva 43/4, Madrid) au apărut:

— ISTORIA ROMÂNILOR DIN DACIA TRAIANĂ, vol I şi II de A. D. Xenopol, fiecare volum 2 dolari USA.

— ISTORIA ROMÂNILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol. III şi IV, fiecare volum 2,50 dolari USA.

— ISTORIA LITERATURII ROMÂNE de D. Murăraşu, vol. I şi II, fiecare volum 3 dolari USA.

— NAŢIONALISMUL LUI EMINESCU de D. Murăraşu, 3 dolari USA.

— POVEŞTI, de Ion Creangă, un volum bogat ilustrat şi luxos editat, 4 dolari USA.

— DACIA, de Vasile Pârvan, 2 dolari USA.

— POEME FĂRĂ ŢARĂ, de V. Posteucă, N. Novac şi N. S. Govora, 2 dolari USA.

— RAPSODIA IBERICĂ, de Aron Cotruş, 1 dolar USA.

— RAPSODIA VALACA, de Aron Cotruş (în limba spaniolă), 0,25 dolari USA.

— PARENTALIA, homenaje al Emperator Trajano (în limba spaniolă), 0,25 dolari USA.

— LA ROUMANIE (în limba franceză), 0,25 dolari USA.

— PERSECUCION RELIGIOSA EN RUMANIA, de Alex. Mircea (în limba spaniolă), 0,25 dolari USA.

— DIN CRUCEA PĂDURII, de Ion Ţolescu, poeme, 1,50 dolari USA.

Sub tipar:

— ISTORIA PRESEI ROMÂNEŞTI, de Pamfil Şeicaru.

— Majoritatea acestor lucrări se găsesc şi în ediţii pentru bibliofili, numerotate şi legate în piele. Preţul fiecărui volum este de 10 dolari USA.

*

In Editura „Unirea" (Calle Angel Vidal, 17, Sitges-Barcelona) au apărut:

— «IL NE NOUS RESTE PLUS RIEN D'AUTRE A PERDRE QUE LA VIE», Epopée des assaillants de la Légation de la R. P. R. de Berne.

— «LE MIRAGE DE LA CO-EXISTENCE» (şi în limba română).

— «TITO AVEC UNE FACE VERS L'EST ET L'AUTRE VERS L'OCCIDENT» (şi în limba română).

REDACŢIONALE

— Pentru a se evita întârzieri şi pierderi de manuscrise, rugăm ca întreaga corespondenţă să ni se trimită numai la următoarea adresă: **TRAUCHGAU/Allgäu, Germania.**

— Asociaţiile româneşti care ne trimit dări de seamă despre activitatea lor sunt rugate să facă aceste dări de seamă pe scurt şi să le scrie citeţ.

— Redacţia îşi rezervă dreptul să facă corecturile necesare la orice articol trimis. **Manuscrisele nepublicate nu se restitue.**

— Nu intenţionăm să reducem numărul paginilor în limba germană. Dimpotrivă vrem să sporim aceste pagini, socotind că astfel servim mai bine cauza României.

Corespondenţa destinată redacţiei ziarului

Stindardul

rugăm a se trimite la adresa: Trauchgau/Allgäu, Deutschland.

La răscruce de gânduri

Sunt Brâncovenii, Doamnă ...

Într'un articol intitulat **Anna de Noailles et le goût de l'éternel**, REVUE DE PARIS, Ianuarie 1956, pp. 90—102, autoarea — Edmée de la Rochefoucauld — caută prin toate paraginile din Creta până la Evian, trecând pe la Nietzsche, originea panteismului şi a setei de eternitate exprimate cu un suflu liric nou în literele franceze de vlăstarul brâncovenesc. Şi poate vor mai bâjbâi încă mult criticii până nu vor căuta în „spaţiul mioritic" aceste accente:

O de-aş putea muri fără teamă ori cazně,
În seara lină a unei zile de vară,
Găsind din nou în sgomotul grădinilor greblate
Acea sfinţenie pagână ...
O moarte, mă căiesc, odinioară te-am temut.
Iată nu-mi mai e frică de tine, te privesc,
Mi-eşti dragă aşa cum mi-a fost de-atâtea ori vara ...

Destinul Annei Brâncoveanu e o lecţie. Transplantată sub alt cer, cu alte miresme şi alte melodii, ea a voit să-şi isgonească toate vechile apartenenţe, dar „strămoşii 'n noi de veci nu vor să moară şi noi minţim dar sângele nu minte". N'a putut să-şi vândă umbra ca nefericitul Peter Schlemihls al lui Adalbert von Chamisso. A trebuit să devină celebră tocmai prin vibrarea acelei coarde a sufletului ei pe care voia să o smulgă.

Nivelare

La capătul luminoasei sale lucrări, **Storia economica e sociale dell'impero romano**, Mihail Rostovtzev îsi punea următoarea întrebare: „încercările violente de nivelare nu au dus niciodată la înăţarea maselor; acestea nu au făcut altceva decât să distrugă clasele superioare, grăbind astfel procesul de barbarizare. Dar eterna întrebare, pururi prezentă ca un spectru ce nu poate fi gonit, rămâne: este oare posibil să extinzi o civilizaţie înaintată asupra claselor inferioare fără a-i degrada conţinutul şi a-i dilua calitatea până la dispariţie? Oare o civilizaţie nu e sortită să decadă în momentul în care începe a pătrunde în mijlocul masselor?"

Răspunsul îl dă realitatea democrat-populară: culturi respectabile au fost sterilizate prin plebeizare. Cea mai mare dramă a istoriei — remarca undeva René Grousset — este că se socotesc contemporane şi pe picior de egalitate popoare şi pături sociale care de fapt trăiesc în epoci diferite. Unde duce forţarea cursului istoriei am văzut: ţara noastră a fost aliniată după statul feudal al Mongoliei ...

Gaudeamus ...

Tribunilor le place să se adreseze tineretului, dar câţi din ei au probitatea intelectuală de a nu-şi bate joc de pachetul de iluzii şi idealuri care e sufletul unui adolescent. Presa franceză a publicat un text inedit al lui Georges Bernanos — o conferinţă rostită la Rio de Janeiro în 1945. Acest testament intelectual al marelui scriitor — pătruns de cele mai nobile idei ale lumii latine — se adresează nu numai studenţilor brazilieni ci tuturor tinerilor care, cu generoasă nelinişte, caută formele viitorului. El se adresează, în primul rând oropsitului tineret român de pretutindenea:

„Tineri, băieţi şi fete, ascultaţi-mă cu atenţie, acesta este ultimul meu mesaj. Libertatea n'are nevoie să fie numai adorată, libertăţii nu-i pasă astăzi de cei ce numai o iubesc, ea doreşte să fie salvată, vă porunceşte mântuirea ei.

Tineri, băieţi şi fete, libertatea o veţi salva mai întâi în voi înşivă, în cugetele voastre ... Căci libertatea gândirii se cucereşte în fiecare zi împotriva noastră înşine, împotriva obiceiurilor, prejudecăţilor, sforţărilor propagandistice ..."

Ah! dacă toţi pionerii şi membrii UTM din ţară — să nu uităm, fraţii şi nepoţii noştri — care se sbat din răsputeri ca autenticitatea sufletului lor românesc să nu devină bastardă prin strădania miciuriniştilor de pripas, ar putea medita aceste fraze luminoase:

„Priviţi-i pe cei bătrâni în faţă şi nu vă lăsaţi înşelaţi ... Cei mai bătrâni ca voi au irosit două treimi din bogăţiile lumii, au sacrificat milioane de vieţi, au inventat mistici sângeroase ... au substituit credinţelor tradiţionale, credinţelor omeneşti bazate pe familie şi patrie, supunerea asbolută, totalitară, idolatria Statului şi partidului ..."

In sfârşit, iată ultima parte a acestui mesaj bărbătesc: „îmi pot permite să vi-l adresez în numele ţării mele, căci el stă scris pe fiecare pagină a istoriei sale, dând socoteală de înfrângeri, justificând triumfuri, explicând miraculoase învieri. Domnilor, fericirea şi nenorocirea formeaza în egală măsură marile popoare, securitatea însă le transforma în sclavi ... Impostori înrăiţi vă repetă: „Asiguraţi-vă împotriva zilei de mâine!" Dece v'aţi asigura împotriva zilei de mâine? **Ziua de mâine sunteţi voi!**"

N. CHILIANU

Camarazii şi prietenii ziarului sunt stăruitor rugaţi să caute să obţină informaţii în legătură cu soarta următorilor generali români, foşti comandanţi de mari unităţi pe frontul din Rusia:

— General NASTA, ultimul comandant al Diviziei 4-a Munte,

— General VOICU, comandant al Diviziei 11-a Infanterie.

REVISTA PRESEI

„LEGEA" — Anul I, Nr. 4, Ianuarie 1956 (München). D. George Racoveanu analizează răspunsul dat de Preşedintele Eisenhower scrisorii lui Bulganin şi ajunge la concluzia că anul 1956 este anul marilor decizii. Remarcăm acelaş optimism şi în urările de Anul Nou ale Consiliului de Conducere al Mişcării Legionare. In imprejurările de astăzi, cuvintele de îmbărbătare sunt binevenie, prevederile optimiste nu trebue să depăşească însă limita unui realism politic românesc, necesar mai mult ca oricând. Realism nu înseamnă pesimism, dar acţiunile politice ale democraţiilor occidentale din ultimul timp nu par să arate că 1956 va fi anul marilor decizii. Vom avea încă de înregistrat o serie de decepţii, iar **marea decizie**, pe care noi o aşteptăm de îndelungaţi ani, nu poate fi încă prevăzută, din nefericire.

„LIBERTATEA" — Nr. 43/44, Sept./Oct. 1955 (Madrid) semnalează neruşinarea vremelnicului ocupant al Bucovinei de Nord care a sărbătorit de curând, la Cernăuţi, 15 ani dela „unificarea Bucovinei de Nord cu Ucraina Sovietică". Bine scrie cronicarul „Libertăţii" că „nu vom înceta să dovedim, strigând că Ceremuşul, Nistrul şi gurile lui sunt hotarul României iar despre Românii ce avem dincolo de Nistru trebue să stăm de vorbă după dreptul minorităţilor, că este sângele naţiunii noastre."

„CURIERUL ROMÂNESC" — Nr. 63/64, Noembrie 1955 (Paris) publică protestul Tineretului Naţional Tărănesc (în exil) contra parastasului organizat de clica politicianistă dela Paris în memoria lui Iuliu Maniu. Tinerii naţional-ţărănişti resping deasemenea mesajul regelui Mihai a cărui „absenţă constituţională" după condamnarea lui Maniu (NN. ca şi după condamnarea Mareşalului Ion Antonescu) nu poate fi uitată.

In Nr. 73/74 (Februarie 1956) am remarcat un just şi foarte actual rechizitoriu împotriva anumitor politicieni intraţi în faza de fosilizare şi care se cramponează în activităţi de „organizare şi unificare" a Exilului românesc. Este foarte adevărat că „este inutil ca elemente de valoare ... să-şi piardă timpul cu o noua încercare ratată, dacă dela început intervin în această iniţiativă de o excepţională gravitate politică, elemente de diletantism şi clientela saloanelor moarte". La afirmaţia „Curierului", am avea un singur lucru de adăogat: o astfel de iniţiativă poate fi compromisă şi de un anumit cameleonism politic.

„ROMÂNIA MUNCITOARE" — Nr. 49, Ianuarie 1956 (Paris). Intr'un viguros articol, d. Grigore Gafencu arată că noi refugiaţii suntem aici în Occident penrtu ca „să spunem, şi să spunem fără sfârşit şi mereu din nou, că o ţară care a luptat veacuri de-a rândul pentru neatârnare ... zace cu toate drepturile ei frânte, în cea mai cumplită slugărnicie". Păcat însă că d. Gafencu nu a înţeles nici până astăzi că ţăranul român a trecut Prutul la 22 Iunie 1941 în continuarea aceleaşi lupte de veacuri pentru neatârnare. Dacă ar fi înţeles acest lucru, d. Gafencu n'ar fi spus că războiul purtat de România între 1941—1944 ar fi fost „imperialist" şi nici căderea Stalingradului nu i-ar fi legitimit „speranţe".

„VESTITORII" — Anul V, Nr. 3, Decembrie 1955 (München). Remarcabil articolul pe marginea morţii în închisoare a lui Iuliu Maniu şi Dinu Bratianu. Este drept că ei au murit „ca martiri ai libertăţii, în comunitate spirituală cu sacrificiile ce le face un neam întreg pentru apărarea fiinţei lui". Dar este tot atât de drept că „moartea în închisoare a lui Maniu şi Brătianu nu este numai o consecinţă a trădarii occidentale: este şi o consecinţă a propriilor greşeli. Ei au apreciat fals ordinea de mărime a primejdiilor care ameninţau existenţa României întregite."

„FAPTA" — Nr. 1, Ianuarie 1956 (Madrid). Incă a publicaţie îmbogăţeşte presa românească din exil. Colaborarea la „Fapta" a dlorM. F. Enescu, Vintilă Horia, Horia Stamatu şi George Uscătescu este o garanţie de succes. Să ne fie însă iertat dacă ţinem să subliniem cu această ocazie că recenta naturalizare a avut darul să ştirbească prestigiul şi autoritatea dlui Uscătescu faţă de românii pribegi. Editorialul semnat de d. M. F. Enescu este frumos, deşi consideraţiile finale asupra „naţionalismului obtuz" spre deosebire de „naţionalismul modern" în cadrul „unui fel de co-naţionalism european" ni se par confuze şi lipsite de conţinut.

Urăm noului confrate spor la muncă şi la fapte.

„EXILUL ROMÂNESC" — Anul II, Nr. 5, Ianuarie 1956. Articolul „Agitaţia Ucraininană" completează informţiile din numerile precedente cu privire la tendinţele imperialiste ale unor organizaţii ucrainiene. Campania deslănţuită de „Exilul" în acest sector este binevenită, ea constituind un serviciu real adus cauzei româneşti.

„LA NATION ROUMAINE" — Anul VIII, Nr 151, Noembrie 1955 (Paris). Sub titlul „Voinţa Sovietică şi Dorinţele Occidentalilor", organul dlui Vişoianu la Paris publică discursul pe care şeful „Comitetului" l-a ţinut la Adunarea Naţiunilor Captive în ziua de 29 Sept. 1955. Interesant este tonul de moralist pe care-l ia d. Vişoianu când afirmă occiden-

(continuare în pag. 4)

Centrul internaţional de dialectologie generală

Creat în 1951 de dl. Prof. Sever Pop pe lângă Universitatea Catolică din Louvain, acest Centru care numără astăzi peste 500 de membri din lumea întreagă, poate face bilanţul succeselor sale, în cea mai mare parte datorite entuziasmului şi puterii de muncă şi sacrificiu a neobositului său animator.

Vasta colaborare internaţională pe care prof. Sever Pop o întrezărea încă din 1950 — şi care multora a părut o himeră — e astăzi o realitate. Buletinul ORBIS cu cele 2400 de pagini publicate constitue un factor de frunte în desvoltarea ştiinţei lingvistice. Directorul său, asupra reputaţiei căruia nu avem nevoie să ne oprim, a fost chemat în anul trecut să ţină cursuri de dialectologie romanică la Universitatea din Ann Arbor, şi să pună bazele Atlasului lingvistic al Braziliei. Dela Nistru în inima Occidentului, apoi a Michigan, şi Amazoael Ce lecţie de îmbărbătare pot trage cei care cred cu fanatism în destinul etern reînoit al latinităţii!

Centrul din Louvain a inaugurat colecţia sa de lucrări, care va apare paralel cu buletinul ORBIS, printrun volum omagial închinat Cardinalului Eugène Tisserant (Recueil Cardinal Eugène Tisserant. Publié par Sever Pop avec la collaboration de Georges Levi della Vida, Gérard Garitte et Mgr. Octave Bârlea, Louvain, 1955, 2 vol., 818 p.) Salutăm emoţionaţi gândul fericit al acestei sfeştanii, cu atât mai mult cu cât Eminenţa Sa a ţinut să accentueze în felul următor simbolismul manifestării: „Luând iniţiativa publicării volumului «Recueil Cardinal Eugène Tisserant», dv. aţi dorit, Scumpe Domnule Profesor, să manifestaţi recunoştinţa tuturor profesorilor şi studenţilor, venind de dincolo de cortina de fier, pe care Biserica i-a ajutat să-şi continue studiile ... Mai mulţi dintre compatrioţii dv., la terminarea Seminarului neputând să se întoarcă în România au slujit în Dioceza mea; de data aceasta Orientul a venit în ajutorul Occidentului, în cadrul unei colaborări cordiale care corespundea sentimentului care mă îndemnase să-mi aleg ca deviză în clipa cardinalatului meu: Ab Oriente et Occidente ..." Cuvinte mângâietoare care trec dincolo de curtoazie şi tâlcuiesc cu pătrunzătoare filosofie rostul nostru lumesc. „Orientul în ajutorul Occidentului", recunoaşte ilustrul Prelat, unul din cei mai respectaţi membri ai Colegiului Sacru Primească această consacrare bietul ţăran valah dela Dunăre, fără de care noi nu reprezentăm nimic.

Marile iniţiative româneşti — singurele care vor lăsa o amprentă luminoasă, nepătată în crugul acestor ani chinuitori — s'au înfăptuit şi continuă departe de schismele bâlciului public. Creaţia are nevoie de tăcere, ea se situează la antipodul kermeselor multicolore.

Centrul din Louvain are un vast program de lucru cum e publicarea unei Enciclopedii Lingvistice şi a altor lucrări fundamentale. Pentru ridicarea prestigiului ştiintei noastre libere, pentru tratarea problemelor noastre în spirit naţional, urăm d-lui prof. Sever Pop ani îndelungaţi de muncă creatoare. S.

Revista **„Politische Studien"**, editată de Şcoala Superioară de Ştiinţe politice din München, Nr. 6 9— Ianuarie 1956, publică un foarte documentat articol „Schicksal und Aufgabe der osteuropäischen Emigration", al cărui autor este compatriotul nostru, d. Vasile Dumitrescu. Subliniem totdeodată că d. Vasile Dumitrescu a ţinut, în cursul anului 1955, 115 conferinţe în diferite centre din Republica federală, desfăşurând o foarte apreciată activitate de lămurire a opiniei publice germane asupra tuturor problemelor în legătură cu Bolşevismul şi acţiunea de infiltaţie sovietică.

*

Ziarul a apărut cu mare întârziere, dar nu din vina noastră. Cerem totuşi iertare abonaţilor şi acelor care ne-au ajutat şi ne ajută mereu, asigurându-i totdeodată că foarte curând cauza principală a „întârzierilor" va fi defintiv înlăturată.

Mai mult oricând avem nevoie de bani. Suntem nevoiţi să adunăm aceşti bani picătură cu picătură. Ne adresăm deci tuturor compatrioţilor care apreciază efortul nostru, rugându-i stăruitor să ne trimită costul abonamentului la următoarea adresă:

Konto Nr. 6672
BAYERISCHE HYPOTHEKEN- UND WECHSEL-BANK — Filiale Füssen/Allgäu, Germania

Am renunţat atât la Contul de bancă din Salzburg, cât şi la Căsuţa poştală din Innsbruck.

Apărători ai țării

„Un bloc de granit"

de Ion V. EMILIAN

Subofițerul german Sp. care a făcut parte din Regimentul 82 Infanterie (Div. 31-a „Niedersachsen") și care a fost repatriat cu ultimul transport, în Decembrie 1955, a declarat la Friedland cele ce urmează:

„Condamnat la 25 ani muncă silnică, am fost purtat prin mai toate lagărele sovietice, dela Oceanul Inghețat și până la Sud de Karaganda, având drept camarazi de suferință prizonieri de toate naționalitățile. Cred că este de datoria mea s'o spun, în toate împrejurările, că prizonierii români și mai cu seamă ofițerii români au fost pentru noi toți un splendid exemplu de camaraderie, de solidaritate, de demnitate și de mândrie națională. **Nu voiu putea uita niciodată grupul de ofițeri români — adevărat bloc de granit — din Lagărul 5110-26 dela Asbest care, lipsiți de orice veste dela ai lor și supuși tuturor umilințelor, au păstrat neștirbită credința și n'au uitat o clipă că sunt ofițeri.**

Nu voiu putea niciodată uita pe Generalul **Stănescu** Traian, veneratul șef al acestor români. Cu drept cuvât, acest general poate fi considerat drept simbol al virtuților ostășești și al onoarei de ofițer. O spun și o voiu spune mereu: nimeni nu s'a purtat în prizonierat așa cum s'au purtat Românii. **Blocul lor n'a putut fi niciodată spart.**"

German din Nord, Subofițerul Sp. nu este un sentimental. Vorbește domol și măsurat, fără superlative. Fiecare nume pe care-l rostește este însoțit de o caracterizare. Cuvintele sunt puține, dar ele au valoarea unei citații pe națiune: Maior **Elefteriu** dintr'o unitate de Gardă, Maior **Popescu** Gheorghe din Jandarmerie, Căpatan brevetat **Ionescu,** Căpitan **Ciurea** din Artilerie, Căpitan de reservă **Stoian,** Căpitan **Gulan** Andrei, Căpitan **Balașiu** ... Lista este lungă, vreo 80 de nume. Mai lungă însa este lista ofițerilor români care au murit la Asbest și mai la Nord, în Taigă. Numele acestora le cunoaște mai bine Doctorul Krausmüller din Harz. El a facut doar extractele de moarte pentru toți și a asistat la înmormântări, dacă se poate numi înmormantare o simplă operație sanitară ... Așa a înghițit pământul sterp al Siberiei tot ce România a avut mai bun, floarea Armatei noastre ...

Reporterii societății anonime care se intitulează abuziv și insolent „Vocea României Libere" n'au fost la Friedland. Nici n'aveau ce căuta acolo. Ei s'au mulțumit să culeagă informații din a patra sau a cincia mână pe care le-au linciurit în „Desk" și le-au aruncat apoi cu praștia în țară: o înșiruire de nume pocite, o prezentare spălăcită de „fapt divers", lipsită de miez și de simțire românească. Pentru marea răfuilă este bine să reținem acest fapt, după cum nu trebue deasemenea să uităm niciodată că faimosul „Romanian Welfare, Inc. New York" nu s'a gândit să trimită, măcar simbolic, câteva pachete prizonierilor noștri din Rusia. La stăruința camarazilor germani, asemenea pachete le-au fost trimise prin Episcopul Dr. Heckel din München ... Despre toate acestea însă, altădată ...

*

Să ne înălțăm cu gândul la camarazii dela Asbest care, după ce au purtat drapelele și stindardele noastre până la Volga, n'au înțeles să plece frunțile nici în al 13-lea an de captivitate, păstrând acelaș spirit de corp și trăind în aceiași credință. Peste toate capitulările, peste cumplita lor izolare, ei au știut să mențină unitatea — așa cum n'am fost noi, în exil, în stare s'o facem — și să câștige admirația celorlalți prizonieri și a paznicilor sovietici. Credem că nu greșim când spunem că la realizarea acelui bloc de granit dela Asbest a contribuit într'o largă măsură Generalul Stănescu, ofițerul cel mai vechiu în grad. Pe câmpul de luptă ca și înăuntrul gardului de sârmă ghimpată, exemplul șefului este mai întotdeauna determinant.

Fiu de țăran din Județul Vlașca, Generalul Stănescu Traian n'a fost onorat în cursul îndelungatei sale cariere militare (Promoția 1912) cu nicio misiune specială, n'a fost aghiotant regal ca Petre Dămăceanu și nici partener de bridge al Duduiei ca Rusescu. Trupier autentic, Generalul Stănescu nu și-a părăsit niciodată trupa, nici la bine nici la greu. In prizonierat a cărat și el bușteni, până ce a căzut răpus de boală. In ultimul timp, nu mai putea merge decât cu ajutorul unei cârje, dar cât a stat el în acel lagăr (până în Octombrie 1955, când a fost transportat la Vojkowo) cursuri de educație politică nu s'au ținut la Asbest și nici declarații de supunere n'au fost semnate ...

Faima Generalului Stănescu Traian și a ofițerilor români din Lagărul 5110-26 se răspândește acum în Germania cu iuțeala fulgerului. Mâine, ei vor intra în legendă ...

Noi însă, divizați în zeci de asociații, vom continua să ne războim între noi, îngăduind astfel impostorilor să „ne reprezinte" și să vorbească în numele țării pe care au vândut-o ... Dar va veni o zi, când toți vor înțelege că **unitatea românească** nu poate fi realizată decât de luptători și acțiunea comună nu poate fi desfășuzată decât potrivit unui plan romănsec, fără monitori străini, fără amestec interesat și servituți viitoare, fără vedete politice răsuflate ...

Să dea Dumnezeu ca exemplul Blocului de granit dela Asbest să ne înalțe inimile și să ne înarmeze brațele. Căci numai cu brațele'narmate și cu focul în vine vom putea sfărâma lanțul de suferinți ce încinge trupul țării martirizate.

Prin Ordinul de Zi Nr. 39 din 30 Martie 1943, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează Compania Căpitan Dabija Nicolae din Regimentul 38 Infanterie „Neagoe Basarab" pentru strălucite fapte de arme săvârșite în luptele din regiunea Novorosisk.

Prin Ordinul de Zi Nr. 26 din 28 Martie 1942, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează Detașamentul de Skiori din Bragada 3-a Munte pentru fapte de neasemuită vitejie, în luptele din Câmpia Donețului.

Prin Ordinul de Zi Nr. 23 din 20 Martie 1942, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează Regimentul 33 Dorobanți „Tulcea" și, în special, Batalionul 3 al acestui regiment pentru eroica purtare în luptele din 19 Martie 1942 în regiunea Arbat-Islam-Terek (Crimeea).
Drapelul Regimentului 33 Dorobanți este decorat, din Inalt Ordin, cu „Mihai Viteazul", Clasa 2-a.
N. N. — Regimentul 33 Dorobanți este prima unitate românească care primește „Mihai Viteazul", Clasa 2-a. Batalionul 3 al regimentului era comandat, în acțiunea mai sus amintită, de Lt. Col. Wagner Erwin, de loc din Bistrița.

Comemorarea unor eroi

In ziua de 13 Decembrie 1955, Postul de radio „Vocea Americei" a difuzat următoarele:

„Astăzi, 13 Decembrie, se împlinesc șase ani de când au fost executați de către comuniști, Locotentul-Colonel DAN TETORIAN, Maiorul MIHAIL ELIADE și actorul MARCEL EMILIAN.

Fără să țină seama de pericolul care-i înconjura, cei trei eroi au dus steagul rezistenței românești până în mijlocul Statului Major al Forțelor Armate reperiste sau pe scena Teatrului Național Român. In orice acțiune a lor, TETORIAN, ELIADE și EMILIAN — ca dealtfel toți colaboratorii și camarazii lor — nu au urmărit decât un singur lucru: să apropie cât mai mult clipa cea mare a eliberării României de sub jugul ocupației străine și al unui regim totalitar. Curajul și devotamentul lor, ei l-au plătit cu viața. Dar exemplul pe care cei trei viteji români l-au oferit — celor din țară și de peste graniță — nu a fost în zadar. Căci Românii, oridecâteori simt nevoia să fie îmbărbătați în acțiunile lor patriotice, își reamintesc cu dragoste și venerație de Locotentul-Colonel DAN TETORIAN, de Maiorul MIHAIL ELIADE și de actorul MARCEL EMILIAN. Iar numele lor s'au înscris cu litere de aur în Cartea Neamului Românesc."

CAVALERIA ROMÂNĂ ÎN KUBAN (Iulie 1942)

Batalioanele 7, 8 și 15 V. M. la Mairamadag

de General H.-J. WERNER-EHRENFEUCHT

Comandant al Regimentului 201 de tancuri pe frontul din Caucaz, autorul acestor rânduri a instruit în 1943, în regiunea Roman — Piatra Neamț, cadrele Diviziei blindate române „România Mare". In calitate de comandant al Diviziei 23-a blindate germane, Generalul Werner-Ehrenfeucht a apărat Iașul, până în Aprilie 1944.

Trăește acum la Karlsruhe, unde a terminat de scris un istoric al diviziei sale, pomenid în acest istoric și de faptele de arme ale vânătorilor de munte români din divizia Generalului Dumitrache.

I-am cunoscut pe Români încă din 1940, pe când comandam un centru de instrucție al Armei blindate în Franța. Am avut onoarea atunci să fiu instructorul unui grup de 20 ofițeri de cavalerie români care urmau să încadreze escadroanele blindate dela Sibiu. Astăzi, după atâția ani și după ce peste mine au trecut atâtea furtuni, nu-mi mai amintesc decât un singur nume, Căpitanul Ivașcu.

Nu voiu uita niciodată însă ținuta impecabilă, educația aleasă și pregătirea militară a acelor ofițeri de cavalerie care au devenit apoi tanchiști desăvârșiți. Cine știe câți dintre ei vor mai fi astăzi în viață! ...

Pentru „Stindardul" și ca un omagiu pentru poporul Dvs pe care am învățat să-l prețuiesc în 3 ani de lupte purtate alături de unități românești, vă voiu povesti mai jos un episod ce va fi odată înscris în Cartea de Aur a Armatei române.

Este vorba de atacul dela Mairamadag, în Caucaz.

La 7 Noembrie 1942, Divizia 23-a blindată germană din care făceam parte în calitate de comandant al Regimentului 201 de tancuri, constituia aripa dreaptă a Corpului III blindat german și se afla în fața orașului Ordshonikidze.

In flancul nostru drept era Divizia 2-a română ve Vânători de Munte, comandată de Generalul Dumitrache.

Această divizie românească, a cărei valoare combativă se dovedise în crâncene lupte și care contribuise în mod hotărîtor la cucerirea orașului Alagir, a primit ordinul să atace în direcția Șoselei militare gruzine și spre Sud, pentru a curăți de bolșevici povârnișurile munților și a face siguranța Corpului III blindat german la Sud.

In dimineața zilei de 9 Noembrie 1942, Batalionul 15 Vânători de Munte a atăcat la Sud de satul **Dsuarikau.** Intr'un avânt fără egal, Românii i-au azvârlit pe bolșevici din poziții, împingându-i până dincolo de Cota 1035.

In acelaș timp, greu încercatele batalioane române 7 și 8 de Vânători de Munte au atacat, tot atât de vijelios și cu tot atât de mare dispreț de moarte, localitatea Mairamadag.

Focul ucigător al bateriilor sovietice instalate la Vest și la Sud de **Gisel** n'au putut opri niciun moment năvala bravilor vânători români care, făcând uz de baionetă, au pus stăpânire pe Mairamadag.

Astăzi, acțiunea aceasta poate fi considerată de anumiți neștiutori drept un fapt divers, un episod ca multe altele al unui război nespus de sângeros.

O explicație în plus este necesară.

Mairamadagul a fost punctul cel mai estic al frontuui nostru în Caucaz — adevărat intrând spre Ordshonikidse — la numai câțiva kilometri de Terek.

Cu mare preț de sânge, acest Mairamadag a fost cucerit de Romani.

Ca fost general german am ținut sa spun acest lucru, după cum nu voiu înceta niciodată să subliniez faptul că, după Germania, Armata română a făcut cel mai mare efort în lupta européană împotriva bolșevismului.

Ca om și ca german simt de datoria mea să amintesc acum contribuția celor peste 20 de divizii pe care România le-a aliniat în lupta comună, divizii care s'au bătut vitejește și au onorat alianța prin fidelitate, până ce destinul și unii oameni politici au hotărît altfel.

Aceasta nu schimbă însă cu nimic profunda mea simpatie față de Români și viteaza lor armată.

Prin Ordinul de Zi Nr. 24 din 21 Martie 1942, Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române citează Brigada 8-a Cavelerie și Detasamentul Colonel Korne Radu pentru modul cum au știut să nimicească, în condiții extrem de grele, unitățile inamice debarcate la Sudak-Feodosia (Crimeea).
N. N. — Brigada 8-a Cavalerie era alcătuită din următoarele unități: Regimentul 2 Călărași (Col. Hristea L. Ion), Regimentul 3 Călărași (Col. Fortunescu Hercule), Regimentul 4 Roșiori „Regina Maria" (Col. Claus Erwin) și Regimentul 3 Artilerie Călăreață (Lt. Col. Gradin Ioan).

UN COMUNICAT AL LIGII ROMÂNILOR LIBERI

Toate instituțiile create în scopul de a aduna fonduri pentru Processul de la Berna precum și acei care au luat inițiative personale în acest sens sunt rugați să comunice până la 30 Martie a. c. evidența sumelor colectate pe adresa Ligii Românilor Liberi: 47 East 61 Street, New York, N. Y.

Dl Mihail FĂRCĂȘANU, Președintele Ligii Românilor Liberi, fiind singura persoană autorizată a lua măsurile necesare pentru a prepara și organiza apărarea rezistenților români în baza procurii din 18 Aprilie 1955, dorește să mulțumească în numele Eroilor de la Berna tuturor acelor care au adus astfel tributul lor acestui act de protest împotriva subjugării României.

Nu uitați! La 1 Iunie se împlinesc 10 ani dela moartea Mareșalului Ion Antonescu

RPR membră a Organizației Națiunilor Unite

de Ștefan VOINESCU

Pe plan internațional admiterea R. P. R. la O. N. U. nu poate fi înțeleasă decât în lumina uluitoarelor nonsensuri, contradicții și — cuvântul nu este prea greu — imoralități a politicei marilor națiuni occidentale atât în timpul celui de al doilea război mondial cât și după terminarea lui.

Ințelegerea politicei occidentale este deaceia esențială și ea cere un efort de luciditate și documentare pentru a deosebi iluziile de realitate și pentru a împiedeca trecerea Românilor din Țară și din refugiu dela un optimism beat la o demoralizare totală și vicecersa.

Mulți Români s'au întrebat consternați cum a fost posibilă admiterea R. P. R. în O. N. U. în ciuda faptului că R. P. R. nu îndeplinește niciuna din condițiile cerute de Charta acestei organizații. Acești Români uită desigur condițiile în care Organizația Națiunilor Unite a fost creată. Ei uită în orice caz că Rusia Sovietică este membră fondatoare iar Ucraina, Bielo-Rusia, Polonia, Cehoslovacia și Jugoslavia sunt membre de drept deși în toate aceste țări sunt aceleași regimuri de dictatură comunistă ca și în R. P. R.

Această situație arată că atât Statele Unite cât și celelalte democrații occidentale au admis, chiar dela fondarea O. N. U.-ului, că există două interpretări diferite (și diametral opuse) a principiilor Chartei Națiunilor Unite. Cum am putea altfel explica prezența, cot la cot, în această Organizație a unor state care îndeplinesc în mod atât de diferit condițiile de membru?

Organizația Națiunilor Unite a avut deci dela început la bază ipocrizia și compromisul cu ideea de justiție, libertate și democrație.

Admiterea în anul 1955 a Albaniei, Bulgariei, Ungariei și R. P. R., nu reprezintă deci decât completarea cu zece ani de întârziere a acestui nonsens inițial, nonsens care la rându-i are la origine nonsensul alianței dintre democrațiile capitaliste occidentale și dictatura comunistă sovietică, în timpul războiului.

Intrebarea este prinurmare dece R. P. R. a fost admisă în 1955 și nu imediat după semnarea tratatului de pace. Explicația este simplă. Democrațiile occidentale au crezut, din miopie și lipsă de informații, că refuzul lor de a admite cele patru „democrații populare" va provoca schimbarea condițiilor politice din aceste țări. In ultimul timp însă, occidentalii au ajuns la convingerea că prezența Italiei, Japoniei, Spaniei în Organizație este mai importantă decât absența republicilor „populare". Considerațiile morale și promisiunile solemne au fost măturate fără nici o jenă așa cum s'a procedat în timpul conferințelor dela Moscova, Teheran și Yalta. Nu este vorba de vreo cedare în fața unui șantaj sovietic deoarece la Los Angeles, în 1945, se știa perfect că Rusia Sovietică obținând dreptul de veto va putea oricând împiedeca acțiuni ale Organizației care nu convin intereselor sale.

In realitate este vorba de o tranzacție în cel mai mercantil sens al cuvântului.

Dealtfel operația este cunoscută în lumea anglo-saxonă sub numele de „package-deal" adică „afacerea" admiterii în bloc.

Atât occidentalii cât și Sovieticii trag din această „afacere" o serie de avantaje, fiecare crezând că a câștigat mai mult decât a pierdut. Pentru noi Români ceace este important este faptul că Sovieticii au câștigat consolidarea și consacrarea, pe planul dreptului internațional, a regimului de teroare dela Bucuresti. Țara noastră a fost, încă odată, obiectul unei tranzacții și, ceace este mai îngrijorător, nimic nu arată ca astfel de tranzacții nu vor fi repetate în viitor. Cei care cer Românilor să nu piardă încrederea în simțul de justiție al Aliaților greșesc deoarece provoacă un optimism și o pasivitate extrem de periculoase. Noi trebue să înțelegem că atât timp cât singurul obiectiv al politicei occidentale rămâne menținerea „statu-ului quo" și „coexistența", nimic nu este de sperat dela Aliați. Este destul să amintim că inițiativa „afacerii" dela O. N. U. a venit din partea Canadei (citiți Anglia) iar printre democrațiile occidentale care au votat în favoarea admiterii R. P. R. se găsește Franța, ministru de externe fiind D. A. Pinay a cărui poziție anti-comunistă ca și cea a Dlor MacMilan (Anglia) și Pearson (Canada) este bine cunoscută. În ceace privește Statele Unite situația este aceiași. Delegatul Statelor Unite s'a abținut dela vot ceace, orice-ar spune D. Foster Dulles, nu poate constitui un gest în cadrul unei politici de „roll-back" (refulare) și nici măcar de „containment" (îndiguire). Abținerea delegatului Statelor Unite înseamnă, pur și simplu, un „O. K." adică o acceptare în ciuda asigurărilor date într'un trecut nu prea îndepărtat.

Acestea sunt faptele. Noi nu criticăm politica Statelor Unite, Angliei sau Franței dar avem dreptul să constatăm faptele și să tragem concluziile necesare apărării intereselor românești. Noi știm că nu este vorba de vreo schimbare în convingerile și atitudinea oamenilor de stat occidentali față de regimurile comuniste din răsăritul Europei. Știm însă că manevra politică prin care R. P. R. a fost admisă la O. N. U. face mult rău poporului român, descurajându-l. Dacă R. P. R. ar fi fost admisă la O. N. U. dela început acest fapt ar fi fost înglobat în politica bunelor intenții din anii 1945/46. Admiterea R. P. R. în aunl 1955, după zece ani de trâmbițare pe toate octavele a neadmiterii sale pentrucă reprezintă un regim de teroare dictatorială, constitue o grea lovitură dată moralului milioanelor de Români care sperau în morala și dreptatea Aliaților noștri occidentali, altele decât cele din perioada de tranzacții roosevelto-churchiliene de tristă memorie.

Oricum faptele sunt fapte și noi nu putem trage altă concluzie decât că **linia politicei internaționale a marilor puteri occidentale nu coincide peste tot și nici totdeauna cu interesele românești.**

Cu această constatare am abordat de fapt aspectul românesc al consecințelor admiterii R. P. R. in O. N. U.

Mai întâi câteva cuvinte pentru reperiști. Recunoaștem că votul dela O. N. U. constitue un succes pentru ei. Pentru cazul însă când clica lui Gheorghiu-Dej ar crede, din prostie sau lipsă de informații, că lumea liberă a fost înșelată de „temeiurile" enunțate și analizate în „Scînteia" sau „Contemporanul" noi vrem să le atragem atenția că votul dela O. N. U. nu schimbă cu absolut nimic situația de provizorat a regimului.

Lumea liberă știe că regimurile dela Tirana, Sofia, Budapesta și București au fost instalate prin manevre și ocupație militară. Lumea liberă știe că aceste regimuri reprezintă, prin caracterul lor reacționar, antipopular și dictatorial, negarea principiilor Chartei Națiunilor Unite. Lumea liberă știe că „guvernul" dela București este un organ administrativ al guvernului sovietic și că reprezentanța R. P. R. la O. N. U. nu are nimic comun cu voința și aspirațiile poporului român. Dacă totuși R. P. R. a fost primită în O. N. U. acest lucru se datorește unui anumit spirit de tranzacție pe care Sovieticii l-au exploatat cu abilitate.

„Temeiurile" reperiste nu prostesc pe nimeni. O sumară analiză a acestor temeiuri arată neîndoios ca R. P. R. nu îndeplinește niciuna de condițiile cerute ce Chartă. Să luăm câteva exemple:

a) **„R. P. R. nu a săvârșit niciodată vreun act de agresiune și nici nu se găsește în conflict armat cu vreo țară."** Este ușor de văzut că avem a face cu un grosolan sofism. Tovarășul dela „Contemporanul" confundă „dialectic" poporul român cu cele câteva mii de comuniști români și străini care formează R. P. R. Chiar dacă, prin absurd, am admite că cei cinci sute de mii de membri ai partidului ar fi toți comuniști convinși și încă este ușor de văzut că nu poate fi vorba decât de o ridicolă pretenție. In massa românească cinci sute de mii de comuniști reprezintă o mizerabilă minoritate. Responsabilul cu cadrele din B. P. al C. C. al P. M. R. știe însă câți comuniști adevărați numără „activul" de partid. Este evident deci că R. P. R. nu înseamnă România. **R. P. R. a săvârșit o agresiune contra poporului român,** agresiune prin care a reușit să pună mâna pe putere. **R. P. R. este în conflict armat cu poporul român** și acest lucru îl dovedește intensa activitate a batalioanelor de „intervenție", a plutoanelor de execuție și a securității „populare". Acest lucru îl dovedește deasemenea prezența în afara granițelor a mii de refugiați. Pe plan internațional putem adăuga că R. P. R. este un agresor potențial și dacă TITO ar fi împins prea departe gluma sa antistalinistă, R. P. R. ca și U. R. S. S. ar fi fost astăzi un agresor verificat.

b) **„R. P. R. nu are baze militare în nici o țară din lume."** Și aceasta este o afirmație „dialectică". R. P. R. a transformat România într'o bază militară agresivă plină de aerodroame și depozite de arme și munitii. Fără să mai vorbim de trupele și instalațiile militare sovietice.

c) **„R. P. R. participă la măsuri colective de preîntampinare și înlăturare a amenințărilor păcii."** Bănuim ca reperiștii se referă la măsurile luate „colectiv" cu U. R. S. S. și Mao-Tse-Tung în Corea. Sunt cunoscute măsurile de „preîntâmpinare" și „înlăturare" pe care pacifiștii sovietici le-au luat pentru declanșarea și prelungirea războiului care a sfâșiat națiunea coreeană fără să mai vorbim de pierderile imense în vieți omenești și în bunuri.

Am putea contiuna astfel analiza „temeiurilor" reperiste între care: „tradițiile glorioase de luptă antifascistă, asigurarea libertăților democratice, respectarea demnității de om, asigurarea drepturilor fundamentale ale omului, asigurarea libertății de conștiință a cetățenilor, libertatea cuvântului, presei și întrunirilor, respectarea scrupuloasă a cuvântului dat și a tratatelor internaționale, etc, etc."

Nu este însa cazul să insistăm. Nu ar servi la nimic. Sub armura cinismului reperiștii sunt la adăpost. Nu putem însă insista deajuns asupra poziției R. P. R. față de România și poporul român. Aceasta este o problemă romanească și pe plan românesc R. P. R., adică cei care formează acest regim, s'au făcut vinovați de fapte care sunt prevăzute și pedepsite de legile României. Astfel:

— R. P. R. a pus mâna pe conducerea statului cu ajutorul unei puteri străine și toate acțiunile sale au drept scop servirea intereselor acestei puteri străine. Acest lucru se cheamă **trădare.**

— R. P. R. a provocat moartea a mii de cetățeni nevinovați. Acest lucru se chiamă **crimă.**

R. P. R. a favorizat și este complice la furtul bogățiilor României. R. P. R. a furat averea și bunurile a mii de cetățeni. Acest lucru se cheamă **jaf.**

— R. P. R. practică conștient și sistematic exterminarea unor categorii de cetățeni înglobați în denumirea eufemică de „dușmani ai poporului". R. P. R. favorizează și este complice la exterminarea de către o putere străină a peste două milioane de Români basarabeni. Acest lucru se cheamă **genocid.**

Iată deci câteva „temeiuri" după care poporul român liber va judeca R. P. R. Pentru partea politică poporul român se va servi de exact aceleași „temeiuri" care justifică prezența sa astăzi în O. N. U. In definitiv poporul român este mai îndreptățit să știe dacă R. P. R. a îndeplinit în 1955 condițiile Chartei Națiunilor Unite sau nu.

Această judecată se va aplica tuturor acelor care constitue astăzi R. P. R., dela Comitetul Central al P. M. R. și până la ultimul milițian sau agent al Securității.

Și câteva cuvinte pentru oi refugiații.

Admiterea R. P. R. in O. N. U. înseamnă că a sosit momentul ca la conducerea Refugiului să fie promovați oameni dinamici, fără prejudecăți, fără tare personale și politice, fără exclusive și imperative străine de cauza românească. Acești oameni trebue promovați pentru organizarea forțelor românești împrăștiate geografic și mai ales politic. Este vorba de organizarea REZISTENȚEI NAȚIONALE pe linia intereselor strict românești. Este vorba de manifestarea concretă a acestei rezistențe prin acțiuni de care este imposibil ca lumea liberă sau comuniștii să nu țină seama. **Chiar dacă astfel de acțiuni vor apărea uneori străinilor, chiar prieteni, ca fiind inoportune și neconforme** liniei politice internaționale la modă. Noi nu ne putem permite luxul de a aștepta inițiative străine încă 15—20 de ani de aici încolo.

Răspunderea Românilor refugiați pe care valoarea personală și împrejurările îi indică ca fruntași ai Exilului este imensă. Ezitările și tergiversările pot fi tot atât de dăunătoare ca și pasivitatea, servilismul față de străni, combinațiile politice și personale, intrigile și lipsa de caracter a celor care, după ce la 23 August 1944 au pus bazele tragediei actuale a poporului român, se consideră astăzi inamovibili într'un rol pe care nu sunt capabili să-l joace și de care Românii din Țară și din Refugiu sunt sătui.

Gălămozul dela „Free Europe"

Secția „românească" a postului de radio „Free Europe" și-a sporit efectivul cu noi elemente. Au fost aduși să vorbească poporului român noi „cruciați ai libertății": trei greci, un prim amorez parizian și alți iubitori de sorocoveți. Ca secretară, deci ca paznică a secretelor secției, a fost angajată domnișoara Buzescu, fiica doamnei Aura Buzescu, artistă emerită a RPR-ului.

Prezența celor trei greci în echipa internațională a dlui Noel Bernard nu ne miră. Probabil că ei au calități radiofonice deosebite și legături cu țara pe care nu le posedă intelectualii români care sunt nevoiți să taie lemne și să spele farfurii în lumea liberă. Nu ne surprinde nici angajarea domnișorului pomădat care e certat cu gramatica limbii române, fiindcă el se integrează perfect în stilul agramat și ușurel al „șefului". Ne uluește însă cazul domnișoarei Buzescu. Domnișoara Buzescu a fost angajată cu intervenția și aprobarea lui Bernard, după alte criterii decât cele, să zicem așa, profesionale. Care, nu știm încă. Ceeace știm este că Domnișoara Buzescu a fost expulzată de poliția italiană acum doi ani dela Roma sub grave suspiciuni politice. Intre altele și pentru faptul că domnișoara avea dese convorbiri telefonice cu Bucureștiul. Pentru Bernard, care a avut mult timp ca imediat colaborator pe comunistul notoriu Eufem Mihăileanu, prezența în secție a unei persoane care comunică ușor cu Bucureștiul este, se pare, lucru normal. Trăim doar în zodia distensiunii. Dar ne întrebăm: ce fac și ce zic americanii dela München în cazul acesta?

*

In țară bântue iarna grea. Zăpada a atins în multe părți înălțimea de 4 metri, iar temperatura a scăzut încă înainte de Crăciun la peste 20 grade sub zero. Noell Bernard a anunțat însă într'un comentariu despre agricultură transmis de „Europa Liberă" la 8 Februarie că sub zăpadă au început deja să crească . . . ghioceii. Agricultorul și botanistul Bernard bate câmpii ca de obiceiu. Dar nu se întreabă, oare, direcția dela München ce gândesc ascultătorii din România despre seriozitatea unui post de radio care dă asemenea informații ridicole?

REVISTA PRESEI

(continuare din pag. 2)

talilor că „nos pays connaissent la valeur des traités de sécurité signés par la Russie". Nu știm de când a făcut d. Vișoianu aceasta constatare. Intrebarea e dacă d. Vișoianu știa acest lucru în 1944? In orice, caz, dsa poate fi sigur că nimeni nu-l va trage la răspundere pentru convingerile ale din 1955, ci pentru convingerile din 1944 care au provocat o catastrofă fără de asemănare.

In Nr. 154 (Februarie 1956), d. N. Ciotori aduce un meritat omagiu cunoscutului gazetar englez Wickham Steed, mort de curând Wickham Steed, ca și Seton-Watson, a fost unul dintre puținii occidentali care au cunoscut problemele etnice și politice din Europa cenrtală și răsăriteană. Din nefericire, lucrările acestor doi prieteni ai României n'au influențat politica Angliei în timpul și după ultimul război.

„VATRA" — Nr. 53, Sept./Oct. 1955 (Roma). Paralel cu campania de informare asupra celor ce au de îndurat frații noștri macedo-români („Genocidul din Grecia"), combative foaie dela Roma aduce o nouă contribuție la cunoașterea tragediei Românilor basarabeni. Este vorba de deportarea, în condiții de exterminare, a peste 150.000 de Români din Basarabia și din Bucovina de cătra bestiile sovietice în preajma lui 22 Iunie 1941. Titlul articolului „Basarabia uitată") nu ni se pare însă potrivit. Problema Basarabiei și a Bucovinei a fost una din preocupările principale ale presei românești din exil. Trebue să recunoaștem însă că cei care se sbat aici în Occident și denunță nedreptatea în chestiunea Basarabiei și Bucovinei nu au fost și nu sunt ajutați, nici material și nici moral. Și este tot atât de adevărat că vina acestei carențe o poartă tot corifeii trădării dela 23 August 1944, acei care întrebuințează banii țării pentru chiverniseală personală și consolidarea clanului. Cu banii care au fost cheltuiți pentru achiziționarea de vile, de ferme, de automobile și de fracuri s'ar fi putut combate — cu succes — propaganda ruso-ucrainiană.

„CARPAȚII", Anul II, Nr. 9/11, Madrid, Villanueva 43: un număr excepțional de bun asupra căruia vom reveni.

„RIVAROL" — Nr. 254, Noembrie 1955 (Paris). Sub semnătura dlui Christian Errans excelenutl săptămânal parizian publică un articol intitutlat „Si l'Allemagne devai quitter l'OTAN, il faudrait que ce fût pour et non contre l'Occident". Autorul analizează pozițiile occidentale și sovietice în actuala luptă pentru Germania ajungând la concluzia că poziția sovietică este foarte tare dat fiind că deține mijloace foarte atrăgătoare de a momi pe Germani să iasă din orbita Apusului pentru a intra în cea Sovietică. Dacă Apusul nu este dispus să recurgă la mijloace, altele de cât cele întrebuințate până astăzi este necesar — încheie autorul articolului — ca Occidentul să revizuiască politica sa rigidă în problema aderării Germaniei la Organizația Atlanticului de Nord lăsându-i libertatea să negocieze singură unificarea.

Ne scriu cititorii

ADEZIUNEA UNUI BASARABEAN

„...Rog cu aceasta a-mi permite a mă alătura la protestul pe care intenționați a-l prezenta U.N.O.-ului referitor la deportările în masă executate de forțele de ocupație sovietice în Basarabia.

Aceste timpuri de bejanie m'au adus tocmai aci unde, fără putința de a reacționa, trebue să iau cu nespusă durere cunoștință de aceste fărădelegi.

Sunt Român-basarabean și în timpul primei ocupații sovietice am supraviețuit acea noapte de groază dela 13 Iunie 1941 când mii și mii de basarabeni: bărbați, femei, copii,, bătrâni văduve și orfani au fost adunați în decurs de câteva ore și deportați, adică duși spre o moarte sigură Vina acestor nefericiți era aceea că se născuseră Români și că vorbiau dulcea limbă românească, „limba vechilor cazanii"...

V. T., New York 63, N. Y.

„SUNT SINGURUL ROMÂN ÎN ACEST COLȚ DE LUME"

„...In timpul petrecut la Triest am citit ziarul Dvs »Stindardul« de care am fost deplin satisfăcut. Tatăl meu care a făcut parte din aceiași organizație, s'a sacificat pentru idee. Toată familia mea a fost complect nimicită. Nu știu dacă vreunul dintre ai mei s'ar mai afla în viață. Ar fi prea lung să vă descriu tot calvarul îndurat și apoi — așà cred eu — sunt sute de mii de frați care au avut aceiași soartă...

Sunt singurul român în acest colț de lume și la mine nu răzbate nicio veste din țara robită. Sunt venit de curând în Australia ca să pot ceti în englezeste și-mi vine greu să învăt, deși sunt încă tânăr. O tipăritură românească mi-ar alunga oarecum durerea surghinunului. Vă rog trimiteți-mi și mie ziarul »Stindardul« și scriți-mi cât mă costă abonamentul și eu voiu corespunde cu orice cheltuială.

Vă mulțumesc frumos și vă trimit cele mai bune gânduri și salutări românești.

J. Gh., fost grănicier,
Northam, West-Australia

UN CAMARAD CARE NU NE-A UITAT

„...Cu primirea ultimului număr, perspectivele pentru difuzarea ziarului și câștigarea de abonați sunt frumoase.

...M'am căsătorit cu o americană de origine română. Soția mea, deși nu a fost niciodată în România este mai româncă decât multe alte persoane care s'au aciuit pe aici. Când ascultă cântecele noastre populare ori o doină, îi dau lacrimile...

Am început să fac ceva relații, atât printre români cât și printre americanii de baștină. Am făcut și ceva abonamente pe care le anexez. Eu aș recomanda să trimiteți ziarul direct abonaților, iar pentru mine trimiteți 10—15 exemplare, sau câte credeți Dvs, pentru a putea continua opera începută. Costul abonamentelor prefer să-l trimit Dvs direct prin cek.

V'aș fi foarte recunoscător dacă aș avea dela Dvs câteva rânduri lunar (știu că sunteți foarte ocupat și că timpul vă este foarte prețios) prin care să mă țineți și pe mine la curent cu cele ce se petrec acolo, noutăți are nu pot fi publicate la ziar...

Ca activitate anticomunistă, am fost invitat în două rânduri la Cleveland și odată la Youngstwon, unde am vorbit despre viața în România subjugată și despre intențiile comuniștilor.

Am arătat cu această ocazia că bolșevicii nu se grăbesc și că, pentru ei, distanța ce-i desparte de America nu este un obstacol de netrecut. Americanii ar trebui să se gândească mai mult la copiii și la nepoții lor..."

D. P., Cleveland (Ohio)

SCRISOARE DIN CHILE

„In ultimele luni ale anului trecut am avut plăcerea să primesc câteva numere din interesanta și patriotica revistă »Stindardul«, fapt pentru care vă mulțumesc călduros, mai ales că pe aceste îndepărtate meleaguri numai foarte rar „aterizează" căte o carte sau o publicație scrisă în graiul nostru strămoșesc.

Din păcate, dificila situațiune economică din țara care mi-a acordat ospitalitatea, mă împiedică, deocamdată, să vă trimit costul abonamentului respectiv, dar sper cu ajutorul lui Dumnezeu că începând cu noul an să pot achita datoria contractată.

Urându-vă mult succes în lupta pe care o conduceți pentru apărarea intereselor Neamului, vă rog să primiți, Domnule Director, asigurarea deosebitei mele considerațiuni."

P. C., Santiago-Chile

MESAJUL UNUI MARINAR

„Văd că de câte ori mă reîntorc cu vaporul din Canada găsesc acasă »Stindardul«. Nu știu de unde-mi cunoașteți adresa... »România Muncitoare« o primesc din 1952 și am scris și eu acolo câteva articole, fără a vea pretenția că sunt scriitor, dar ca Român, cu dragoste de Țară, am crezut că este de datoria mea să arăt și altora care este adevărata față a »statului socialist«.

Domnule Emilian, am scris și eu alăturat câteva rânduri închinate acelor ostași care au presărat cu trupurile lor întinsul câmpiilor rusești, dela Nistru și până sub zidurile Stalingradului. Răzbunarea turbată a dușmanului nostru de totdeauna le-a distrus mormintele și le-a risipit cenușa. Nu trebue să-i uităm și Neamul întreg vă va fi mâine recunoscător pentru felul cum ați știut să le cinstiți amintirea mai în fiecare număr din »Stindardul«.

Nu fac politică și nu cunosc viața politică. Cunosc însă inima țării și această inimă am aflat-o în »Stindardul«.

Frământările și dezbinările din rândurile exilaților au contribuit și ele la repatrierea unora dintre noi. Eu nu mă voiu întoarce decât în ziua sfânta când ve răsări Libertatea.

In lupta pe care o duceți, Dvs și cei grupați în jurul ziarului »Stindardul«: Dumnezeu să vă ajute!"

T. Gr., îmbaracat pe vasul SS/ „Beaverford" (Canadian Pacific Shiping)

PENTRU UNITATEA EXILULUI

„...Numărul trecut al ziarului a fost foarte bun. Sunt sigur că evocarea Mareșalului a răscolit inima fiecărui român. Publicarea acelor fotografii, oricât de mare supărare ar fi pricinuit unora, a fost deasemenea necesară. Ați făcut destul. Ajunge, deocomdată! Nu vă lăsați antrenați într'o campanie care ar avea darul să mărească și mai mult confuzia și neînțelegerile din exil. Dvs trebue să luptați pentru înfăptuirea unei unități a exilului, demascând pe acei care au tot interesul să fim învrăjbiți și împărțiți în nenumărate grupuri...

...Inamicul poate fi manevrat sau hărțuit prin acțiuni separate, de izbit însă el nu poate fi izbit decât prin concentrare de forțe, conform unui singur plan și sub o singură direcțiune. Directorul „Stindardului", fost comandant de escadron în legendarul „2 Călărași", singurul ofițer de reservă român poate care a comandat linia de foc a unui întreg regiment, nu trebue sa piardă din vedere Obiectivul Nrul 1. Spre atingerea acestui obiectiv — eliberarea țării prin înfrângerea comunismului — este nevoe de toți... Ca vechiu militar, care am stat totdeauna înafara luptelor politice, consider „Stindardul" ca simbolul împăcării, înfrățirii și unității noastre."

Un ofițer superior

SCRISOARE DIN ITALIA

„...Noi n'avem nevoe în exil de politică de partid, hidoasă și otrăvitoare. Ne-am fărămițat în atâtea grupulețe câte căciuli suntem, când unicul nostru scop trebue să fie lupta cu arma în mână. Numai așa putem elibera țara. Numai așa putem fi demni de acei care mai au încă vlagă să îndure frigul aspru al munților și umezeala închisorilor, demni de acei în mijlocul cărora m'am călit și eu...

...Dacă unii ne-au părăsit trecând în tabăra dușmană sau dacă alții s'au lăsat ademeniți de cuvintele mieroase ale celor din „Comitetul de repatriere", vinovați sunt tot politicienii care se ceartă pe șefii și nu fac nimic pentru refugiați, vinovați sunt și acei dintre noi care, pentru a fi siguri pe anume posturi comode și rentabile, au adoptat o atitudine pasivă, uitând că prima datorie a noastră, în exil, este aceea de a rămâne Români și de a ne manifesta ca Români în orice ocazie... Vinovați sunt și acei intelectuali care scriu și vorbesc despre câte sunt în Lună și în stele, dar nu încearcă să desvăluie popoarelor în mijlocul cărora trăiesc pericolul ce-l prezintă pentru lumea liberă partidele comuniste și cenaclurile de cripto-comuniști și de coexistentialiști...

Aici, singurul eveniment mai important a fost vizita făcută de A. S. R. Principele Nicolae coloniei noastre din Italia. A. S. R. a stat de vorbă cu fiecare pribeag, a vizitat centrele mai importante și lagărele unde se află refugiați români. La plecare, fiecare dintre noi a primit dela A. S. R. un pachet cu alimente și obiecte de îmbrăcăminte. Din câte îmi amintesc, numai Regina Giovanna a Bulgariei a mai făcut asemenea gest. Dintre cei fără diademe: numai răposatul General Rădescu.

Avem datoria să facem cuoscut tuturor gestul A. S. R. Principelui Nicolae."

Locat. P. E.

FRÂNTURI DIN ALTE SCRISORI

„...Și ultimul număr al »Stindardului« se prezintă excelent. Așa tot înainte, spre unirea tuturor luptătorilor cinstiți din exil, în marea luptă de desrobire a României Mari.

Cu Dumnezeu tot înainte!"

M. H., Toronto (Canada)

*

„Prin prezenta scrisoare vă aduc la cunoștiința Dvs următoarele: După cum Dv ați trimis la Trieste atâtea ziare »Stindardul« fără a pretinde nicio plată dela emigranți, să știți că eu voiu contribui cu bani pentru a face să apară cât mai mult »Stindardul«. Nu este o promisiune goală, ci o sfântă datorie față de »Stindardul«.

...Altceva nou pe aici este faptul că niciun compatriot din Triest nu se gândește să se repatrieze "n R. P. R. Noi ne vom intoarce numai în România."

I. B., Trieste (Italia)

*

„...Sunt un refugiat italian, născut în București. Am fost repatriat în Italia încă din 1947 și am citit cu deosebit interes »Stindardul« de când am avut ocazia să-l cunosc. Nu vă puteți închipui cu câtă bucurie aștept fiecare număr și cu câtă emoție citesc fiecare pagină. Am aflat acuma cine scrie acest ziar și urându-vă la toți mulți ani ani, cu sănătate și fericire, spun și eu, cum am strigat la 8 Noembrie 1941 când s'au întors unitățile care luptaseră la Odesa: Trăiască Armata Română!"

Antonio C., Torino (Italia)

*

„...Spuneți-mi și mie ce fel de români, sau românce, sunt acei care vorbesc la »Radio Europa Liberă« când nici numele țării noastre nu-l pot rosti ca lumea. In loc de România, cu »â«, o voce femeiască spune în fiecare seară **Romănia,** cu «ă», așa cum ar spune **căștig** și nu câștig. Bine faceți că-i demascați pe impostori și bine ar fi dacă și ceilalți români ar face la fel... In seara de 22 Ianuarie, vorbea unul dela »Free Europe« despre cursele de automobile dela Montecarlo, cu atâta patos de-ți venea să crezi că anunță cine știe ce mare eveniment celor din țara robită. Bine a spus și »Exilul Românesc« despre acești caraghioși că nu au lungimea de undă a sufletului românesc."

A. C., Villach (Austria)

*

„...Dacă autorii actului dela 23 August 1944 și complicii lor ar spune: Am greșit fraților. Am crezut ca facem bine, dar a ieșit rău — poate că țara i-ar ierta. Atâta timp însă cât continuă să se mândrească cu această ticăloșie, aruncând cu noroiu asupra Mareșalului Antonescu, ei sunt și rămân trădători..."

V. G., Anvers (Belgia)

Prin Ordinul de Zi Nr. 96, Comandamentul Armatei 3-a citează pe Armată pe Sergentul MĂRĂȘOIU Constantin și pe Sergentul GIURCAN Radu, ambii din Corpul de Cavalerie, pentru faptul de a fi lovit singuri, cu grupele lor, o unitate bolșevică, pacturând 600 de prizonieri.

Centrul Românesc de Cercetari din Paris

Centrul Românesc de Cercetări, sub ocrotirea Academiei din Paris, cu sediul la Sociétés Savantes, 28, rue Seprente, Paris 6, instituție de învățământ liber creată de un grup de refugiații români din Franța, a întrat în al optulea an de existență. Apărat de legile culturii franceze, constituit după o formulă academică și istorică nouă, Centrul Românesc de Cercetări, în momentul de față sub președinția d-lui **Mircea Eliade,** secretar general fiind d-l **Octavian Vuia,** are 11 secțiuni, circa 40 membri activi (în cadrul acestor secțiuni) și se bucură de simpatia a numeroși savanți și scriitori francezi și europeni, unii dintre aceștia fiind aleși membri de onoare.

În primii ani după întemeere (1949), dat fiind numărul mare de Români în trecere prin Paris, Instituția avea două trei comunicări săptămânale și un seminar general. Cadența actuală ste de una-două comunicări pe săptămână, în afară de seminar.

Cercetările făcute de Români au ca scop principal de contribui la integrarea culturii românești în cultura europeană și mondială, prin formulări noi, creatoare și din perspectiva momentului istorie actual. Toate domeniile de activitate ale Centrului au în vedere neîncetat ideologia marxist-leninistă retrogradă în aplicarea la istorie și criminală prin sclavizarea în numele ei a zeci de milioane de oameni, altădată liberi. Dislocarea acestei ideologii a negației și punerea în humină a pericolului panslavismului, au făcut obiectul a numeroase cercetări și comunicări ce așteaptă să fie imprimate. Centrul Românesc și-a creat astfel o bază solidă prin calitatea membrilor și a cercetărilor. S'a înființat încă de acum doi ani o secțiune pentru cercetări sud-est europene la care participă prin comunicări tineri iugoslavi, polonezi, ucrainieni.

In anul universitar 1955—1956 s'au ținut următoarele comunicări: **Mircea Eliade,** Despre Inițiere; **N. Morcovescu,** Despre o nouă încercare de apropiere de Eminescu; **Anton Cerbu,** Inițierea în Tibet; **Octavian Buhociu,** Problema Calendarului Folkloric Carpatic. Incepând cu luna Ianuarie se vor ține următoarele comunicări: **Ing. Ion Cristescu,** Sistemul Centralelor Atomice; Stadiul actual realizărilor atomice. **Ing. Fr. Culică,** Dare de seamă asupra Fizicei Contemporane; Probleme de urbanism regional în România. **Vassyl Marcus,** Le Statut International de l'Ukraine Sovieti.ue. **André Vincenz,** Problema colonizărilor românești în Carpații Păduroși; chestiuni de toponimie. **Eugen Lozovan,** Les problèmes actuels de la linguistique roumaine. **Theodor Cazaban,** Sur le phénomène du tragique chez Max Scheler; Asupra scriitorului de „Dreapta"; Teatrul lui Eugen Ionescu. **N. Morcovescu,** Chestiuni de metodă în studiul literaturii de folklor. **Octavian Buhociu,** Mitul Sântoaderi-Dochia și începutul literaturii românești moderne. Doamna **Eliza Cerbu,** Formele plastice postinițiatice în spațiul bizantin. **Florea Stoica,** Despre pictura abstractă. **C. Stoicănescu,** Principiile războiului și mijloacele de luptă actuale. **Octavian Vuia,** Ortega y Gasset; La Pensée et la Philosophie de l'Existence. **Paul Costin Deleanu,** Praxis și Pragma. **Ion Pârvulescu,** Asupra lui R. Abellio, **I. Serbeanu,** Situația socialismului și a economiei în România de mâine. Acestea sunt numai comunicările anunțate până în momentul de față. Ele se țin în fiecare Vinere în Sala C a Societăților Savante, începând dela ora 17 și dela ora 21. După comunicări au loc discuții în genere foarte animate. Seminarul studiază texte filozofice, de morfologia culturii sau de istorie în vederea descifrării problematicei actuale și a ducerii la bun sfârșit a activității intreprinse acum opt ani.

De asemenea, Instituția dispune de o bibliotecă ce stă — la dispoziția publicului în fiecare Vineri dela ora 16 la 23. Dat fiind interesul publicului cititor wentru publicațiile scoase de Românii refugiați, orice fel de revistă sau carte trimisă Bibliotecii este bine venită.

DELA BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN PARIS

Pentru a pune capăt abuzurilor și dezordinei, — provocate de elemente înrăite, în scopul înstrăinării Bisericii noastre —, membrii „Asociației pentru practica Cultului Ortodox în Franța", întruniți în Adunare Generală extraordinară în ziua de 12 Februarie 1956, au adoptat, cu o majoritate de patruzeci și patru de voturi contra unu și doua abțineri, următoarea moțiune:

1. Adunarea Generală retrage încrederea acordată Consiliului Parohial;

2. Până la alegerea noului consiliu, însărcinează pe Preotul Virgil Pârvănescu ca împreună cu d-nii Cenzori: Nicolae Rizescu-Brănești, General Platon Chirnoagă și Ion Crivăț să procedeze imediat la preluarea întregei arhive și a inventarului Bisericii și să asigure buna funcționare a „Asociației pentru practica Cultului Ortodox Român în Franța";

3. Împuternicește pe Preotul Virgil Pârvănescu să îndeplinească formele legale pentru intrarea Parohiei noastre (Asociația pentru practica Cultului Ortodox Român în Franța) sub oblăduirea P. S. Valerian Trifa, Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Statele Unite; convinși fiind că prin acest act contribuim la realizarea unei comunități de gând și faptă între fii răslețiți ai aceluiaș Neam; convinși fiind că numai prin acest act de unificare, în respectul autocefaliei noastre, Biserica Română poate strânge la sânul ei pe toți Românii din afara hotarelor îndoliate, continuand astfel mai departe pe drumul identificării ei eterne cu suferințele și aspirațiile Neamului; până în ziua când, România redevenită din nou liberă, Biserica noastră va reveni la sânul Bisericii din Patria-Mumă.

4. Serviciul religios va fi asigurat în viitor de Preotul Virgil Pârvănescu.

5. Pentru întreținerea discordiei între membrii Asociației, prin provocare de scandaluri publice; pentru acțiunea de discreditare a Bisericii noastre dusă prin presă; Adunarea Generala exclude din sânul Asociației pentru practica Cultului Ortodox Român în Franța pe Preotul Vasile Boldeanu și dl Ion Miloae.

„Asociația Culturală a Femeilor Ortodoxe Române" și-a dat asentimentul printr'o scrisoare adresată Adunării Generale. Și de această dată, ca totdeanua în împrejurări grele, Femeile Române au făcut dovada unei hotărâri neînfricate și a unui patriotism luminat.

Corespondent

◆ **Ucişi de Securitate.** — In luna Decembrie 1955 locuitorii Capitalei au putut vedea vreo 25 de oameni — în majoritate mai tineri — care fuseseră împuşcaţi de Securitate. Cadavrele acestor nefericiţi au fost expuse în pieţele publice şi în punctele mai frecventate, ca pe vremea lui Carol II ... „Sunt borfaşi", aceasta era explicaţia dată trecătorilor de către miliţianul din post. In Strada Smârdan (aproape de Lipscani), pe Calea Griviţei (în apropiere de Matache Măcelaru), la Halele Obor şi în Parcul Grant, cadavrele expuse au putut fi însă identificate. Nu era vorba de „borfaşi", ci de prizonieri politici, declaraţi de Securitate „neutilizabili" pentru acţiunea de propagandă şi „comitetele de repatriere". Ţinem să precizăm că aceste execuţii sumare n'au avut loc în aceeaşi zi, ci la intervale de 2—3 zile şi în cartiere diferite. (Stind)

◇ **In Lagărul dela Piteşti,** inafară de Preotul Vasile Leu, se mai află: 7 foşti soldaţi în Legiunea străină capturaţi la Dien Bien Phu, un foarte mare număr de muncitori care au organizat o grevă în Oct. 1954, mulţi utemişti, precum şi Profesorul Mihail Rarincescu dela Facultatea de Drept din Bucureşti.

Nichifor Crainic şi fostul deputat de Rădăuţi, Nichifor Robu, se află la Jilava. (Stind)

◆ **Grupuri de partizani anticomunişti** se mai află încă, după cum aflăm din sursă sigură, în regiunea Abrud-Roşia-Galda de Sus. (Stind)

◇ **Petre Dămăceanu,** fost aghiotant regal, acum general „de reservă" reperist şi redactor la „Scânteia", locuieşte în Strada Naum Romniceanu Nr. 17, dar numai din 1954. După Festivalul Tineretului, Dămăceanu a stat şi el la zdup, aproape un an, pentru o tentativă de scoatere de aur din ţară. După „reabilitare" i s'a pus la dispoziţie un jeep, i s'a făcut o uniformă de paradă şi i s'a incredinţat conducerea unui serviciu foarte delicat şi foarte special. (Stind)

◆ **Miliţia călare** patrulează acum, în cursul nopţii, şi în cartierele periferice ale Capitalei. Este interesant că asemenea patrule de miliţieni călări, înarmaţi cu pistoale-mitralieră şi săbii, circulă mai cu seamă în Grant, cartier locuit odinioară de militanţii comunişti de origine pestriţă. (Stind)

◇ **La Bucureşti,** nimeni nu crede că cei repatriaţi sunt într'adevăr refugiaţi „convertiţi", provenind din ţările occidentale. Toată lumea crede că este vorba de agenţi ai Securităţii, sau de foşti deţinuţi care au fost eliberaţi odată cu Tătărăscu, Titel Petrescu şi consorţii. (Stind)

◆ **Preţuri.** — La 15 Februarie 1956, carnea de vacă se vindea cu 10 Lei kilogramul, untura de porc: 18 Lei, uleiul de floarea soarelui: 11 Lei, pâinea integrală 3,20 Lei, iar zahărul cubic: 9,30 Lei kilogramul. Un palton bărbătesc, de calitate proastă, costa 800—900 Lei, iar o pereche de pantofi de damă (calitate bună): 320—480 Lei. (Stind)

◇ **Ln unităţile MFA.** din garnizoana Bucureşti hrana trupei lasă foarte mult de dorit. In urma plângerilor înregistrate, au fost înlocuiţi o serie întreagă de ofiţeri „cu gospodăria", în special la unităţile de A. A. (Stind)

◆ **Intre Mediaş şi Târnăveni** controlul la autobuze este foarte riguros, Intre Târnăveni şi Târgul Mureş, toate autobuzele sunt însoţite de militieni. (Stind)

◇ **Reluare de post.** — Ioan Jusco, „repatriat" din München, şi-a reluat ocupaţiile la Securiatea raională din Baia Mare, unde funcţionase până la data instalării sale în Germania occidentală. (Stind)

Poiana Micului (Bucovina)

Ziua de 24 Ianuarie

◆ **PARIS.** — După serviciul religios oficiat de Părintele Radu Graţian în Biserica Ortodoxă Română, a vorbit d. Grigore Gafencu care a făcut un mişcător apel la unirea tuturor, în spritul înaintaşilor dela 1848 şi 1859. In asistenţă, s'a remarcat prezenţa dlui Mihail Fărcăşanu.

Le reuşita acestei sărbătoriri, organizată de d. Căpitan C. Stoicănescu, a contribuit în largă măsură şi Asociaţia „Doamnelor Ortodoxe Române". Neobositele membre ale acestei asociaţii au pregătit un bogat bufet, din care n'au lipsit nici tradiţionalele alivenci moldoveneşti. Insufleţirea cu care doamnele ortodoxe române din Paris şi-au dat concursul pentru reuşita acestei manifestaţii de solidaritate românească merită să fie în deosebi subliniată.

◇ **MUNCHEN.** — La orele 10, în Capela „Arme Schulschwester", Părintele I. Tăutu a oficiat un serviciu religios comemorativ.

La orele 11,30, în Biserica greacă din Salvatorplatz, Părintele Protoiereu Emilian Vasilovschi a oficiat un Te Deum S. Sa a ţinut şi cuvântarea festivă, îndemnând pe cei din pribegie să urmeze exemplul exilaţilor de acum un secol şi mai bine care, uniţi în cuget şi'n simţiri, au făurit actual dela 24 Ianuarie 1859, premergător al unităţii naţionale realizată la 1918.

◆ **TORONTO (Canada).** — Părintele N. Zelea a oficiat un Te Deum în sala de festivităţi a „Casei Naţionale Române", frumos pavoazată. Au luat apoi cuvântul dnii: N. Pătăceanul, Dr. Sergiu Tihan, Ilarion Mintici şi Matei H. Hojbotă. Domnul Vasile Posteucă a dat citire unei moţiuni din care reţinem următoarele:

„Atâta timp cât Patria noastră este ocupată de armatele cutropitoare bolşevice şi neamul ni-i subjugat, intemniţat, ucis fizic şi spiritualiseşte, noi cei cari am plecat în lumea largă purtând în mâni steagurile libertăţii româneşti, n'avem la ce şi unde ne întoarce. Pentrucă **noi nu putem admite pacea fără libertate.**

Atâta timp cât cortina de fier stă ca o ghilotină pe gâtul neamului şi însângeră dorul şi dragostea noastră de ţară, noi credem că a ne lăsa ademeniţi de apelurile din Berlinul de Est sau Bucureşti, inseamnă trădare. Spunem tare ca să ne audă hotărârea şi durerea şi ţările ospitaliere care ne adăpostesc, dar şi cei ce cred că ne pot intimida sau ademeni: Noi nu mai trăim ca persoane. **In inimile şi minţile noastre trăeşte numai neamul românesc cu destinul lui liber,** cu viitorul lui pe care noi îl vrem de aur. Spunem deci clar şi răspicat ca să se audă:

Noi nu ne vom întoarce în România decât biruitori, sub steagurile libertăţii şi ale Crucii, sau dacă destinul va vrea: morţi."

DEMISIE DIN A. N. E. C.

Dl Ion Teodorescu-Făget a demisionat din Organizaţia „Naţiunilor Captive", trimiţând dlui Constantin Vişoianu o scrisoare în care motivează astfel gestul:

„Participarea mea, la acţiunea acestui organ, alături de persoanele Dlor Pamfil Riposanu şi Carol Davila, primul, fost Secretar General al Consiliului de Miniştri, prezidat de Petre Groza, al doilea, a fost acel ce a felicitat acest guvern, care cu bună ştiinţă, a contribuit activ la captivitatea ţării noastre.

Având în vedere acest fapt, colaborarea mea alături de aceşti doi oameni ar însemna nu numai solidarizarea de un fapt împlinit, dar şi o încălcare a eticei morale precum şi o trădare a memoriei Martirilor, ce şi-au sacrificat viaţa pentru libertatea României, astăzi captivă.

Un colaborator oportunist, după părerea mea, este cu mult mai culpabil decât un comunist convins."

SĂ NE ÎNTOARCEM SUFLETUL LA VREMEA TRĂDĂRII ...

Până la înfrângere noi nu ştiusem ce înseamnă a iubi patria. Şi nici ei, luptătorii, nu ştiuseră. O, groaznica durere care ne-a cutremurat, când duşmanul a călcat pe pământul nostru. El ne biruise dincolo de hotare: morţii noştri erau culcaţi dincolo, în pământul fraţilor, al fraţilor, nu al nostru, pentrucă noi nu mai eram cuceritori, ci eliberatori; ţarina lor era mireasa lor, până la moarte, mireasa fraţilor pe cari îi iubeam şi pe care o iubeam dar cu o iubire mai puţin duioasă ca a noastră, ţarina noastră, ţarina strămoşilor dela Miazăzi şi Răsărit de Munţii prieteni. Cum am plâns atunci, şi pentru întâia dată gândul grozav — „a nu avea patrie" — ne-a îngheţat pe toţi. Cât am fost atunci de nemângâiaţi, când am luat drumul exilului, drumul care pentru atâţia dintre noi era şi drumul morţii în pământ de exil, drumul care pentru toţi cei ce plecau era calea durerii şi a mizeriei, îndurate numai pentru a nu-i vedea pe cei ce biruiseră. Vedenia întâlnirii lor, semeţi în zilele noastre de robie, ne săgeta ca oroarea morţii.

O, cum au iubit-o de credincios, patria, ei, morţii noştri, cari au căzut pas de pas, pentru a face însemnare cu fragedele lor trupuri jertfite, că fiecare deal şi fiecare apă şi fiecare pădure, a fost apărată, — pentru a mărturisi vecinic că ei n'au fost biruiţi, ci au fost stropşiţi, sub trădarea altora, cari — fugeau!

Vasile PÂRVAN, In mortem commilitonum, 1918.

INFORMAŢII

◆ **PARIS.** — Din iniţiativa Partidului Naţional Liberal şi a membrilor familiei Brătianu, un serviciu religios în memoria lui Constantin I. C. Bratianu a fost osiciat în ziua de 9 Ianuarie 1956 la Biserica Ortodoxă Română din rue Jean-de-Beauvais.

La această impresionantă ceremonie, între alţii, au participat: D. şi Dna Nicolae Pilat cu fiica lor Nicola, Dra Ioana Brătianu, D. Ion Brătianu.

D. şi Dna Richard Franasovici, fost ministru, D. Eugen Titeanu, fost ministru, D. Mihail Cămărăşescu, fost ministru, D. Sergiu Dimitriu, fost ministru, D. Nicolae Rizescu-Brăneşti, fost deputat de Dâmboviţa, D. Dr. I. Berkowitz, D. M. Gavrilescu, D. Dr. A. Rabner si D. M. Mârza, cu toţii membri ai Partidului Naţional Liberal.

D. şi Dna Grigore Gafencu, fost ministru, D. Nicolae Dianu, fost ministru, D. General Platon Chirnoagă, D. D. Hiotu, fost ministru,, D. Prof. Nicolae Herăscu, D. Şerban Voinea, Dna Alice Cantacuzino-Lupoaie, D. George Răutu, D. Alexandru Blaga, Dna Viorica Stepleanu-Horbatsky, Dra Cireşeanu, D. Dr. Claudian, D. Leon Negruzzi, D. Virgil Veniaman, D. Ionel Rotaru, Dna Gaby Rizescu, D. Nicolae Tolu, D. Virgil Micu, D. Maior Basil Raţiu, D. Emil Ciurea, D. Dr. Bărbulescu, D. Cosmovici, D. Constantin Arsene, D. Ing. Radu Ioaniţiu, D. Preda Bunescu, D. Ing. Cinghină, D. Klar, D. Eugeniu Lozovan, D. Căpitan C. Stoicănescu, Dna Iliescu, D. George Ignat, D. Virgil Drimba, D. Alexandru Teodorescu, D. Colonel Lupoaie, D. Hagi-Anton, fost avocat în Baroul de Ilfov, D. Constantin Amăriuţei, D. Dr. Ştefan Racoceanu, D. Dr. Nicolae Costea şi D. Ghica.

Au fost prezenţi deasemenea un mare număr de reprezentanţi ai misiunilor diplomatice acreditate în Capitala Franţei. Printre aceştia: Colonel Ahuli (USA), D. Colonel Keplen, din partea Comitetului „France-Europe de l'Est", precum şi D. Grigori Alexinsky, fost deputat al Dumei din Petrograd.

D. Mihail Fărcăşanu, într'o vibrantă cuvântare, a făcut elogiul marelui patriot şi fost şef al Partidului Naţional Liberal. Deosebit de impresionant a fost apelul la Unire pe care l'a făcut oratorul:

„Cercetaţi Actul de fundaţie al acestei biserici în care ne aflăm astăzi. Veţi găsi toate numele mari ale Revoluţiei naţionale şi liberale dela 1848, reunite peste divergenţele de opinie şi de grup. Această tradiţie naţională a inspirat atitudinea Partidului Naţional Liberal în perioada de prăbuşire europeană pe care o trăim încă. Deaceea, noi nu facem în exil politică de partid, ci ne străduim să servim cauza şi efortul unitar al Românilor. Tocmai această misiune mi-a fost încredinţată de Constantin Brătianu. Toţi liberalii din exil înţeleg să respecte dorinţa fostului nostru şef, pentru a asigura victoria.

In numele Partidului Liberal rog pe toţi Românii să se unească în cuget naţional şi democratic pentru a putea înfrunta grelele încercari ce ne aşteaptă încă.

◇ **BEYROUTH (Liban).** — Compatrioţii noştri stabiliţi în Capitala Libanului, deşi puţini la număr, au reuşit să organizeze o viguroasă manifestaţie împotriva teroarei comuniste ce domneşte în ţară, în ziua de 20 Noembrie 1955, tocmai când avea loc spectacolul Ansamblului de Dansuri şi Muzică populară al RPR-ului. După ce au distribuit celor 135 de membri ai acestui ansamblu o serie de publicaţii din exil (printre care şi „Stindardul"), în ciuda măsurilor luate de Vlaja Gross-Grosmann (şefa Securitaţii Ansamblului), compatrioţii noştri au organizat fuga contrabasistului Stelian **Ghinea** care se află acum în lumea liberă. Dacă Nicolae Minei, politrucul-şef, n'ar fi consemnat imediat trupa, numărul acelora care ar fi ales libertatea ar fi fost mare.

Românii din Beyrouth au dat un frumos exemplu de unitate în acţiune care — aşa nădăjduim — va face şcoală.

◆ **LONDRA.** — La invitaţia Societăţii Studenţilor din Oxford „Free Europe" (Societate fondată în 1943 şi care nu are nimic comun cu „Free Europe Committee" din New York), D. V. V. Tilea a ţinut o conferinţă despre „Politica externă a Occidentului, înainte şi după Geneva."

Conferenţiarul a arătat greşala Apusului de a fi veşnic în defensivă şi de a crede în compromisuri, cerând ca generaţia tânără să vadă pericolul şi să pretindă conducătorilor o politică curajoasă de principii, fără cedări.

D. Tilea a arătat că politica negativă a Vestului a fost unul din motivele pentru care cei patru eroi români au ocupat Legaţia dela Berna.

La sfârşitul conferinţei, Preşedintele societăţii a propus să se trimită o telegramă de încurajare eroilor deţinuţi. Propunerea a fost acceptată cu aclamaţii. Telegrama expediată la Inchisoarea din Thorberg are următorul conţinut:

„Societatea Europei Libere dela Universitatea din Oxford vă trimite simpatia ei şi vă urează ca lupta ce o duceţi pentru recunoaşterea dreptăţii şi libertăţii României să fie încununată de succes."

◇ **SANTIAGO (Chile).** — Compatriotul nostru, d. Paul Constantinescu, Profesor de Economie Politică la Universitatea din Santiago-Chile, a ţinut o serie de conferinţe (Oct.—Dec. 1955) sub auspiciile Institutului Chileno-Italian de Cultură, tratând următoarele probleme: „Panorama historico-economico de las epocas pre-romana y romana", „La organizacion economica medieval y los sistemas economicos de los siglos XVI, XVII y XVIII" şi „Aspectos de la economia italiana moderna".

Sub auspiciile Societăţii de Geografie din Chile, d. Prof. Paul Constantinescu a vorbit la 15 Decembrie 1955 în Sala festivă a Ministerului de Lucrări Publice despre „El navegante genoves J. B. Pastene, descubridor de las costas meridionales de Chile".

◆ **PARIS.** — Serbarea Pomului de Crăciun a avut loc la Biserica Ortodoxă Română din rue Jean-de-Beauvais. Doamnele Ortodoxe Române şi-au dat osteneala ca această sărbătorire să se bucure de un succes desăvârşit, aşa cum dealtfel a remarçat şi marele săptămânal francez „Dimanche Matin" din 1 Ianuarie 1956.

◇ **ROMA.** — Părintele Vasile Bărbat S. J. dela Institutul Oriental din Roma a întocmit „Lista Publicaţiilor Româneşti" care se află în Bibliotecile din Roma. Lista cuprinde o serie de foarte preţioase reviste, începând cu „Analele Academiei Române" dela 1867 şi până la 1934. Lista a apărut în „Cor Unum" (Anul III, Nr. 5, Februarie 1956), Piazza Santa Maria Maggiore, 7, Roma (Italia).

◆ **PARIS.** — Noul Comitet al „Asociaţiei Românilor Liberi Refugiaţi în Franţa" are următoarea alcătuire: d. Dr. Ştefan Racoceanu, Preşedinte; d. Const. Amăriuţei, Secretar-General; dna Alice Cantacuzino-Lupoaie, dna Adriana Georgescu-Cosmovici, d. Ovidiu Dinicuţă şi d. George Ignat, membrii; d. Radu Ioaniţiu, Casier.

◆ **TORONTO (Canada).** — In ziua de 15 Ianuarie 195- avut loc Adunarea generală a Parohiei Ortodoxe Române din localitate, alegându-se totdeodată următorul comitet: d. Petre Şuba, Preşedinte; d. Radu Miroea, Vicepreşedinte; d. N. Pătăceanu, Secretar; d. Roman Ţintă, Casier; dnii G. Puşcaş şi Toma Lupu, epitropi; dnii Constantin Măgirescu şi Const. Horanciuc, cenzori; dni Dumitru Cristescu, Teodor Gheţea şi I. Volosciuc, membri.

◇ **MUNCHEN.** — D. Mircea Eliade a vorbit în ziua de 19 Ianuarie 1956 la Prinz-Carl Palais (Der Mythos, Das Religiöse und das Profane), iar la 20 Ianuarie 1956 la Universitatea din München (Aspects cosmologi.ues des monuments religieux).

◆ **FREIBURG.** — Cu prilejul comemorării a şapte ani de existenţă şi activitate ai Bibliotecii Române din Freiburg, Comitetul de conducere în colaborare cu Uniunea Asociaţiilor Româneşti din Germania, a luat iniţiativa organizării unei Săptămâni Româneşti la Freiburg între 5 şi 11 Mai 1956.

In numărul viitor al ziarului, **care apare la 20 Aprilie 1956,** vom reveni cu amănunte.

◇ **„PRO BASARABIA"** a editat, în limba franceză, un memoriu în care se arată, pe bază de documente, drepturile României asupra Basarabiei şi Bucovinei precum şi acţiunea de desnaţionalizare întreprinsă de Soviete prin deportările masive spre ţinuturile pustii ale Kasahstanului.

Memoriul este semnat de toate asociaţiile româneşti din exil.

L'ETENDARD

L'épopée roumaine de 1916-1918

Les sept fléaux de l'hiver terrible

Le texte ci-dessous est tiré d'un manuscrit rédigé au lendemain de la première guerre mondiale par un ancien officier de la Mission du Général Berthelot, d'après son carnet de campagne.

L'auteur a passé l'hiver de 1916—1917 en Moldavie dans des villages où était cantonnée en arrière des lignes la Division d'Infanterie à laquelle il était affecté.

Il décrit ici ce qu'il a vu.

Comme les Sept Plaies dévorantes se sont jadis abattues sur l'Egypte ancienne, de même, mais dans une succession beaucoup plus rapide, un à un, enfant sans cesse leurs ravages, s'entr'aidant, se déchaînant l'un l'autre, ils ont fondu sur la Roumanie infortunée qui les supporte avec stoïcisme, les Sept Fléaux de l'Hiver Terrible!

*

Le premier qui parut, ce fut le RUSSE. Ce n'est pas sans appréhension qu'on l'avait appelé. On gardait le souvenir d'une précédente alliance qui s'était terminée de façon malheureuse. Mais la politique a de ces vicissitudes: par ses principes, par ses affections, par ses aspirations le Roumain s'est de nouveau trouvé dans le même camp que ses spoliateurs ingrats d'autrefois. Alors essayant de dominer les rancoeurs du passé on s'est décidé — ou résigné — à leur tendre loyalement la main. Ils ont d'ailleurs promis de venir en foule garnir le front du Sud dans la lutte contre le Bulgare.

On les appelle donc. Devant les nécessités du moment, on trouve même qu'ils n'arrivent pass assez vite. On les prie instamment de se hâter, de fournir les 300 000 hommes qu'ils ont promis par un engagement écrit et solennel. — Nouveau chiffon de papier! Ils ne viennent pas.

Les armées austro-allemandes ont commencé leur offensive en Transylvanie et contraignent les forces roumaines à la retraite .Avant qu'elles aient atteint la frontière aux cols des Carpathes, le colonel Anghelescu est dépéché auprès du généralissime russe Alexéief pour lui demander l'envoi immédiat des renforts nécessaires. Celui-ci se borne à répondre: «La ligne de défense roumaine doit passer par Baba-Dagh, Galatz, Focshani, les Carpathes.» Et sur sa carte it trace au crayon rouge la ligne du front qu'il veut former.

C'est en vain que l'envoyé du Roi Ferdinand insiste et lui expose combien est douloureux et gros de conséquences ultérieures pour son pays l'abandon volontaire des trois quarts de son territoire, de sa capitale, de ses régions pétrolifères et de ses immenses ressources de céréales. Une telle retraite permettra à l'ennemi de se ravitailler sur place, soulagera ses transports qui s'allongent, et acculera les armées roumaines au dénuement, à la famine. — Le généralissime russe ne veut point démordre de son idée. Les aigles roumaines planent encore au-dessus des cités transylvaines que la Russie «protectrice» ordonne à son alliée: Evacuez toute la population valide de Valachie, tous les approvisionnements; transportez la capitale à Iassy, et le Quartier Général roumain à Berlad!

Vainement le colonel Anghelescu — de la bouche de qui j'ai recueilli ces détails à sa popote de Grajduri un soir de janvier 1917 — essaye-t-il de montrer à son interlocuteur que, en pleine action militaire, sur des voies ferrées d'un faible débit, de telles évacuations massives sont impossibles. Le Russe s'obstine. Il lui est alors rappelé que, pour obtenir l'entrée en guerre de la Roumanie on a promis à celle-ci le renfort de 300 000 soldats du tzar. Alexéief répond: «Depuis le moment où nous avons fait cette promesse, les circonstances ont changé. Un grand danger d'offensive allemande le menace dans la région de Kovel—Minsk. J'ai massé là toutes mes réserves. Je ne puis les en distraire. D'ailleurs la perte de la Roumanie n'entraînera pas celle de la Russie. Mais si nous, nous étions battus, vous seriez perdus. Il faut donc sauver d'abord la Russie; après quoi on verra comment vous aider.»

Le 30 octobre cette ferme décision de laisser écraser les Roumains est télégraphiée à Bucarest. Sans doute en agissant ainsi le généralissime a-t-il plus ou moins obscurément présente à l'esprit cette idée qu'un amiral de l'entourage du tzar m'exprimait à Pétrograd: «Reculer? Peu nous importe! Pour nous l'espace ne compte pas. Nous avons toute l'Asie derrière nous!» — Conception simpliste montrant que dès lors le fameux «rouleau compresseur» ne pensait qu' à la marche arrière.

Au moment où l'on abandonne la Roumanie à ses malheurs, dans certains milieux russes on n'a d'ailleurs guère plus de sympathie pour la France. Un jour par exemple, à Kiev, dans un tramway, faisant allusion à la difficulté et à la lenteur des avances françaises pendant la guerre de tranchées sur le front occidental, un bourgeois déployant son journal déclarait d'un air ironique: «Nous allons voir de combien de mètres les Français ont avancé aujourd'hui!» Réflexion qui provoquait cette vive riposte d'une de nos compatriotes: «et de combien de kilomètres les Russes ont reculé!»

Que l'espace ne comptât point pour les Russes, passe encore. Mais pour la Roumanie! Bah, à Pétrograd on évoquait la phrase de ce ministre français du XVIIIème siècle qui, pendant la guerre au Canada, s'écriait: «Quand le feu est à la maison, on ne s'occupe pas des écuries!»

L'abstention du Russe avait voué la Roumanie à l'invasion. Sa venue ne devait pas être moins néfaste à ce malheureux pays.

Il a en effet fini par arriver. Mais avec la convoitise du barbare qui pénètre dans des contrées plantureuses. Son ivrognerie contenue chez lui par la rareté du vin et par un sévère monopole qui rendait difficile une abondante consommation d'alcool se déchaîne sauvagement dès qu'il pénètre dans un pays de vignobles. Soldats, officiers, Etats-Majors même s'en donnent à cœur joie de ces beuveries à perdre la raison et l'équilibre.

Ce qu'ils ont pu avaler, ces Russes quand ils sont entrés en Moldavie dépasse l'imagination. Ils ont bu avec une insatiable avidité, à tomber dans les rues, à rouler sous les tables. Dans les cabarets et chez les habitants, après les premiers verres, l'ivresse troublant leur esprit, ils voulaient boire encore, refusaient de payer, et finalement maltraitaient le débitant ou l'hôte qui se refusait à remplacer gratis et sans délai les bouteilles vides par des pleines.

Dans les caves où isl n'hésitaient pas à pénétret par effraction les soldats se couchaient par terre, la bouche sous les robinets des tonneaux; ils s'abreuvaient jusqu'à ne plus pouvoir bouger, et le vin continuant à couler on les trouvait le lendemain ivres-morts ou même parfois noyés sous les foudres vides.

Comme, après avoir trinqué, il est de la dernière grossièreté pour un Russe de reposer son verre sans l'avoir complètement vidé, les toasts se succédaient dans les popotes jusqué à ce que tous les convives eussent roulé sous les tables. Dehors, et quelque temps qu'il fît les ordonnances de messieurs les officiers attendaient en battant la semelle, n'osant se présenter trop tôt de peur de recevoir des horions. C'est seulement quand le silence régnait à l'intérieur qu'ils entraient. Sur le plancher, au milieu des vomissures et des flaques d'urine chacun cherchait et ramassait son maître, puis le portant sur ses épaules ou le traînant dans une brouette, le ramenait jusqu'à sa chambre et l'allongeait sur son lit pour qu'il y cuvât à loisir son ivresse.

Pour mettre un frein à ce vice national, il n'y avait qu'un moyen: faire disparaître la boisson qui l'alimentait. — Sur la demande d'ailleurs du haut commandement russe — comme on connaît ses saints, on les honore — le commandement roumain dut donner l'ordre d'ouvrir tout grands les robinets des tonneaux jusquà ce qu'ils soient vides. On vit dans les rues couler à flots le vin, ce vin que l'on paierait ensuite des prix exorbitants, et qui finirait par faire totalement défaut, plus tard au moment où les convalescents éprouvés par les maladies de l'hiver en auraient tant besoin pour reprendre plus vite quelques forces. Pendant des jours il coula dans les ruisseaux des villes, ce vin, et les habitants de Galatz virent, quand les détachement russes passaient, des soldats qui, sortant des rangs, enlevaient leurs bottes, les remplissaient du liquide qui s'en allait en lougeant le trottoir, et y buvaient goulûment.

Ce n'est pas seulement de vin que raffolaient ces étranges alliés, c'est de l'alcooll sous toutes ses formes qu'il leur fallait. Des cavaliers, pour une bouteille de rhum, vendaient leur monture. D'autres après avoir payé une première fois et n'ayant plus rien à troquer pour renouveler leur provision, rossaient et pillaient le vendeur. Faude mieux, ils se contenaient de l'alcool à 90 degrés en usage dans les formations sanitaires de l'armée. Parfois, pour échapper aux menaces de ces brutes qui les assiègeaient, les médecins durent vider dan les fosses d'aisance le contenu de leurs bonbonnes. Mais cela même ne rebutait pas les amateurs de boissons fortes. Dans un hopital de Galatz des infirmières virent un jour des soldats allongés par terre écarter de leurs mains les immondices pour humer quelques gorgées du liquide si convoité.

Un docteur, français d'origine et naturalisé roumain, directeur d'un hôpital en Dobroudja, ramené par les fluctuations du combat dans son établissement après le passage des Russes trouva en putréfaction sur les tables les foetus dont il avait une curieuse collection scientifique, et qu'il avait gardés conservés dans des bocaux pleins d'alcool. Les bocaux étaient vides... L'alcool avait été bu.

La fabrication de l'eau de Cologne dut être interdite. Ces enragés l'achetaient pour la boire. Et l'alcool à brûler lui-même avait le même sort. Les amateurs se contentaient de le filtrer à travers un tampon d'ouate... quand ils faisaient les difficiles.

Malheureusement les ravages de ces dangereux alliés ne se bornaient pas là. A l'ivrognerie ils joignaient la manie du pillage, auquel le soldat n'était pas seul à se livrer. Dans la zone de combat ils détruisaient sans utilité, et incendiaient pour le plaisir. A l'arrière, manquant à l'hospitalité qui leur était donnée, ils avaient l'habitude de voler dans les demeures où on les cantonnait. Le lieutenant S., avocat de Galatz, dont la maison avait été réquisitionnée pour le logement d'un général, trouva, après le départ de ce dernier, ses placards vides et sa garde-robe évanouie. Ailleurs, tout un mobilier Louis XVI authentique, péniblement réuni à grands frais par un amateur éclairé servit de bois de chauffage à un Etat-Major.

En ville la police roumaine pouvait parfois tenter de s'opposer aux pillages de trop grande envergure ou qui faisaient trop ouvertement scandale; et les renforts venus de Russie, quand ils traversaient Iassy, passaient en général en ordre, sans incidents le bâton à la main en guise de fusil et en chantant leurs lentes mélopées. Ce n'est que quand ils atteignaient les faubourgs éloignés du centre que les chapardages commençaient.

En compensation, dans les villages, les hordes qui défilaient ne trouvaient aucun frein à leurs brigandages. Arrivant le soir pour repartir le lendemain matin, les maraudeurs profitaient de la nuit pour dérober de la paille ou du foin dans les greniers, pour opérer des razzias dans les poulaillers, et pour enlever clandestinement chochons, veaux ou vaches. Lorsqu'ils voyaient de loin, sur les chemins, serpenter les longues colonnes «alliées» se dirigeant vers eux, les paysans, poussant le cri d'alarme: «Le Rbsses, les Russes!», se hâtaient de rassembler leur volaille éparse et de l'enfermer. S'ils ne la gardaient pas dans leur chambre même, ils couraient grand risque de ne plus la retouver au réveil le lendemain matin. Et encore cette précaution n'était-elle pas toujours suffisante. Si le fermier lésé protestait, on lui tournait le dos; et s'il se montrait trop récalcitrant, quelques coups de baionnette bien placés lui imposaient définitivement silence.

Lorsque l'on était généreux et qu'on lui achetait sa marchandise, on le payait en billets de 1 ou 2 kopecks, c'est-à-dire d'environ 2 à 5 centimes, en prétendant que ces papiers valaient 10 ou 20 francs. Le vendeur ignorant n'y pouvait rien voir, et acceptait sous les menaces. Bien heureux encore si, pour le remercier, on ne lui démolissait pas son pauvre mobilier, ou si l'on ne transformait pas en écurie l'une des deux chambres de sa maison.

Ces armées qui brûlaient, volaient, pillaient et saccageaient demandaient par surcroît au pays leur subsistance régulière. Le gouvernement roumain avait été mis en demeure de pourvoir à l'entretien des troupes chargées d'assurer la défense du front. Maintenant que, par suite de la décision prise par le général Alexéief, l'on avait laissé à l'ennemi toutes les récoltes et toutes les ressources de la Valachie, il fallait tirer de la pauvre Moldavie le ravitaillement des brigands qui, sous couleur de la protéger, la dévastaient.

*

Ainsi le premier fléau: le RUSSE en amenait naturellement un second: la FAMINE.

Les quelques bons repas que la généreuse hospitalité roumaine offre aux officiers Français arrivant du front occidental pour leur prêter main forte ne doit pas faire illusion. Les vivres peu variés dont on dispose sont non seulement hors de prix, mais introuvables, surtout en ville. La Roumanie, l'un des plus riches greniers de blé de l'Europe, manque de pain. La majeure partie des troupeaux est restée en Olténie; les bêtes à cornes que l'on a pu sauver servent aux charrois des armées. Les rares bestiaux que l'on abat sont d'une maigreur

(suite page 8)

«Combien de matériaux, combien de travaux, de calculs, de siècles spoliés, combien de vies hétérogènes additionnées a-t-il fallu pour que ce carnaval fût possible et fût intronisé comme forme de la suprême sagesse et triomphe de l'humanité?» Avec Paul Valéry nous nous posons la même question et il nous est difficile de répondre. Car si le vote du délégué du Royaume Uni en faveur de la RPR ne nous a pas étonnés outre mesure, nous voyons mal la logique des messages d'encouragement lancés par la voie des ondes à l'intention des peuples réduits en esclavage, par ceux-là mêmes qui — oublieux des tactiques du «roll-back» et des «positions de force» — ont estimé qu'il était sage de leur part de s'abstenir. Notre siècle pourra ainsi se glorifier d'avoir découvert l'éthique subtile selon laquelle la neutralité devant le génocide est une position respectable. Et pourtant il existe des pays de vieille et honorable civilisation où le délit de «non-assistance à personne en danger» tombe sous le coup de la loi. Notre peuple se meurt et la conscience universelle arbore l'abstention quand elle ne donne pas sa voix aux tortionnaires.

Nous n'avons pas besoin de caractériser la politique étrangère des Etats Unis; c'est un Américain — Max Eastman — qui l'a fait. Elle se résume à «céder sous les affronts» (EST & OUEST, no. 143, janvier 1956, pp. 2—6). En revanche nous souscrivons aux remarques que faisait Roger Massip dans LE FIGARO, le lendemain du vote:

«Les marchandages qui ont abouti au vote du Conseil de Sécurité, au terme duquel seize Etats et non plus dix-huit feront partie de l'ONU, n'honorent certainement pas l'organisation internationale.

«Le Japon a été sacrifié avec la Mongolie extérieure. Ce simple rapprochement en dit long sur les critères qui inspirent l'ONU.

«Mais, après la comédie d'avant-hier, il n'y a plus lieu de s'étonner de grand-chose.

«On avait vu mardi la Chine natinoaliste s'opposer, seule, au compromis humiliant que l'URSS avait exigé, et l'on ne pouvait que saluer pareil geste de courage qui risquait de coûter son siège au représentant de Formose.

«La France s'était réfugiée dans l'abstention, alors qu'elle avait une bonne occasion, en refusant de donner son accord à l'entrée des satellites, en violation flagrante de l'esprit même de la Charte, d'écarter les arabo-asiatiques qui vont demain grossir les rangs de nos adversaires.

«Hier soir, la France ne s'est même pas abstenue et l'opération a été menée à son terme humiliant.

«La Société des Nations ne fit peut-être pas plus que l'ONU. Du moins elle sut se conduire avec dignité. On ne saurait en dire autant de son ambitieuse héritière.»

Les fils du peuple roumain, en esclavage ou en exil, n'oubliront pas qu'il n'y eut lors de la sinistre comédie de Manhattan que deux voix pour s'élever en sa défense, celle du Cuba et de la Chine nationaliste. Nous tenons à proclamer que la Roumanie réelle ne se sent nullement liée par les engagements de la Roumanie prétendûment légale. L'ONU, qui a préféré ne pas prendre part dans une situation aussi dramatique que celle de la déportation de 2 millions de Roumains de Bessarabie, a fait grossir le nombre de ceux qui préparent sa destruction.

En violation de la Charte, l'Assemblée Générale a accueilli en son sein les représentants de la RPR. Ceux qui vont siéger au nom du peuple roumain sont coupables de trahison, génocide et pillage — délits qualifiés par le droit des gens. L'ONU est libre de choisir les représentants de son goût mais nous avons le devoir moral de déclarer sans réticences que pour le peuple roumain il n'y a pas de coexistence dans l'esclavage et que le seul *modus vivendi* qu'il peut accepter, et qu'il ne cessera de réclamer par notre voix, est celui de la liberté.

«L'ETENDARD»

Les sept fléaux de l'hiver terrible

(suite)

squelettique; leur viande est dure et mauvaise. La volaille a brusquement décuplé de prix, et les paysans assaillis d'offres se refusent à la vendre. La pomme de terre est devenue une denrée précieuse; de plus, par ce froid terrible, on ne peut la transporter car elle gèlerait en route. Le lait manque aux enfants et aux vieillards. Plus de beurre. La graisse fait aussi totalement défaut. L'on doit se contenter pour la cuisine d'une huile de tournesol de mauvais goût. Encore ne trouve-t-on ces produits que dans les villages et après s'être introduit dans la familiarité des habitants. En ville, les boutiques sont désespérément vides; à leurs devantures il n'y a plus que des emballages ou des fac-similés de carton. Les citadins doivent se contenter, pour subsister, des rares et parcimonieuses distributions faites par l'Intendance. A la campagne on souffre de la faim. Dans les villes, on en meurt.

L'armée n'est guère mieux servie que la population civile. La ration journalière de pain — et de quel pain! — est théoriquement de cinq cents grammes; ce serait peut-être suffisant si le soldat touchait en outre autre chose pour se nourrir. Malheureusement ce complément est bien irrégulier et piteux. En général le repas de midi est composé seulement d'une soupe claire dans laquelle nage un minuscule morceau de viade cartilagineuse avec parfois un peu d'oignon ou de vermicelle. Le soir il n'y a en tout et pour tout que des haricots blancs cuits à l'eau sans graisse ni huile, et parfois sans sel, — car ce cet ingrédient naguère si commun on se trouve aussi brusquement démuni. Plusieurs fois par semaine le pain est remplacé par la mamaliga; et, bien que ce soit l'aliment populaire par excellence, les soldats ne sont pas du tout enchantés de cette substitution.

Encore, pour arriver à la troupe ces maigres rations, l'Intendance doit elle mettre en œuvre une inlassable activité. Des officiers entreprennent des expéditions hasardeuses en des districts lointains, déploient dans leurs enquêtes auprès du paysan ou du gros propriétaire une insistance acharnée doublée d'habileté, afin de découvrir les denrées qui se cachent. Puis, celles-ci dénichées, 'ils ne disposent pas sur place de moyens de transport immédiats pour les enlever, ils courent le risque de ne plus les retrouver quand ils reviendront en prendre livraison: car un autre officier qui sera passé par là après eux les aura déjà emmenées.

S'ils réussissent à les acheminer jusqu' à la gare d'embarquement la plus proche, ils se heurtent là aux difficultés des services des chemins de fer: les wagons font défaut, s'égarent ou mettent des temps invraisemblables à arriver, car de nombreuses voies sont embouteillées par le matériel ferroviaire replié de Valachie. Pendant ces retards les faibles stocks des Divisions s'épuisant, on réduit les rations journalières déjà insuffisantes. L'alimentation de milliers d'hommes dépend ainsi perpétuellement d'une problématique arrivée de convoi.

Non seulement les denrées alimentaires manquent, mais le bois de cuisson est parfois rare, et de plus, souvent on n'a plus de marmites; elles ont été perdues pendant la retraite, et l'on n'en a pas d'autres pour les remplacer. Or, quoique les menus soient bien simples, comme le récipient emprunté au paysan chez lequel on est cantonné est trop petit pour contenir à la fois la ration de la troupe et celle de l'habitant, le soldat doit attendre que ce dernier ait terminé la lente préparation de sa mamaliga pour commencer la sienne. Aussi souvent ne réussit-il à diner que bien tard dans la soirée. Et il lui faut attendre cette maigre pitance à la seule lueur du foyer, car tous les moyens d'éclairage font défaut.

L'insuffisance des vivres et des autres moyens matériels de subsistance font éprouver à ceux qui constituent les débris de l'armée roumaine d'humbles mais pénibles épreuves quotidiennes inconnues du soldat français, — qui, d'autre part, il est vrai, en subit bien d'autres!

*

Comme on souffre de la FAIM, on souffre du FROID. Les uniformes endossés au début de la campagne, glorieusement portés sur les routes transylvaines, usés aux combats des Carpathes et de Valachie, traînés enfin parmi les intempéries sur les tristes chemins de la retraite imposée par la défection russe, ne sont plus que des loques râpées, amincies, transparentes, déchirées. Inutile de penser à les raccommoder: ils ne tiennent plus, et d'ailleurs on n'a plus de fil. Tout le linge de rechange que l'on possédait est resté dans le sac abandonné aux revers des fossés. Les brodequins ne sont plus guère qu'un souvenir: ils ont été remplacés tant bien que mal par les «opinci» qui s'usent vite et ne préservent pas le pied de l'humidité. Peu de toiles de tente. Pas de couvertures pour s'envelopper la nuit.

C'est dans ces conditions lamentables, sous le froid et souvent sous la neige que les hommes ont fait leurs dernières étapes avant d'échouer dans les masures des villages moldaves où ils repennent halaine. Et maintenant ils ne peuvent plus en sortir sans être immédiatement transis par le vent glacial contre lequel aucune étoffe chaude ne les protège.

*

Tenaillés par la faim, mordus par le froid, les corps sont dans un effroyable état d'EPUISEMENT. Pour les y amener la fatigue des étapes interminables a joué son rôle, elle aussi. Partir d'une garnison moldave ou valaque, franchir les montagnes, pénétrer en combattant jusqu'au cœur de la Transylvanie, revenir aux Carpathes, descendre jusqu'au Danube ou en Dobroudja, exécuter sans arrêt des marches et des contremarches avant de pouvoir enfin s'arrêter pour souffler au bord du Seret! Voilà ce qu'ils ont presque tous fait à pied, ces hommes mal nourris, mal vêtus, livrant combats sur combats passant les nuits en alertes et les jours en cheminements sur des routes défoncées ou à travers bois et champs.

Tant qu'ils ont été emportés par l'action, dans la lutte, ils n'ont pas eu le loisir de sentir leur fatigue. Mais maintenant qu'ils ont fait halte plus longtemps, ils seraient physiquement hors d'état de se remettre en route sous la neige qui recouvre de son linceul les lambeaux de Roumanie qui échappent encore à l'occupation ennemie.

Maintenant le soldat roumain est tombé. — Pourra-t-il se relever?

*

Cela semble d'autant plus difficile qu'il est cantonné dans des conditions antihygiéniques au suprême degré. Et c'est encore une autre calamité pour les survivants de l'effondrement que l'ENTASSEMENT malsain de ces malheureux dans des chambres insuffisamment aérées.

Le flux des civils réfugiés a déjà rempli tous les locaux habitables de Moldavie lorsque l'armée épuisée vient, elle aussi, y chercher asile. Par ce froid terrible on ne peut coucher dans les greniers mal clos, on risquerait de ne pas se réveiller. L'une des deux pièces de la maison, celle qui autrefois n'était pas habitée, est pleine de civils des régions occupées qui ont fui devant l'ennemi. La troupe qui arrive ensuite ne trouve donc plus pour tout cantonnement que la chambre où vit la famille du paysan. Elle s'y installe pêle-mêle avec les vieillards, les femmes et les enfants, et ajoute au nombre normal des habitants qui y vivent cinq, dix, quinze hommes. Il ne faut naturellement pas songer à trouver là des lits pour tout le monde. On se couche à même le sol de terre battue, côte à côte, corps enchevêtrés pour avoir plus chaud, et aussi pour qu'il y ait de la place pour tous.

En pénétrant dans ces demeures exigues où je trouve le jour les soldats au repos, assis, je me demande souvent par quel miracle ils peuvent tous parvenir à s'allonger pour dormir.

Le jour comme la nuit, toute cette population reste entassée dans la pièce jamais aérée: on n'ose pas sortir. Le froid est si vif et les vêtements si minces. L'on demeure accroupi dans le silence morne des grandes détresses.

Venant de nos régiments français où les soldats n'arrêtent pas de parler, de chanter, de sacrer ou de s'injurier moitié sérieusement, moitié par plaisanterie, je suis profondément frappé par ce silence. Dans n'importe quelle maison, à quelque heure de la journée que j'entre, je n'entends aucune voix s'élever. Cet entassement d'êtres humains taciturnes est d'une poignante tristesse. Chacun à part soi, remâchant sa peine, ses souffrances physiques et morales, songe aux dangers courus, à la mort vue tant de fois de si près à la famille demeurée par delà le rempart de terre, de pierres et de fer qu'édifient les Allemands, à la famille dont on n'aura plus de nouvelles qu'après la paix. Et un silence tragique, pesant de toutes ces douleurs, tombe sur ces malheureux, et les accable.

*

Bientôt sur ce pullulement d'hommes se met à grouiller le pullulement des parasites. Car partout a surgi un sixième fléau: le POU.

Il est sur tous les soldats comme sur tous les paysans, trouvant dans la chaleur relative des chambres un climat favorable à sa prolifération. Il court sur les corps que l'on ne peut guère laver faute de salles de douches et d'appareils à cet usage. Il niche dans le linge sale que l'on garde en permanence sur soi car on n'a ni chemise ni caleçon de rechange, et que l'on ne peut bien laver car on manque de savon. Il se cache dans les couvertures et les tapis des paysans.

C'est en vain que l'on multiplie les tentatives pour le vaincre. Malgré l'extrême rareté du pétrole, on s'en enduit le corps. On coupe ras barbes et cheveux. On essaie d'improviser des services rudimentaires de bains pour militaires et civils. On plonge le linge dans des baquets d'eau bouillante, — quitte à rester pendant des heures le torse nu devant le feu à attendre le séchage de la chemise lavée. Sur toutes les coutures des capotes et des pantalons on appuie longuement la chaleur d'un fer à repasser. Les quelques étuves mobiles dont dispose encore l'armée circulent de cantonnement en cantonnement. Vains efforts!

Le pou pénètre partout, triomphe partout. Malgré toutes les mesures prises, malgré les nombreuses heures passées par les soldats à s'épouiller, il demeure, il se multiplie. Jour et nuit il chatouille et mord les épidermes. Il trouble le sommeil. Et malheureusement son activité ne se borne pas là. Passant d'un homme à l'autre il transporte avec lui le microbe qu'il a puisé au sang de quelque malade et qu'il inocule à ceux qui étaient en bonne santé.

*

Ainsi le pou est-il le principal agent de transmission du septième et dernier fléau, le plus terrible de tous, qui s'abat sur le pays: l'EPIDEMIE.

A la grippe, bénigne d'abord puis plus grave, ont bientôt succédé, s'épanouissant en une double et horrible floraison, la fièvre récurrente et le typhus exanthématique.

La fièvre récurrente, plus sournoise, mine quelque temps le malade, le quitte, le laisse se rétablir partiellelent; puis, lorsqu'il commence à reprendre quelques forces, se jette de nouveau sur lui, et de nouveau le terrasse. Parfois après une seconde éclipse, elle se ressaisit de lui une troisième fois. Chacun de ses accès débilite davantage la victime, et à la fin ses récidives ou ses séquelles sont mortelles.

Le typhus exanthématique est plus brutal. Il abat d'un seul coup son homme. Pendant plusieurs jours il le travaille ,le tourmente d'une fièvre continuelle et qui monte sans cesse; et en deux semaines souvent il le tue.

Ces deux infatigables pourvoyeurs de la mort jettent aux hôpitaux déjà pleins de blessés des cargaisons quotidiennes de malades. L'on a dû, pour faire place aux typhiques, renvoyer des mutilés dont les plaies suppuraient encore. Tous les lits étant occupés, on couche les nouveaux venus par terre sur des matelas; faute de matelas et de paillasses même, certains demeurent allongés sur le plancher nu. Et dans les couloirs d'autres arrivent et attendent que la mort ayant accompli son œuvre dans les salles bondées fasse de la place pour eux.

Mais comme chaque jour amène de nouveaux malheureux que l'on ne peut caser, ordre est donné aux régiments éparpillés dans les campagnes de cesser les évacuations, de garder leurs malades et de prendre toutes dispositions pour les soigner sur place. Alors dans tous les villages et jusque dans les plus humbles hameaux se multiplient ces salles qui n'ont d'infirmerie que le nom: chambres de paysans semblables aux autres, dans lesquelles les typhiques sont réunis, séparés parfois par une simple cloison des hommes encore valides, couchent comme eux sur le plancher ou sur le sol.

Il arrive d'ailleurs que, comme tous les soldats qui logent dans une même maison sont en même temps frappés par l'épidémie, il n'est pas nécessaire de les transporter dans un autre local. Ils souffrent et meurent sur place, là où ils vivaient. Ces «infirmeries» ne sont pas des chambres où l'on soigne et où l'on guérit: ce sont les salles d'attente de la mort.

Dans les hôpitaux, suivant l'exemple de la Reine, Première des infirmières de Roumanie, médecins roumains et français, infirmières et infirmiers se dépensent sans compter. La contagion les atteint et fait parmi eux de cruels ravages; mais elle n'abat ni leur courage ni leur dévouement. Ils poursuivent leur tâche tant qu'ils en ont la force, tant qu'ils ne sont pas à leur tour cloués au lit par la maladie; et quand ils guérissent, dès qu'ils sont en état de se tenir debout, ils se remettent à la besogne.

Dans les villages où les régiments retirés du front sont au repos deux ou trois médicins où étudiants en médecine sont seuls pour soigner mille ou quinze cents malades. Ils passent leur temps à courir de maison en maison pour essayer de les voir tous chaque jour; mais souvent ils n'y peuvent parvenir. Et leurs seuls auxiliaires, des sodats bénévolement transformés en infirmiers, sont, hélas, aussi ignorants qu'il sont dévoués.

Les services sanitaires manquent de matériel autant que de personnel qualifié. Les pharmacies sont vides; les thermomètres eux-mêmes sont rares. Plus de médicaments d'aucune sorte. De temps l'on reçoit une maigre provision d'aspirine ou de pyramidon, qui s'épuise en quelques heures. Afin de faire baisser les températures trop élevées l'on n'a même pas de draps que l'on puisse imbiber d'eau froide pour en envelopper les malades.

Ceux qui sont chargés de lutter contre l'épidémie se voient ainsi réduits à l'impuissance. Ils recourent à des moyens de fortune, ou plutôt d'infortune: l'un tente des massages; un autre fait des frictions avec de la neige, seul produit «médical» dont on dispose à profusion.

Pour l'alimentation des convalescents, même pénurie. Même dans les villages on ne trouve pas de lait. La viande, chichement distribuée, ne donne qu'un bouillon clair et sans vertu. A grand'peine parvient-on à distribuer chaque jour, au lieu de la mamaliga plus difficile à digérer, un morceau de mauvais pain qui n'est guère plus digeste.

Les malades restent ainsi des jours et des nuits, et des semaines, allongés sur la terre battue, sur le plancher, ou sur d'inconfortables claies de branchages, attendant une guérison qui vienne d'elle-même, — ou que la mort les emporte.

Mais ils ne se plaignent pas. Ils n'ont pas un mot amer, pas le moindre geste de révolte — d'ailleurs inutile. Lorsque, rassemblant les quelques bribes de mon indigent vocabulaire roumain, je leur parle, pour les encourager ou au moins leur dire ma sympathie à leurs misères ils semblent presque s'en étonner tant ils sont sereinement résignés à leur sort. Ils savent et comprennent que ceux qui sont chargés d'avoir «soin» d'eux — si l'on peut l'exprimer ainsi — font pour eux tout ce qui leur est possible. Ils n'accusent personne de l'abandon et du dénuement où ils gisent. Ils sentent sans doute confusément que la seule coupable est la Fatalité!

Ils ne demandent rien, ils n'expriment aucun désir. Ils assistent, muets, à l'écoulement des heures, qui sont peut-être pour eux les dernières.

Comme les infirmiers improvisés sont trop peu nombreux pour qu'il y en ait un attaché à chacune des chambres baptisées infirmeries, les malades doivent se suffire à eux-mêmes. Les plus valides entretiennent le feu, viennent en aide aux plus faibles, leur apportent à boire dans une tasse ébréchée qui sert à tous...

*

Et chaque jour la MORT frappe, frappe inlassablement. La nuit, dans ces chambres de douleur que l'on ne peut éclairer faute de bougies et de pétrole, le délire des agités se mêle aux plaintes et aux râles des agonisants. Ceux-ci trépassent sans avoir vu à leur dernier moment de lucidité se pencher au-dessus d'eux un visage ami ou compatissant; sans que personne assiste à leur dernier moment ils s'éteignent silencieusement dans l'obscurité tragique. Et trop souvent le matin celui qui s'éveille, quand il se tourne vers son voisin, ne trouve plus devant lui qu'un cadavre.

Dans les villages comme dans les villes, chaque jour, aux portes des hôpitaux et des infirmeries improvisées, de sinistres charrettes font halte Elles viennent chercher leur cargaison de victimes toujors renouvelées. Quand elles sont bien remplies, elles s'acheminent, lentes et cahotantes, vers le cimetière le plus proche, ou quand celui-ci est plein vers un champ écarté mais accessible que l'on choisit le plus vaste possible pour qu'il pouisse contenir tous ceux que des charrettes semblables amèneront les jours suivants.

Personne n'accompagne ces lamentables charrois, car le moral des hommes serait trop péniblement affecté s'il leur falfait quotidiennement faire cortège à ceux qui s'en vont.

«Ceux qui pieusement sont morts pour la
patrie
Ont droit qu' à leur cercueil la foule
vienne et prie.»

Ces vers de Hugo qui me reviennent en mémoire sont ici doublement mensongers. Ces morts roumains n'ont en effet pas plus de droit à l'hommage de la foule qu'au cercueil. Car la demande dépasse l'offre, comme disent les économistes. La consommation est de beaucoup supérieure au rythme de fabrication.

On se contente d'envelopper les cadavres d'une toile de tente; et parfois même comme les soldats vivants n'ont pas toujours de capote, on enlève aux morts celle qu'ils portent, celle dans laquelle, faute de draps, ils ont sué leurs souffrances et leur agonie, et on en revêt les vivants

*

Ainsi chaque jour, sans arrêt, fond l'armée roumaine, plus rapidement que ne le fera au soleil du printemps la neige qui couvre en ce moment de son linceul le malheureux pays.

Elle fond, cette armée. Elle agonise.

Pourra-t-elle renaître un jour? L'ennemi ne le croit pas. — Mais il se trompe.

Malgré le Russe qui pille le pays, malgré la famine, malgré le froid s'acharnant aux corps mal vêtus, malgré l'épuisement, malgré l'entassement malsain dans les chaumières moldaves, malgré le pou, malgré l'épidémie meurtrière enfin, la Roumanie n'est pas morte. Les sept Fléaux de l'Hiver terrible ne l'ont pas tuée.

Le printemps la guérira. — L'été venu, l'ennemi stupéfait verra brusquement son armée ressuscitée se dresser devant lui et lui barrer la route.

E. Baldet

Les principes de l'O.N.U. valent-ils a sens unique?

On se souvient certainement du vote de l'Assemblée Générale de l'O. N. U. qui, lors de la dernière session, inscrivit à son ordre du jour la «question algérienne».

Malgré l'opposition de la délégation française, l'Assemblée Générale donnant suite à l'agitation des pays arabes fortement soutenus par l'U.R.S.S., décida que la «question algérienne» devait être discutée au nom du principe de la Charte qui veut que les peuples soient libres de disposer d'eux-mêmes.

Le 3 Octobre 1955 notre journal adressa à l'O. N. U. au nom de plusieurs organisations d'exilés roumains, la lettre que voici:

«Les exilés roumains résidant dans les pays libres ont appris avec une profonde émotion le vote de l'Assemblée générale O. N. U., recommandant l'inscription de la "question algérienne" à son ordre du jour. Ce vote, qui équivaut à une invitation de traîner dans la boue l'œuvre civilisatrice de la France, nous remplit d'indignation. Pendant ce temps, il y a des peuples esclaves — dont le nôtre — sur les souffrances desquels on n'estime pas nécessaire de s'arrêter.

(suite page 10)

DIE STANDARTE

Selbstauslieferung mit Galgenfrist

Von Fr. Lenauheimer.

Seit Monaten schon entfaltet sowohl die „ruhmreiche und fortschrittliche" Sowjetunion, als auch deren Anhängsel Albanien, Bulgarien, Polen, Rumänien, Ungarn und die Tschechoslowakei, eine tolle Propaganda unter den im Westen lebenden Flüchtlingen und Vertriebenen. Und zwar geht es darum, diese Menschen zur Rückkehr in ihre einstige, jetzt unter bolschewistischem Joch stöhnenden Heimatstaaten zu bewegen. Zu diesem Zweck wurden von den Regierungen aller oben aufgezählten Staaten sogenannte Amnestien erlassen. Man verspricht denjenigen, die sich aufgrund dieser „großherzigen" Erlasse in ihre Heimat begeben, sowohl Brot als auch eine angemessene Beschäftigung. Um diese „Heimkehrer-Aktion" zu forcieren, hat man den in der Heimat verbliebenen Angehörigen der Flüchtlinge und Vertriebenen mit „sanftem Druck" nahegelegt, Briefe nach dem „kapitalistischen" Westen zu schreiben, die als Köder wirken sollen. Zuweilen werden auch politische Größen aus der Vergangenheit, wie Dr. Kaspar Muth, einstiger Führer des Banater Deutschtums, aus der verstaubten Mottenkiste hervorgeholt und als Köder angesetzt. Man rechnet eben mit der Dummheit, Vergeßlichkeit sowie der großen Sehnsucht der angesprochenen Menschen im Westen.

Was ist eigentlich der wahre Grund, der wirkliche Sinn dieser Heimkehrer-Aktion?

Bevor wir darauf antworten, wollen wir noch einige Fragen stellen: Gibt es wirklich auch nur einen einzigen Menschen unter uns, der etwa meint, die kommunistischen Staaten haben diese Amnestie aus reiner Menschlichkeit erlassen? Und stellt sich wirklich jemand vor, daß die eventuellen Rückkehrer als gleichwertige Bürger betrachtet werden? Daß sie möglicherweise auch ihr einstiges Vermögen zurückerhalten werden? Oder sich die Arbeit und auch den Ort selbst werden auswählen können? Wer das meinen sollte, der ist schwer auf dem Holzwege; der hat keine Ahnung vom Leben in einem kommunistischen Staate! Aber auch der ist im Irrtum, der etwa der Ansicht ist, daß sich die kommunistischen Regierungen dieser Staaten wegen Arbeitermangel zu dieser Heimkehrer-Aktion genötigt sahen.

Das wahre Motiv dieser „Aktion" ist rein politischer Natur. Man will damit dem „kapitalistischen" Westen einen Schlag versetzen, der zur Aufweichung der antikommunistischen Front beitragen soll. Daß sich die treibenden Kräfte dieser „Heimkehrer-Aktion", die in Moskau und nicht in Tirana, Sofja, Warschau, Bukarest, Prag sowie Budapest sitzen, davon sehr viel versprechen, beweist schon allein der diesbezüglich betriebene Aufwand. Der „Frontgefechtsstand" dieser Aktion befindet sich in einem großen Bürohaus Ost-Berlins und nennt sich „Komitee zur Rückkehr in die Heimat", das von keinem geringeren als von dem sowjetrussischen Generalmajor Michailow geleitet wird. Gegründet wurde dieses „Komitee" am 29. März 1955. Dieses Datum ist der schlagende Beweis dafür, daß die in den Hauptstädten der Moskauer Satellitenstaaten erlassenen Amnestiegesetze keinesfalls auf lokale Initiativen zurückzuführen sind, sondern einem Gehirn im Moskauer Generalstab des „Kalten Krieges" „entsprungen" sind.

Um nun präziser zu werden: Was verfolgt der Kreml mit dieser seiner Rückkehrer-Kampagne? Robert Bertram antwortet in seinem in der Beilage zur Wochenzeitung „Das Parlament" (Bonn) vom 17. August 1955 veröffentlichten Artikel „Aktuelle Probleme der politischen Emigration", auf diese Frage wie folgt: „Der Aufruf an die Flüchtlinge zur Rückkehr, von Schalmeien begleitet, entspringt der Absicht, dem Westen (sprich USA) eine entscheidende Niederlage im Kalten Krieg zu bereiten. Ob 100, 1000 oder 10.000 Flüchtlinge aus Westeuropa nach den Ländern hinter dem Eisernen Vorhang reemigrieren, ist den Machthabern im Grunde genommen völlig gleichgültig; nicht auf die Rückgewinnung der Menschen kommt es ihnen an, sondern auf den Propagandaerfolg, der durch eine Aufweichung der gegnerischen Front zweifellos erzielt wird. Zahlen sind für sie nur von statistischem Wert, d. h. als Beweis für die Erlahmug der westlichen Anziehungskraft ... In dem Moment, wo den Sowjets der Nachweis glückt, daß Flüchtlinge aus dem goldenen Westen freiwillig hinter den Eisernen Vorhang zurückkehren, ist ein psychologischer Einbruch gelungen, dessen mögliche Auswirkungen noch gar nicht überschaut werden können." So weit der Auszug aus Bertrams Artikel.

Man braucht diesen Worten Bertrams kaum noch etwas hinzuzufügen, denn sie treffen den Nagel haargenau auf den Kopf. Wer also die erlassenen Amnestiegesetze der Ostblockstaaten als bare Münze nimmt und in die Heimat zurückkehrt, ist in unseren Augen nichts anderes als ein bedauernswertes Geschöpf, in den Augen der betreffenden kommunistischen Staaten aber ein Dummer, denn er ist ja lediglich ein freiwilliges Propaganda-Instrument. Ein Instrument aber kann je nach Bedarf entweder eingesetzt oder fallengelassen werden. Die jetzigen Rückkehrer haben also, um noch einmal mit den Worten Bertrams zu sprechen, „nur die eine Funktion: eine bestimmte, gerade aktuelle These durch Aussagen zu bekräftigen".

Das bestätigen die „freiwilligen" Erklärungen aller bisherigen Heimkehrer, die von den Radiostationen, sowie der Presse der kommunistischen Staaten, mit wahrer Wollust veröffentlicht werden: Als Beispiel soll hier nur der Anfang einer solchen Erklärung, die im Bukarester Regierungsorgan „Scienteia" vom 14. 9. 1955 erschienen ist, zitiert werden: „Seit 1947 lebte ich in verschiedenen Städten Westdeutschlands und begegnete überall schwere Lebensbedingungen, der bangen Sorge um den morgigen Tag und einer Atmosphäre des Hasses ..."

Solange diese armen Kreaturen zu propagandistischen Zwecken gebraucht werden, wird man ihnen bestimmt kein Haar krümmen. Wird aber diese Propaganda eines Tages unaktuell, was spätestens nach Ablauf der festgesetzten (und vermutlich verlängerten) Amnestiefrist der Fall sein wird, dann werden alle diese Rückkehrer — natürlich mit Ausnahme der kommunistischen Agenten unter ihnen — die einer teuflischen Propaganda zum Opfer gefallen sind, entweder in den zahlreichen Zwangsarbeitslagern oder sonstwo elendiglich zugrunde gehen.

Wer also Rückkehrer-Aspirant ist, der möge diesen Artikel noch einmal — mit wachem Sinn — lesen. Vielleicht wird ihn das nochmalige Lesen vor einem verhängnisvollen Schritt bewahren, denn: Verloren ist derjenige, der, auf kommunistische Versprechungen bauend, sich selbst den bolschewistischen Verbrechern ausliefert.

RUMÄNISCHE MALEREI
Verona: Hochzeitsgäste in einem Dorf bei Dorohoi

Wintersonnenwende unseres Schicksals

Besinnung zum zwölften Jahr der Vertreibung

Für eine Schwärmerei ist die Besinnung zum zwölften Jahr ohne Heimat zu ernst. Denn diese Besinnung mahnt uns daran, daß weder Zeit noch Raum Liebendes wirklich zu trennen vermag. So lange Eltern, Geschwister, Kinder, Verwandte in der alten Heimat an uns denken und in der alten Gemeinschaft ererbten Brauch in aller Blöße und Schutzlosigkeit hochhalten, gehören wir zu ihnen und sind ihnen mit Leib und Leben verpflichtet und gebunden — nicht mit tränenfeuchten Augen von ihr zu reden, sondern für ihr Glück und ihre Freiheit alles einzusetzen, was in unseren Kräften steht.

Weder erstmalig, noch einmalig.

Sind wir aber nicht einem gewaltigeren Schicksal ausgeliefert, das heute Völker und Kontinente zerreißt? Ist dieses Schicksal nicht mächtiger, tückischer, drohender als je seit der ersten Ansiedlung in Nordsiebenbürgen, im Banat, im Buchenlad oder in Bessarabien? Wir sollten uns als Generation in einer jahrhundertelangen Geschlechterkette nicht allzu einzigartig, einmalig und allzu bemitleidenswert vorkommen! Wenn uns die Mongolenstürme bereits zu ferneliegen, so wissen wir doch noch aus der Volksschule, was die Türkenzeit durch ein Vierteljahrtausend oder jahrzehntelang über unsere Städte und Dörfer brachte: Überfälle, Vernichtung, Gefangenschaft von Abertausenden in der Türkei und immer wieder: Aufbau, Sammlung, mühselige Heimkehr der Überlebenden aus der kalten Fremde. Kein Volk und keine lebendige Gemeinschaft hat jemals das Recht von sich zu behaupten: „Wir haben aufgehört, es ist vorbei!" Und kein vom heimatlichen Stamme losgerissener Sproß ist von jenem Gelöbnis losgesprochen, das er einst im Chaos der Flucht, oder in der unruhigen Hoffnungslosigkeit der Kriegsgefangenenlager vor sich selbst ablegte: **Ich will alles daransetzen, daß diese Heimat wieder unsere Heimat werde!**

Genug der Mahnung! Es gab und gibt Völker und Stämme der Vertreibung, die das gelobte Land der Heimat nach Jahren, Jahrzehnten, sogar nach Jahrhunderten wieder gewonnen haben. Wir wollen nicht schlechter sein als sie. Wir wollen mit dem Blick in das dreizehnte Jahr des Wartens wie die grünende Tanne der Wintertage und -nächte die Hoffnung und den Willen lebendig erhalten, damit eine Wintersonnenwende des Schicksals auch das Geschick der fernen Heimat und unser eigenes zum Besseren wende. Nicht unsere eigene, persönliche Existenz allein ist uns anvertraut. Uns sind in diesen Jahren der Friedlosigkeit und Trennung alle Menschen der Heimat anvertraut und wir dürften eher uns selber aufgeben, als sie — die fernen und dadurch Allernächsten — verraten. Ohne einen Berge versetzenden Glauben hat sich noch nie eine Not gewendet. Dieser Glaube ist von uns gefordert, auf daß eines Tages wieder Friede auf Erden sei und Heimat wieder Heimat wird.

Hans Eder:
Burzenländer Bauer

Ein armer Emigrant, Student und Heimkehrer ...

In dem zu Ostberlin redigierten „Heimkehrer"-Blättchen „Glasul Patriei" (Die Stimme des Vaterlandes), das an sämliche Postanschriften des Auslandes verschickt wird, deren die kommunistische Briefzensur in der Rumänischen Volksrepublik bisher habhaft wurde, schreiben gewisse Heimkehrer der letzten Monate seit der Juni-Amnestie 1955 ihre flammenden Aufrufe zur Heimkehr.

Einen erschütternden Bericht über sein Barackenelend in München und anderswo publizierte der ehemalige Student und jetzige Bukarester Angestellte Ioan Iusco, in der „Scinteia". Wer konte es nach diesem Bericht dem armen Schlucker von ewigem Studenten, der ehrenhalber in allen möglichen Emigrantenorganisationen mittat, verdenken, wenn er den Weg in die Volksdemokratien nahm?

Was tat der arme Emigrant, Student und Heimkehrer aber wirklich in München? Herr Iusco studierte sieben Jahre lang an der Münchener Universität die Jurisprudenz, ohne je eine Abschlußprüfung zu machen. („Getragen hab' ich es sieben Jahre, und kann es tragen nicht mehr ...") Sein äußerer Habitus war allerdings nicht der eines armen Studentleins und Stipendiaten: Wohlgenährt, elegante Maßanzüge, weltmännische Manieren, die man in unserem korrupten Zeitalter ebenso in einer Dipolmatenlaufbahn wie in einer NKWD-Schule anerzogen erhält, höchstes Interesse an der internen Arbeit der Emigrantenorganisationen usw. usw.

Wir meinen nicht, daß Herr Iusco dumm ist, weil er sieben Jahre lang zu München kein Examen ablegte. Denn sein eigentliches Examen, seine siebenjährige Bewährung als charmanter Agent, hat er glänzend bestanden und wurde daher zur Bukarester Zentrale zurückberufen. Wie gesagt, uns wundert nicht, daß dieser arme Schlucker von ewigem Studenten jetzt der „Stimme des Vaterlandes" bewegte Töne verleiht und die Landsleute zur Heimkehr ins Paradies auffordert.

Johann König, Berlin-Zehlendorf.

Volksdemokratische Heimkehrer-„Amnestie" im Altertum

Die Heimkehrer-„Amnestie" des kommunistischen Regimes in Bukarest besitzt bereits im klassischen Altertum, in der Tierfabeldichtung, ein glänzendes Vorbild:

Der Selbstherrscher der Tierwelt, der grimmige Löwe, forderte seine Untertanen auf — Rehe, Hasen, Füchse, Schafe — sich zur Huldigung einzeln in seiner Höhle zur Audienz einzufinden. Unweit der Höhle traf der loyale Freund Lampe, der seinen Huldigungseid dem Löwen darzubringen gedachte, den Fuchs. Der Fuchs betrachtete mit schiefgeneigter Schnauze gerade sinnend die Spuren im Umkreis, welche allerlei Tierpfoten und Füße hinterlassen hatten.

Der Hase fragte den Fuchs: „Nun, wirst du dich denn nicht auch zur Huldigung in die Höhle des Löwen begeben?"

Der Fuchs antwortete: „Ich sehe so viele Spuren meiner Vorgänger, die in die Höhle hineinführen, aber ich sehe keine, die aus der dunklen Höhle wieder ans Tageslicht, ins Freie, ihre Richtung nehmen. Ich warte ab, bis sich das ändert."

Der Erpressungsversuch des Bukarester Regimes, abertausende auseinandergerissener Familienglieder aus der Vertreibung und Emigration in die kommunistische Höhle zu lotsen, bietet den in der rumänischen Heimat lebenden Familienangehörigen keine Möglichkeit, nach ihrer freien Entscheidung auch zu ihren Familiengliedern in Europa oder Übersee (wo sie sich häufig eine gesunde, anständige Existenz gründen konnten) auszureisen.

Wie sagte der Fuchs? „Ich sehe viele Spuren hineinführen, aber keine hinaus!"

Georg Maurer, Regensburg.

Stindardul
Trauchgau/Allgäu
Deutschland

Der Kronstädter Porträtist Hans Eder

Wie wir jetzt erfahren, starb zu Beginn November 1955 der über die Grenzen Rumäniens bekannte siebenbürgisch-sächsische Maler Hans Eder in Kronstadt. Bereits in jungen Jahren machte sich der am 19. April 1883 geborene Kronstädter einen Namen als Porträtist. Anfänglich galt sein Studium in Deutschland, Frankreich und Belgien der Bildhauerei. Während seiner Ausbildung in Wien und München verband ihn enge Freundschaft mit namhaften Dichtern der Vorkriegszeit. Seit 1911 wurde er durch Gemäldeausstellungen in seiner Heimat und im Auslande bekannt. Mit Wien ist er in besonderer Weise dadurch verbunden, daß er hier einige Zeit als Lehrer an der Akademie für bildende Künste wirkte.

Hans Eder, der auch in rumänischen Kreisen außerordentlich geschätzt wurde, konnte auch noch nach dem 23. August 1944 seine künstlerische Tätigkeit in Kronstadt ungehindert entfalten und sich an den jährlichen Kollektivausstellungen mit neuen Werken seiner Porträtierkunst beteiligen.

In Wien, Brüssel, Budapest und Bukarest zeugen Gemälde der staatlichen Galerien von dem heimgegangenen Porträtisten, der seiner siebenbürgischen Heimat bis zuletzt in Freud und Leid verbunden blieb. **o. r. l.**

GEBET

Laß uns nicht müde werden,
o Herr, in unserer Not,
laß uns nicht müde werden,
im Kampf um Geist und Brot!

Du, der Du unsre Ahnen
in dieses Land gestellt,
gib, daß Dein Wort und Mahnen
auch unsern Weg erhellt!

Die Ahnen waren Bauern,
bewehrt mit Pflug und Schwert;
sie hielten ihre Mauern
und ihren Acker wert.

Du warst in ihrer Mitten,
wenn friedlich sie geschafft;
wenn sie mit Frieden stritten,
von Dir, Herr, kam die Kraft!

Du hießest streng sie gehen
durch manche harte Zeit,
Du ließest sie bestehen
In Krieg und Völkerstreit.

Jahrhunderte vergingen
in wechselvollem Lauf,
zu Dir in allem Ringen
sah unser Volk hinauf.

Wir sind ein Volk von Bauern,
o Herr, wird sind's noch heut.
Wir wollen überdauern
auch diese harte Zeit.

Wir wollen treu bestellen
das anvertraute Land.
Laß Du die Kraft nicht fehlen
der arbeitsrauhen Hand!

Und ist gering der Segen
und kärglich der Gewinn,
lenk Du nur allerwegen
zu Dir den Mut und Sinn,
daß wir nicht Dein vergessen
in unsrer Lebensnot,
daß höher wir bemessen
den Geist als unser Brot!

Laß uns nicht müde werden,
die wir durch Mühen gehn,
laß uns nicht müde werden:
So wollen wir bestehn!

Gerda Miess

Das obige Gedicht der siebenbürgisch-sächsischen Schriftstellerin wurde aus einer 1938 bei Diederichs erschienenen Lyriksammlug „Volk vor Gott" entnommen. — Die Redaktion.

SCHLUSSBILANZ

Von Adam Müller-Guttenbrunn.

Ob denn der liebe Gott auch einen Jahresschluß mache und eine Bilanz über uns Menschen, wollte der kleine Maxl durchaus von seiner Mutter wissen. Sie konnte ihm das nicht mit voller Bestimmtheit sagen, sie lachte ihn aus. Da wurde der Maxl bös und bewies seiner Mutter, daß es ganz gewiß so sei. Und er hatte ein Recht zu jener Frage und zu dieser Annahme, denn sein Vater sprach selbst am heiligen Abed beinahe von nichts anderem als von dem Jahresschluß in der Bank, und er lief schon am zweiten Feiertag wieder in seine Kanzlei, wo die Bilanz auf ihn wartete. Dem Knaben mußte das ungeheuer wichtig vorkommen. —

Was ist ein Jahr?

Eine ganze Weltgeschichte ist es, wenn man die Rückschau ausdehnt auf das Leben einer Stadt, auf den ganzen Staat oder die auswärtigen Vorgänge im Völkerleben. Es gab einst Jahrhunderte, in denen die Menschheit nicht so viel Ereignisse in sich aufzunehmen hatte, wie heute in einem Monat. Und doch ist ein Jahr nichts als ein Atom der Ewigkeit. Aber welch eine gewaltige Epoche im Geistesleben der Menschheit mag die Feststellung des Jahrbegriffes einst eingeleitet haben. Die wesenlose Zeit, der auf keine Weise beizukommen war, schien auf eimal eingefangen und verkörpert zu sein, als man auf den genialen Einfall kam, sie zu teilen, sie zu messen. Die Sonne begrenzte den Tag, der Mensch bildete Wochen, Monde, Jahre aus ihm und münzte den Begriff der Ewigkeit immer weiter aus. Aber er hat es zuletzt doch aufgegeben, in ihr Geheimnis einzudringen. Die Ewigkeit blieb unberechenbar, und er erkannte, daß er ihr nur als ein armseliges Eintagsgeschöpf gegenüberstand.

Der kleine Maxl hat vielleicht doch eine zu hohe Meinung von sich und von uns gehabt, als er annahm, daß einer jenseits der Wolken unsere geringfügigen Schicksale buche und jedes Jahr eine Bilanz aufstelle über unser Soll und Haben bei ihm. Sei dem wie immer, mag Gott den großen Ameisenhaufen unserer Erde in seiner Gnade haben oder nicht, es ist für alle Fälle gut, wenn man trachtet, nicht auf seinem Konto Dubiosa zu stehen.

Was hast du in deinem Beruf geleistet im letzten Jahr? Hättest du nicht weit mehr erreichen können? Was hast du für die Deinen getan? Was für die Allgemeinheit? Bist du nicht im Rückstand mit einem schönen Vorsatz, mit einer guten Tat? Hast du nicht manchen Hilferuf überhört, der aus den Tiefen zu dir gedrungen ist, manchen Brief unbeachtet gelassen, der nur einen guten Rat von dir forderte oder ein freundliches Wort? Warst du nicht stumpf in den großen Angelegenheiten deines Volkes? Frage es dich immerhin, ehe du ein Jahr schließest, sei es am Silvestertag oder an einem anderen, der für dich wichtiger ist. So ganz ohne seelische Bilanz sollte man kein neues Lebensjahr beginnen.

(Entnommen dem Buch **„Das idyllische Jahr — Ein Sommerbuch"** von Adam Müller-Güttenbrunn, Leipzig, Verlag v. L. Staackmann, 1914.)

Ein Bärendienst des „Wiener Samstag"

Zu einem Rührstück: „Heimat ist mehr als Geld"

„Gutgemeinte" Reportagen, wie jene von Heinz Siegert im „Samstag" (Wien) vom 7. Jänner 1956 erreichen gelegentlich den gegenteiligen Effekt, für den sie der sozial empfindende Reporter eigentlich bestimmte.

Herr Heinz Siegert geht gegen Mitternacht auf den Wiener Westbahnhof, um die Abfahrt einiger Landsleute nach Siebenbürgen und in das Banat zu beobachten und zu schildern. Er besucht vorher sogar ein Flüchtlingslager, wo ihn ein Bauer „aus dem Banat" freundlich empfängt, dessen Haus seltsamerweise „in der Nähe von Schäßburg gewesen" ist. Der Reporter hat über die sorgfältig registrierten Gespräche mit gequälten Menschen den Untertitel gesetzt: „Bauern ohne Boden zerbrechen in der Fremde" — womit er an sich recht hat. Zutreffend heißt es dann gegen Schluß: „Der Familiensinn der Banater und Siebenbürger ist so groß, daß sie selbst bei jahrzehntelanger Trennung das Wort nicht brechen, das sie einst gegeben haben." Irreführend, da die Ausnahme verallgemeinernd, wird zitiert: „Die Bauern aus Siebenbürgen und dem Banat fühlen sich jedoch als Fremde unter uns. Sie können hier nicht ihrer eigenen Art gemäß leben."

Ein einzigesmal wird das Wesentliche dieser Heimkehr berührt: „Wären Sie auch zurückgefahren, wenn Ihre Familie hier gewesen wäre?" fragte der Reporter. Und die Antwort auf dem Westbahnhof: „Ich weiß es nicht, aber daheim ist daheim. Hier ist vieles besser, kultivierter und moderner, trotzdem, das Land ist anders und die Menschen."

Herr Siegert hat „rührende" Einzelbeispiele über die Rückkehr ganzer Familien nach Rumänien gesammelt, ohne nüchtern festzustellen, daß für die ČSR, Ungarn, Rumänien und Albanien jeweils eine einseitige Rückkehrer-„Amnestie" von kommunistischen Regimes besteht. Die Spekulation auf Familiengefühle und den Appell an die Pflichten von Familienerhaltern und Familienmüttern mit dem Verbot der Ausreise für Familienangehörige aus Rumänien nennt man in unserem zivilisierten 20. Jahrhundert: Erpressung.

Daß Österreichs Regierung bis zum Jahresende 1949 so gut wie gar nichts und später nur sehr wenig unternahm, um die bäuerlichen Heimatvertriebenen an die Scholle zu binden und ihnen das Gefühl der Gleichberechtigung zu verleihen — diese Feststellungen sollten nicht vermengt werden mit halben Wahrheiten und verhohlenen Grundtatsachen über eine größtenteils erzwungene Rückkehr getrennter und seelisch zerrissener Menschen. Kurz: Es würde sich empfehlen, wenn Reportagen nur mit der notwendigen Sachkenntnis und mit etwas mehr Fingerspitzengefühl geschrieben würden, weil sonst die Ausbeute solcher Berichte eindeutig und ausschließlich den kommunistischen Drahtziehern dieser „Rückziehungsaktion" zugutekommen.

Samuel Schmidt, Linz a. D.

Wir danken allen unseren Abonnenten, insbesondere unseren Landsleuten aus Baden-Württemberg und Hessen, für die Übersendung des Abonnaments.

*

Sollten Sie Ihr Abonnament schon bezahlt haben, verwenden Sie bitte beiliegende Zahlkarte zur Werbung eines neuen Abonnenten.

Für Deutschland
betragen die Kosten eines Abonnaments (12 Exemplare) DM 8.—. Unsere Landsleute können jedoch diese Summe in zwei Raten à 4.— DM bezahlen.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. Emilian, Solbad-Hall, Tirol; z. Zt. Trauchgau/Allgäu, Deutschland. Druck: Buchdruckerei Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer-Straße Nr. 71.

OHNE HEIMAT

Octavian Goga (1881—1938)

Ich bin ein Mensch, der heimatlos geworden
Ein Feuerfunken, fortgeweht im Wind,
Gehetzter Sklave, der dem Joch entsprungen,
Und ärmer bin ich als das ärmste Kind.
Ich bin der Künder eines neuen Rechtes,
Ein Tor, geblendet von dem eignen Stern,
Muß ich jetzt ruhelos die Welt durchwandern
Und von der Heimat singen, heimatfern.

Im Meere einer tausendjährigen Klage
Nur eine Träne, die zum Licht begehrt,
Bin ich der Traum, den Ungezählte träumten,
Der heimlich aufstrahlt an der Waisen Herd.
Ein Mahnruf bin ich aus dem tiefen Reiche,
Da keine Stimme bis zur Höhe dringt,
Mit meinem Todesschrei will ich euch künden
Von einer Welt, die hinstirbt und versinkt.

Ich bin der Seufzer, der zum Himmel steigt
Aus meinem Dorf, das fern am Hügel ruht,
Der Schrei bin ich von Siebenbürgens Witwen,
Der Schrei erstickt in Sehnsucht und im Blut!
Der Liebe Bote, Herold auch des Hasses,
Des nahen Sieges Seher will ich sein!
Ich trage den Fluch auf meinen harten Lippen
Als Auftrag aus der Eltern Todesschrein.

Ich habe mich von Gräbern losgerissen,
Ich riß mich los von mancher kühlen Gruft,
Wo alle unsere Toten wachen müssen
Vor einer Pflicht, die ewig nach uns ruft.
Und voll des Schauders, welchen jene spürten,
Die an die Brüder glaubten tausend Jahr,
Sang ich mein Klagelied vor euren Toren,
Das den vergessenen Toten heilig war.

Heut fühl ich, wie die Nacht sich niedersenket,
Mit schwerem Dunkel meinen Morgen füllt,
Und fühle, wie man alle meine Lieder
Ins Leichentuch des ewgen Schweigens hüllt.
Euch bring ich meine ganze Last, ihr Brüder,
Mit Hohngelächter grüßte man den Tor!
O, gebt mir die verlorne Heimat wieder!
Weh dem, der seine Heimat je verlor!

LES PRINCIPES DE L'O.N.U. VALENT-ILS A SENS UNIQUE ?

(suite)

«Vous n'êtes pas sans le savoir, Monsieur le Secrétaire général, que, dans la province roumaine de Bessarabie, occupée par l'Union Soviétique, on procède à la déportation systématique de 2 millions de personnes. N'y a-t-il pas là une "question" de la compétence de l'Assemblée générale?

«Au nom des organisations roumaines nous demandons sonnellement l'inscription à l'ordre du jour de la "question besarabienne". Une ample documentation sera mise à votre disposition à l'appui du bien-fondé de notre demande.»

Une copie de cette lettre a été adressée le 4 Octobre 1955 à la plupart des journaux parisiens avec la prière de se faire, auprès du public français, les interprêtes de la sympathie que les réfugiés roumains tenaint à lui exprimer à cette occasion.

La presse parisienne ne trouva pourtant pas nécessaire de sacrifier quelques lignes pour signaler cette manifestation de la sympathie que les exilés roumains témoignaient une fois de plus à la France.

Seul le grand hebdomadaire «Rivarol» dans son numéro du 13 Octobre 1955 lui consacra une colonne entière en reproduisant intégralement notre lettre avec le commentaire suivant:

> «La Russie tend la main à l'Asie non pas pour qu'elle partage ses conceptions sociales, mais parce que 800 millions d'Asiatiques lui sont nécessaires pour abattre l'impérialisme et le capitalisme européen.»
>
> **Zinoviev**

«Nous remercions le "STINDARDUL" de son intervention et, de notre côté, nous nous associons très volontiers à sa démarche en faveur des peuples opprimés.

Il est tristement remarquable que la presse parisienne ait fait une stricte conspiration du silence.»

Le 29 Décembre 1955, le Secrétariat des Nations Unies — Division des Droits de l'Homme — nous a répondu pour nous insormer que notre lettre sera traitée conformément à la procédure prévue par la résolution 75 (V) du Conseil Economique et Social prévoyant que la Commission des Droits de l'Homme **n'est pas habilitée à prendre aucune mesure** au sujet des réclamations relatives aux Droits de l'Homme.

Une copie de notre lettre sera cependant transmise au Gouvernement de l'Union des Républiques Socialistes Soviétiques.

En écrivant à l'O. N. U. les exilés roumains voulaient savoir si le principe invoqué pour l'inscription de la «question algérienne» valait également pour la question de la province roumaine de Bessarabie.

Maheureusement, la seule conclusion que nous avons pu retirer de la réponse faite par le Secrétariat de l'O. N. U. est que s'il y a des principes qui régissent l'activité de cette organisation, ils valent certainement à sens unique.

„OPERATION FINLANDA"

Von Hauptm. a. D. Petre Ionaşcu.

In den Morgenstunden des 19. August 1944 befand ich mich auf dem am letzten Ausläufer des Berges, über den Wäldern von Vasiloaia im Tale der Moldau gelegenen Beobachtungsstand Negru.

Vor mir die Ruinen von Cristesti. Das Dorf zieht sich den Hang hinab bis zur zersplitterten Brücke. Am gegenüberliegenden Ufer Odaia Cristestilor, dicht durchsetzt von Maschinengewehrnestern und russischen Granatwerferstellungen. Vor der Brücke, bis zum Fuße des Berges, eine Kette von Dörfern. An der äußersten Linken, gegen Targul-Neamtz zu, Blebea ... Quer durch die Auen der Moldau eine Reihe grauer Punkte, die Bunker ... Im Südosten von Cristesti, am Hang der Anhöhe, Markt Motca, von wo sich der Weg nach Pascani hervorschlängelt, zuerst den Hang hinaufsteigend, dann abwärts gegen Siret zu. Unmittelbar unter dem Beobachtungsstand der Wald von Vasiloaia und Boureni, wo der Feind in Fühlung mit der Hauptlinie der Bunker steht. Im Rücken des Beobachtungsstandes Miroslavesti, dort wo unsere Batterien installiert und unser Troß untergebracht ist ... Zurück, zu meiner Linken, am anderen Ufer der Moldau, die verstreuten Häuser von Pastraveni. Weiter, jenseits des Berges, Tzibucanii ...

Vor Jahren hat der Generalstab beschlossen auf diesem Sektor eine großartige Verteidigungsposition zur Blockierung des Zuganges aus dem Norden zu schaffen. Im Tale des Siret dieselbe Idee: eine doppelte Reihe von Bunkern die, ihre Flanken auf die bewaldeten Hänge von Tigveni und Strunga stützend, die Auen absperrten.

Von Strunga bis Jassy, über Targul Frumos und Podul-Iloaie hinauf, ein tief gegliedertes Stellungssystem, gut verankert in dem aus unwegsamen Wäldern und zerklüfteten Tälern bestehenden Massiv des Dealul Mare.

Die feindliche Führung hatte jetzt eine ganz neue Aufgabe zu lösen: Die Russen befanden sich vor einer befestigten Stellung und waren gezwungen in einem Gelände zu operieren, mit dem sie nicht vertraut waren. Die Kunst der Russen, Menschen und Material zu tarnen, eine Kunst, die wir in den Breiten der Ukraine und in den Steppen östlich von Charkov bewundert hatten fehlte hier vollkommen. Zwischen den moldauischen Bergen, Höhen und Hügeln, mit Wäldern bedeckt und nach allen Richtungen von Tälern durchfurcht, war der Feind gehandicapt. Seine Batterien waren nach den ersten Schüssen entdeckt und wurden sofort mit Feuer belegt. Nach der mißlungenen Offensive im Mai des gleichen Jahres, hatte die Sowjetartillerie von der Abenddämmerung bis zum Morgengrauen nicht mehr geschossen. Tagsüber waren Menschen- und Materialbewegungen des Feindes nicht mehr zu beobachten. Solche Bewegungen fanden jetzt nur bei Nacht, unter mörderischem Feuer unserer Artillerie und Granatwerfer, statt. Die feindlichen Ziele waren von uns meßtechnisch aufs genaueste festgelegt ...

Unsere Soldaten hingegen, kannten das Gelände genau und konnten sich, diese Kenntnis ausnützend; sicher darin bewegen. Die Moral unserer Truppen war gut. Mehrmals äußerten die deutschen Kommandeure: „Man sieht, daß ihr hier zuhause seid."

Im Laufe des Monats April versuchten die Sowjets in die Täler der Moldau und des Siret einzudringen, wurden aber ohne Schwierigkeiten zurückgeschlagen. Am 9/10 Mai wurde eine gründlich vorbereitete russische Offensive, trotz Unterstützung von Panzer- und Artillerieeinheiten, zerschlagen. Der Hauptangriff fand damals zwischen Siret und Targul Frumos statt. Betreffend den Abschnitt Targul — Frumos — Jassy waren die Russen **niemals** im Stande, ihre Angriffe über die ersten, vor ihren Stellungen liegenden Hänge, voranzutreiben ...

*

Gegen 13 Uhr wurde ich durch das Geknatter automatischer Waffen in den Wäldern unter mir aufmerksam. Gleichzeitig wurden aus Miroslavesti in Richtung Bourenii mehrere Artilleriesalven abgegeben. Ich eilte zu meinem Scherenfernrohr. Boureni und das Gelände rings um das Sturzadenkmal, waren in dichten weißen Rauch gehüllt. Man hatte den Eindruck als steige der Rauch unmittelbar aus der Erde. In der Nähe der Kirche von Bourenii, die jetzt in Trümmern lag, war nun vorgehende Sowjetinfanterie zu erkennen. Der Lärm der Maschinengewehre verstärkte sich ... In Miroslavesti und Pastraveni treten alle unsere Feldbatterien gleichzeitig in Aktion. Einige schwere Schläge melden den Eintritt unserer „Schweren" in Tribucani in den Rundtanz Bourenii verschwindet vollkommen im Rauch. Der Feind nebelt sich auch unten im Tale ein. Die feindliche Artillerie schießt Nebelgranaten auch im Walde von Vasiloaia, bis ganz in die Nähe unseres Beobachtungsstandes. Der Gürtel unserer Bunker ist bis in die Gegend von Blebea mit feindlichem Granatfeuer belegt.

Ich melde meiner Abteilung die im Gange befindliche Aktion und erhalte den Befehl, vor allem die Vorgänge im Rücken des Feindes zu beobachten. Es sei anzunehmen, daß der heutige Angriff sich in erster Linie gegen die **Bunker** richte. Ein direktes Schießen des Feindes von Cristesti, Motca und vom Rande des Waldes sei zu verhindern.

Gemäß des Befehles, rufe ich die 15-cm-Haubitzbatterie an und gebe die Schußelemente für den Südrand von Motca durch. Die erste Salve geht ab. Da es mir nicht möglich ist meine eigenen Schüsse wahrzunehmen, weil das ganze Gelände in Rauch gehüllt ist, schieße ich mich, mit Weitschüssen beginnend, langsam an das Ziel heran. Als ich den Ortsrand erreicht habe beginne ich das Wirkungsschießen mit der Höchstschußzahl von 120 Schuß. Jetzt schießen auch die schweren russischen Mörser von Vatra Pascani. Fast alle russischen Einschläge gehen in die Zwischenräume zwischen den einzelnen Bunkern. **In Bourenii aber setzt die feindliche Infanterie zum Sturm an ...** Man kann die Russen, von Ruine zu Ruine und von Loch zu Loch springend, deutlich sehen. Sie tragen Sprengladungen an langen Stangen. Unsere Feldartillerie, die Granatwerfer und MGs, legen ein starkes Sperrfeuer vor die Bunker.

Als die Dunkelheit langsam einfällt dauert der Angriff immer noch an ...

Die ersten Tragbahren mit Verwundeten werden den Waldsteig heraufgetragen ...

Um 21 Uhr werde ich von der Abteilung angerufen. Der Feind war abgewehrt, es war ihm aber doch gelungen, sich dreier Bunker im Nordwesten des Waldes zu bemächtigen. Für die Wiedereroberung dieser Bunker soll während der Nacht eine Einheit von Sträflingen („Sarata") eingesetzt werden. Wir erhalten den Auftrag im Laufe der Nacht besonders Cristesti, Motca und den ganzen Wald in einer Tiefe von 1 Kilometer mit Feuer zu belegen. Um 22 Uhr fängt unsere gesamte Artillerie das Schießen an. Mit unserer 10.5 cm Batterie schießen wir auf Motca und mit der 15 cm Batterie auf den Wald. Das ganze Tal der Moldau dröhnt, die Erde scheint zu vibrieren.

Um 2.30 Uhr meldet das regelmäßige Tacken der MGs und die dumpfen Explosionen der Granatwerfer unseren Gegenangriff. Die Artillerie aber deckt den Lärm des Infanteriegefechts zu ...

Um 4.30 Uhr neuerlicher Anruf von der Abteilung. Der Gegenangriff ist gelungen. Im Gelände zwischen den wiedereroberten Bunkern halten sich hartnäckig einige Russen. Für uns: dieselbe Aufgabe wie gestern. Sollte jedoch der Feind in voller Stärke angreifen, ist auch eine unserer Batterien für das Sperrfeuer vorgesehen.

Tatsächlich greift der Feind um 6 Uhr wieder an. Dieses Mal ohne Artillerievorbereitung und Einnebelung; in kleinen Gruppen die Sprengladungen und leichte Waffen tragen. Ich gewinne den Eindruck, daß es sich um für den Bunkerangriff geschulte Spezialtruppen (Sturmpioniere) handelt. Plötzlich setzt, weit im Osten, ein noch heftigeres Artilleriefeuer ein. Die ganze Front kocht. Ich habe Mühe die Stimme des Feuerleitungsoffiziers am Telefon zu hören. Ich melde meiner Abteilung das Ausfallen des feindlichen Artilleriefeuers und erfahre vom Abteilungskommandeur, daß der Feind zwischen Targul-Frumos und Jassy mit einer richtigen Feuerwalze vorgeht ...

Gegen 8 Uhr früh greifen sowjetische Bomber unsere Stellungen und Miroslaveseti an ...

Der 20. August ist verstrichen, zwischen den Bunkern und im Walde dauert der Kampf unvermindert an aber der Angriff wurde, jedenfalls in unserem Abschnitt, eindeutig abgewehrt. Obwohl die russische Infanterie sich tapfer schlug, eine wirksame Feuerunterstützung blieb aus. Nun war vollkommene Ruhe eingetreten.

Zwischen 18 und 19 Uhr wurde ich zum Abteilungskommando in Tupilati befohlen. Dort wurde mir mitgeteilt, daß sich das 2. schwere Artillerieregiment des nachts gegen Osten in Marsch setzen würde. Wir, die erste Meßabteilung, und der Rest der schweren Artillerie würden **im Rahmen der „Operation Finlanda" aus dem Kampfe herausgezogen ...**

„FINLANDA, Herr Oberstleutnant?" fragte ich.

„FINLANDA, Ionaşcu", antwortete er.

„Aber der feindliche Angriff wurde doch überall abgeschlagen, warum ziehen wir uns zurück?"

„Das weiß ich selber nicht, mein Freund. Befehl vom Armeekorps. Es scheint, daß die Dinge bei Jassy schlecht stehen."

„Finlanda" war der Deckname für den allgemeinen Rückzug auf die Verteidigungslinie Focşani, Namoloasa, Galatz.

Die Schallmeßbatterie hatte die Loslösung bereits um 15 Uhr begonnen. Die topographische Batterie und der Rest der Abteilung würden sich um 21 Uhr in Marsch setzen. Wir, die R O T-Batterie, sollten die Operation im Morgengrauen durchführen. Allgemeine Richtung: Focşani Treffpunkt mit dem Rest der Abteilung: Batinesti. Ich erhielt Geld für die Verpflegung der Truppe. Benzinfassen in Onesti, wo die Armee unterirdische Depots besaß.

Zu meiner Batterie zurückgekehrt gab ich die nötigen Befehle. **Die Soldaten waren schweigsam und traurig ...** Nur Unteroffizier Sarpe fragte:

„Warum gehen wir zurück Herr Oberleutnant?"

„Befehl, mein Junge. Das Oberkommando wird seine Gründe haben"

Um 3 Uhr morgens formiert sich die Batterie im Zentrum des Dorfes Tibucani zum Marsche. Um die Geschütze und LKWs sammelten sich die Bauern. Sie brachten Brot und Früchte. Die Frauen weinten:

„Wem überlaßt ihr uns?"

„Wir ziehen doch nicht ab. Ein Stellungswechsel. Kein Grund zur Beunruhigung."

Als wir jedoch die erste Anhöhe erreicht hatten und zum letzten Male auf die verschwommene Linie der Berge blickten, die die Moldau schützend umstehen, konnte ich die Tränen auch nicht mehr zurückhalten. Ich fühlte, daß wir im Begriffe waren davonzulaufen. Wir verließen den Kampf und wir verließen die Moldau, die uns mit so viel Liebe und Vertrauen empfangen hatte. Warum nur ziehen wir uns zurück? Ich sollte es erst später erfahren ... Um die Mittagszeit hielten wir bei Andreoani, im Tazlautal. Es goß in Strömen. Zu unserer Rechten befand sich der Ghimespaß, vor uns Bacau. Unter der Markise eines Gasthauses stellte mir ein Gendarmeriewachtmeister die Frage:

„Wohin marschieren sie, Herr Oberleutnant?"

„Nach Süden."

„Ich wurde durch die Legion *) benachrichtigt, daß die russischen Panzer bereits in Bacau sind. Warum marschieren sie nicht über Ghimes in Richtung Kronstadt (Brasov)."

„Ich habe den Befehl, mich nach Süden zu bewegen, durch Rumänien, nicht durch Ungarn", erwiderte ich kurz angebunden.

Wir setzten unseren Marsch fort. Um 18 Uhr hatten wir den Eingang nach Aiud erreicht ohne einen einzigen Sowjetpanzer gesehen zu haben. Wohl aber überall endlose Artillerie- und Troßkolonnen. Ich fragte einen Unteroffizier, der versuchte sich mit seinem Pferd einen Weg durch die Kolonnen zu bahnen:

„Woher kommt ihr, Jungens?"

„Aus der Umgebung von Roman, Herr Oberleutnant."

„Hattet ihr Schwierigkeiten?"

„Keine Spur, Herr Oberleutnant. **Der Teufel mag wissen, was vor sich geht. Wir waren in der Reserve, bei Mircesti, wir haben keinen Kampf gesehen, nicht einmal aus der Ferne. Und trotzdem ziehen wir uns seit vorgestern zurück ...**"

Ich war verblüfft. Aber jemand würde wohl wissen, warum sich alle diese Truppen zurückzogen. Vielleicht, so ermutigte ich mich selber, erfordert die Gesamtlage diesen Rückzug, dessen Sinn ich als kleiner Mann nicht zu begreifen vermag ...

Um 8 Uhr früh — inzwischen war der 22. August herangekommen — befanden wir uns bereits an der Abzweigung der Straße nach

(Fortsetzung auf Seite 12)

*) Legion — Benennung der rumänischen Gendarmerieeinheit.

Erasmus von Rotterdam, der große Philosoph des Humanismus und Zeitgenosse Luthers, schrieb sein Werk „Lob der Narrheit" in einer Epoche, da er noch nicht den jammervollen Zirkus der UNO vor Augen hatte. Trotzdem verfügte der greise Denker fraglos über ein gewaltiges Einfühlungsvermögen: Er bejahte den Sinn unserer Geschichte — behauptete aber dennoch, daß die Narren die Geschicke der Menschheit bestimmen. In der Erinnerung an den Sklavenhandel früherer Jahrhunderte wundern wir uns zwar nicht, daß etwa ausgerechnet die Söhne Albions für die Aufnahme der Rumänischen Volksrepublik in die UNO stimmten — zu derlei Aktionen besitzt die englische Außenpolitik der Gegenwart bereits durchexerzierte Präzedenzfälle. Wohl aber staunen wir über die gleichzeitigen Gratiszugaben — Rundfunkbotschaften, die mit schmerzdurchzittertem Tonfall zum Trost geknechteter Nationen bestimmt sind; sogar jener Völker, von denen sich britische Politiker (ohne Rücksicht auf die Ideologie der „Stärke") elegant distanziert haben. Ruhm dir, XX. Jahrhundert, das jene spitzfindige Ethik entdeckt hat, derzufolge Neutralität angesichts von Massenmorden eine lobenswerte Tat ist!

Wir brauchen auch die Außenpolitik der USA nicht näher zu kennzeichnen. Diese Kennzeichnung hat uns ein US-Amerikaner vorweggenommen: Max Eastman. Er nennt die jetzige us-amerikanische Außenpolitik: „Nachgeben vor groben Beleidigungen" („Est & Ouest", No. 143, Januar 1956, pp. 2—6). Im Blick auf die denkwürdige UNO-Sitzung wird jedoch das rumänische Volk in Ketten und in der Vertreibung nicht vergessen, daß sich zu seiner Verteidigung lediglich zwei Stimmen hören ließen: Der Vertreter Kubas und Nationalchinas.

Daher bietet sich nach dem Jahresbeginn 1956 das Problem, wie folgt, dar: Auf internationaler Ebene — die Legalisierung der Rumänischen Volksrepublik; in der Emigration — konzentrische Vernebelung durch die kommunistische Propaganda. Dennoch ergibt sich für uns eine Lage, die nicht so schwierig ist, wie es den Anschein hat. Unsere politische Tätigkeit im Exil behält ihren vollen Aktionswert. Zum Beweis dient einerseits die Besessenheit, mit der die kommunistischen Regime-Politiker unsere Tätgkeit torpedieren wollen; andererseits stützt uns — gerade auf Grund jüngster Informationen — das grenzenlose Vertrauen der Menschen in der Heimat. Wir vertreten das wahre Vaterland, die Heimat wie sie denkt und lebt, und diese Realität hat mit einer vorgeblichen „Legalität" nichts zu schaffen. Außerdem haben die Kämpfer für des Landes Freiheit ihre klare Sicht über Paragraphen und der Jurisprudenz nicht verloren.

Ferner stimmt die Behauptung, daß gegenwärtig der Tag der Befreiung in die Ferne rückt. (Obwohl wir auf die „Tempo-Beschleunigung" unserer Gegenwartsgeschichte hinweisen könnten, die unerwartete Entwicklungen nach mancher „Stabilisierung" kennt. Erinnern wir uns z. B. an den Rußlandkrieg, der wie ein Blitz aus heiterem Himmel auf die brüderlichen Umarmungen zwischen Molotow und Ribbentrop folgte.) Aber wie immer, wir müssen jetzt die Schicksalsschläge gefaßt hinnehmen! Der weite Weg führt unentrinnbar in das Dunkel der Nacht, erst nach der langen Finsternis wird uns eine neue Morgenröte aufgehen — und erleben wird sie nur, wessen Seele überwindet. Für uns Lebende scheint der Weg in die Freiheit ein „Auszug aus Ägypten". Unterwegs werden sich unsere Reihen lichten und läutern. Wir aber wollen vor unsern Herrgott und vor unser Volk nicht wie jene törichten Jungfrauen hintreten, ohne Bereitschaft und mit erloschenen Lampen. In der kargen Frist, die uns gesetzt ist, wollen wir unsere letzten Möglichkeiten einsetzen und jeder Verwirrung ein hartes Ende setzen.

Wir sind gegenüber reperistischen Anwürfen nur in dem Maße verwundbar, als wir wuchernden Lug und Trug unter uns dulden. An jenem Tage, da die Mehrheit der vaterländischen Organisationen sich zu einer geschlossenen Einheitsfront verbinden, und aus ihnen eine wahrhaft demokratische Führung der Emigration hervorgegangen ist, wird die kommunistische Propaganda nicht mehr behaupten können, wir jagten einer blassen Einbildung nach. Gewisse „alliierte" Kreise jedoch, die heute nach Mitläufern Jagd machen, werden dann einsehen, daß die Rekrutierung von Leibeigenen nicht lohnt.

Reden wir klar: Das Herz des amerikanischen Volkes gewinnt man nicht mit Bernards, und das rumänische Volk wird seine Freiheit nicht mit Hilfe von leeren Worten gewinnen. Die „Koexistenzlerei" muß — im großen oder kleinen Maßstab — angeprangert werden. Unser alleiniger modus vivendi heißt heroisches Beharren im „Geist von Bern", der sich wie der lichte Tag vom Nachtgespenst des „Genfer Geistes" unterscheidet. Denn im Leben zählen nun einmal — wie ein französischer Dichter schrieb — die Heiligen und die Helden; die Zwischenformen unseres Menschengeschlechtes gehören im Grunde nicht zum wirklichen Leben. Wir aber müssen gegenüber jener Sorte von „Zwischenformen" einen scharfen Trennungsstrich ziehen, die nach Krämerart „hinüberschielen" und zu jedem faulen Kompromiß bereitstehen.

Manche Schicksalsschläge sind notwendig. Die kommunistische Aggression in Korea erst war es, die im eingeschläferten und von Schlägen betäubten Westen den Entschluß berechtigter Verteidigung weckte. Vermutlich mußten auch wir im Eifer unserer „Verwestlichung" durch einige Püffe wachgerüttelt werden. Möge uns denn das beschämende Abstimmungsergebnis in der UNO zum heilsamen Schock werden, der in uns nicht allein den Willen zur Einheit, sondern auch die rücksichtslose Kampfentschlossenheit bis zum letzten Atemzug Wirklichkeit werden läßt.

Das ist unsere einzige Antwort, die wir geben dürfen; die einzige Antwort, die unseren Ahnen gerecht wird, die Leib und Leben für die Heimaterde gaben.

„DIE STANDARTE"

DIE STANDARTE

Mühlbach (Sebeş-Alba)

„OPERATION FINLANDA".

(Fortsetzung von Seite 11)

Tecuci. Auf beiden Straßen, aber auch über die Felder und Fluren wälzten sich die Kolonnen, ergossen sich in unübersehbarer Menge die Einheiten. Alle mit dem gleichen Ziel: Focşani.

Gegen 10 Uhr vormittags hatten wir die Abzweigung der Straße nach Odobesti erreicht. Ich ging zum Abteilungskommandeur. Er stand, zusammen mit den beiden anderen Batteriechefs, über die Karte gebeugt.

Der neue Befehl lautete: unmittelbar nach dem Essen Erkundung von Magura Odobesti und Besetzung der Stellungen.

Das Gelände war bereits ausgebaut, Bunker und Panzergraben waren vorhanden. Eine starke Stellung. Wieder ermutigte ich mich selbst und dachte: das war wohl der Sinn dieses Rückzuges, rechtzeitig und vollzählig diese Stellungen besetzen zu können. Ich beruhigte mich etwas.

Plötzlich tauchten auf der Straße einige deutsche Spähwagen auf. Die deutschen Offiziere stiegen aus und erkundeten, mit der Karte in der Hand, das Gelände ... Von einem kleinen Hügel aus, schaute ich tief ins Land hinein, das sich zur Donau hinausdehnte. Hier war wirklich unsere letzte Chance, weiter konnten wir nicht gehen, wir würden keine Auffangmöglichkeit mehr finden ...

Aber als ich zu meiner Abteilung zurückkehrte, fand ich sie zu meinem ungeheuren Erstaunen wieder marschbereit.

„Herr Oberstleutnant erwartet sie an der Spitze der Kolonne, Herr Oberleutnant", empfing mich Oberwachtmeister Mandache.

„Sehr gute Stellungen, Herr Oberstleutnant", meldete ich vorne.

„Möglich, Ionascu, aber leider umsonst, wir ziehen weiter", erwiderte der Kommandeur. An seiner Seite standen, mit niedergeschlagenen Augen, die beiden Hauptleute B. und P.

„Marschieren wir in die Berge, Herr Oberstleutnant?"

„Nein, nach Westen. Und zwar sofort. Befehl der Armee. Bis Ramnicul Sarat durch die Dörfer, die sich im Norden der Nationalstraße hinziehen. Bei Ramnicul Sarat: Überquerung der Nationalstraße, Marsch in den Baragan. Allgemeine Richtung: Bezirk Dambovita, über Urziceni — nördlich oder südlich von Bukarest. Die Abteilung bleibt geschlossen: Abstand zwischen den Batterien: 500 Meter. Bei Trennung durch unvorhergesehene Ereignisse: Treffpunkt Gemeinde Razvad bei Targoviste."

... Wir arbeiteten uns die ganze Nacht im Schneckentempo durch die Dörfer nördlich der Nationalstraße. Beschädigte Brücken, unwegsame, schmale Straßen, Verstopfungen — und immer wieder andere Kolonnen. Und als es uns gegen Morgen gelang, die große Straße wieder zu erreichen, trafen wir auf einen gleichen sich langsam hinwälzenden Strom von Kolonnen. Wir ergossen uns in diesen Strom wie in ein grundloses Moor. Nun waren es nicht mehr nur Soldaten, die ersten Flüchtlinge mischten sich in die Kolonnen, ihre Zahl nahm ständig zu, Frauen, Greise, weinende Kinder. Im letzten Moment in die Wagen geworfene Habseligkeiten. Decken, Polster, Koffer, Geschirr ... Und überall bang fragende Gesichter: wohin geht der Weg, warum?

Wir durchquerten Ramnic um die Mittagszeit des 23. August. Dann verließen wir die Hauptstraße aufs neue und kamen, Dank der Dürre, vorwärts. Am gleichen Abend hielten wir im Dorfe Ziduri.

„Batteriechefs an die Spitze der Kolonne!"

Ich fuhr mit meinem Motorrad nach vorn ... Die rumänischen Sender übertrugen die Proklamation des Königs. Rumänien hatte um einen Waffenstillstand gebeten. Der Krieg gegen unseren ewigen Feind im Osten war eingestellt. Doch der Marsch ging weiter. Allgemeine Richtung: **Törzburger Paß (Bran).** Befehl der Armee. Weitere Befehle **bei Dragoslave ...**

Und so sind wir, eine Herde ohne Seele und ohne Glaube, am 9. Mai 1945 **bei Skalka, neben Prag, angekommen.** Aber nicht alle. Viele von uns blieben zurück und schlafen heute in fremder Erde in der ungarischen Puszta oder in der Tatra. Diese Kameraden haben es nie erfahren und nie verstanden, warum wir Pascani verließen. Aber wir haben es verstanden. Leider sehr spät. Aber lieber spät als niemals!

Die Geburt des Diktators

Nachlese zum II. Parteikongreß in Bukarest

Nachlese zum II. Parteikongreß in Bukarest. Bekanntlich feierten Rumäniens „Werktätige" Weihnachten 1955 nicht in Christmetten und beschaulicher Ruhe, sondern mit „Slava"- und „Ura"-Rufen auf dem II. Kongreß der Rumänischen Arbeiterpartei, dessen einziges wichtiges Referat — „eine profunde marxistisch-leninistische Analyse" (Al Moghioros), eine „wahrhaft wissenschaftliche Darstellung" (Gh. Apostol) — der Bericht des ersten ZK-Sekretärs Gheorghe Gheorghiu-Dej vor den 767 Delegierten dieses kommunistischen Weihnachtskongresses war. Die übrigen Referate bestanden z. T. nur aus Zitaten des Gheorghiu'schen Hauptreferates. Auch der brave, neugebackene Ministerpräsident, Chivu Stoica, persönlich etwas farblos und mit unsicherem Auftreten, wiederholte lediglich lange Absätze seines Chefs über den zweiten Fünfjahrplan. Außerdem hatte er kurz vor dem Parteitag sein persönliches Erinnerungsbuch über kommunistische Streiks von 1933 zum zweitenmal herausgegeben, in dem Gheorghe Ghiorghiu-Dej eine Verbeugung nach der anderen erwiesen wird.

Amphibienbegabung der ersten Garnitur

Zu vermerken war noch die offenbar allseitige Begabung der kommunistischen Parteihierarchen Rumäniens, weil z. B. der glänzende Karriere-Offizier, Armeegeneral (und bis zum 2. Oktober 1955 Heeresminister) Bodnaras eine lange Rede über das rumänische Transportwesen hielt, und der ebenfalls kürzlich abberufene Planungsminister, Miron Constantinescu, sich weitschweifig über „Fragen grundsächlicher Kunst und Literarkritik" ausließ. Der als Parteiorganisator erprobte ehemalige Generalsekretär des ZK Al. Moghioros (Laszlo Magyaros), ein Fachmann des Schlosserhandwerks, sprach tiefgründig über landwirtschaftliche Kollektive. Wie man sieht: Wem Gott ein Amt gibt, dem gibt er auch die allseitige Kompetenz für sämtliche Fachprobleme — oder stellt ihm mindestens den dazugehörigen, anonymen Hofschreiber.

Ihr fragt mich nach dem Inhalt dieses kommunistischen Parteitages? Nun: Der Kollektivismus ist tot, Anna Pauker vorläufig endgültig liquidiert, der neue Führerkult um Gheorghe Ghiorghiu-Dej ist eine parteiamtlich besiegelte Tatsache. Der zweite Fünfjahrplan bis 1960 gibt den begeistert „Ura"-schreienden Werktätigen mit einer neuerdings erhöhten Investitionsrate und mit dem neuerdings betonten Schwergewicht der Schwerindustrie so schwere Brocken, daß man ehrlich fürchten muß, die Leichtindustrie und damit die Versorgung mit Konsumwaren und Lebensmitteln kämen wieder allzu kurz.

Nachgeburt der kleinen „Führer".

Mit den großen Diktatoren werden die kleinen mitgeboren. Es ergriff unser Banater Landsmann, Anton Breitenhofer, auf dem Parteitag ebenfalls das Wort, rühmte das Regime in seinen Bemühungen um die deutschsprachige Nationalität Rumäniens und wagte sogar eine kleine — und sicher berechtigte — Kritik: „In der Region Temesvar und in der Region Stalin (Kronstadt), wo es eine kompakte werktätige deutsche Bevölkerung gibt, haben die zuständigen Parteiorganisationen nicht ihr gesamtes Interesse für die Verstärkung der politischen Arbeit in den Reihen der deutschen Bevölkerung, für die Heranziehung ehrlicher und ergebener Arbeiter in die Reihen der Parteikandidaten an den Tag gelegt. Die UTM-Organisationen der betreffenden Regionen befassen sich tatsächlich nicht mit der Erziehung der deutschen Jugend!" Genosse Anton Breitenhofer — für seine erbarmungslose „Linientreue" gegenüber seinen Landsleuten berüchtigt — ging dann auch auf die „Heimkehrer"-Amnestie ein und versicherte, die seinerzeit „von der Feindpropaganda verblendeten deutschen Werktätigen" hätten das „miserable Leben" in der Fremde satt und die inzwischen in die Volksrepublik heimgekehrten erklärten, sie seien „glücklich".

Jedem Arbeiter sein Lohn! Anton Breitenhofer gehört seit dem 28. Dezember 1955 zu den 61 ZK-Mitgliedern der Rumänischen Arbeiterpartei. Sein Landsmann, Josef Bayerle, wurde bloß Ersatzmitglied des ZK unter 34 anderen Genossen. Nachdem Emmerich Stoffel als früherer KP-Volksgruppenführer heute das mühevolle Amt eines Gesandten der Volksrepublik zu Bern versieht, spielt jetzt sein Banater kurzfristiger KZ-Kamerad Filip Geltz den dritten im deutschsprachigen KP-Kollektiv, dessen Führung inzwischen an Breitenhofer übergegangen ist. Geltz wurde Mitglied der RAP-Revisions-Kommission.

Nacherziehung durch die KPÖ

Nebstbei — Filip Geltz (die „Scinteia" schreibt „Gheltz") lebte heute meist in Neuarad (Arad) und wirkt seit Monaten als Generalstabschef für jene Landsleute, die durch persönliche und Familienbindungen z. T. zur Heimkehr gezwungen sind. Es ist auch nicht unbekannt, daß er in der Beurteilung der heimgekehrten armen Teufel viel härter ist, als die rumänischen Sicherheitsorgane selbst. Während Anton Breitenhofer Chefredakteur des „Neuen Wegs" ist, macht Geltz bloß die Banater Filiale für dieses in Bukarest erscheinende deutschsprachige Blatt. Er wird dabei in erfreulicher „internationaler Solidarität" von einer nach Rumänien jüngsthin emigrierten österreichischen Kommunistin, namens Wiener, unterstützt; diese Frau Wiener nahm offiziell die vermutlich sehr wichtige Lokalberichterstattung für Neuarad in die Hand. Wenn die landeseigene Produktion an deutschsprachigen KP-Spitzeln nicht ausreicht, greift man auch gerne zur Importware! Denn wurzelechte österreichische Kommunisten gibt es seit dem Staatsvertrag auch in der Region Stalin (Kronstadt), im Banat und im rumänischen Erdölgebiet.

Auch unsere Landsleute in der Heimat brauchen sich also nicht mehr zu beklagen: Drei ergebene Kommunisten wurden als Führer bestätigt. Und wegen Führermangel und mangeldem Interesse der Kronstädter und Temesvarer Parteiorganisation schaffte man einige Dutzende Österreicher als ideologische Korsettstangen in ein Land, dessen System ihren (bisherigen) Wünschen entsprach.

Gerhardt Hardt.

Die „Witterung" in Chikago

Ein Bild in einer der modernsten und saubersten Großstädte Nordamerikas, Chikago, ist mir in unauslöschlicher Erinnerung geblieben. Ich stand Ende der Zwanziger Jahre in dem damals modernsten Schlachthaus der Welt. Dort gab es bereits Fließbandverfahren; sogar gewisse Fleischhauer hatten z. B. an vorbeischwebenden Lebendschweinen immer wieder den gleichen tödlichen Stich durchzuführen. Jenes Erinnerungsbild, das sich mir einprägte, hatte jedoch seine Szene in der Abteilung für Schlachtschafe: In Dreierreihen stapften binnen weniger Stunden tausende „dummer Schafe" in das für sie bestimmte Schlachthaus bis zu einer Art Todesbrücke, wo sie betäubt und abgetan wurden. Immer neue Züge machten sich auf den Weg.

Ich wunderte mich. Dazumal war der Blutgeruch von keinem Schlachthaus zu trennen. Wieso scheuten die witternden Mutterschafe vor dem dichten Blutbrodem ihres tödlichen Fließbandes nicht zurück?

Mein Fremdenführer klärte mich auf: Im Schlachthaus von Chikago werden jeweils einige Schafböcke dressiert; für jeden Weg bis zur Todesbrücke erhalten sie von ihrem Abrichter Leckerbissen und werden fett gefüttert — bis der Eifer des Bockes doch erlahmt und er schließlich nur noch Schlachtwert hat. Vorher aber folgen jedem Bock ungezählte Schafe und Lämmer bis zur Todesbrücke, wo der Schafbock wendet und die „geführten" Schafe ihrem Schicksal überläßt. —

Damals staunte ich über soviel menschliche Arglist gegen arglose Schafe, die im Herdentrott ihren sicheren Instinkt vergaßen. Ich habe inzwischen das Staunen vielfach verlernt. —

Seit auch mir altem Mann regelmäßig „Glasul Patriei" kostenfrei zugestellt wird, kam mir Chikago wieder in den Sinn. Ich lese von „historischen", namhaften Demokraten von einst, von mehr oder minder prominenten oder kommunistischen Rückkehrern Lob und Preis auf die „Freiheit" und das „auskömmliche Leben" in der rumänischen Volksdemokratie. Vertraute Weihnachtslieder, mütterliche Briefe, heimatliche Dichtungen tönen aus Radiosendungen an mein Ohr. Angesehene Freunde früherer Zeiten laden uns in Briefen zur Heimkehr ein. Der mildgestimmte Vater Staat erwartet seine in der Ferne irrenden und verirrten Kinder. „Heimat, deine Sterne ...", „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine în ţara mea" (Sei das Brot auch noch so schlecht, dennoch besser ist's daheim) usw.

Ich weiß, es gibt Landsleute, die aus Familiensinn für ihre Kinder und Frauen eine persönliche Katastrophe in Kauf nehmen. Sie alle sollen diese Rechnung, gemeinsam mit den ihren, vorher überlegen. Ich weiß auch von anderen, deren Heimatsehnsucht ihre eigenen Bedenken nicht mehr gelten läßt. Besonders diesen „Freiwilligen" möchte ich mein Erlebnis in Chikago erzählt haben: Sie sollten ihre Witterung, ihr sicheres Gefühl für die Wirklichkeit über einigen bezahlten oder erpreßten „Stimmen" nicht vergessen.

Denn selbst heute, im Zeitalter des Rundfunks und der fortschrittlichen Technik: Der Blutgeruch ist vom Schlachthaus nicht zu trennen!

S. P., Linz

Sinaia: Die Wache

„SLAWISIERTE" GRABSTEINE

Im „Mitteilungsblatt des Forschungsinstitutes für Fragen des Donauraumes", Dezember 1955, Folge 4, erfährt man auf Seite 58, unter dem Titel „Entnationalisierung von Gräbern": „In der Baragan-Steppe, wohin die rumänische Regierung 40.000 Donauschwaben deportierte, wurde kürzlich angeordnet, daß deutsche Namen auf den Grabsteinen durch slawische Umschreibungen ersetzt werden müssen (Neuland)".

Der Autor, — offenbar ein Spezialist des umstrittenen CDU-„Grabensystems" in der Deutschen Bundesrepublik — der seine tatsächlich betrübliche Mitteilung angeblich aus dem in Salzburg erscheinenden Organ der Donauschwaben, „Neuland", bezieht, weckt damit auch in uns gerechte Empörung. Bevor wir unserer Entrüstung Ausdruck verleihen, drei Fragen:

1. Ist dem Zitator bekannt, daß auf der Bandung-Konferenz der asiatischen Völker, im April 1955, sogar davon die Rede war, daß der kleine sibirische Stamm der Tschetschelen noch immer kein Presseorgan besaß; daß der Kreml hierauf einen Monat später dieser Nationalitätengruppe ein Mitteilungsblatt zubilligte?

2. Ist dem Zitator bekannt, daß sich unter den 1952 aus dem Banater Grenzland in die unwirtliche Baragan-Steppe Deportierten bekanntlich 35.000 rumänische, 35.000 deutsch-schwäbische, außerdem fast 10.000 andersnationale „klassenfeindliche" Elemente befanden?

3. Ist dem Zitator bekannt, daß auch zufolge der leninistisch-(stalinistischen) Nationalitätentheorie in der Rumänischen Volksrepublik die rumänische Sprache als Hauptsprache gilt, die das zyrillische Alphabet nach 1850 ausnahmslos durch den lateinischen Schriftsatz ersetzte; daß Rumänisch zur romanischen Sprachenfamilie zählt?

Selbst ein k. u. k. emeritierter Hoflakai am Starnberger See hätte den Zitator — der doch mindestens das Siebenbürger und Banater Rumänentum für Otto von Habsburgs angestrebtes Herrschertum gewinnen will — über den nationalen Charakter und das Alphabet des Rumänentums bis 1914 aufklären können. Für die nachfolgende Zeit aber wäre das publizierende „Forschungsinstitut für Fragen des Donauraumes" durchaus verantwortlich; zeigt es sich doch sonst auf informativem Gebiet eifrig genug. Die Daseinsberechtigung eines Donauraum-Institutes sollte außerdem gerade auf der Tatsache fußen, daß seine Mitarbeiter vom Rumänentum, von der Aussiedlung, von der Baragansteppe wenigstens soviel wissen sollten, wie Westeuropäer z. B. sogar über das harte Schicksal der sibirischen Tschetschelen erfahren haben. Offenbar haben sie sich jedoch über das Banater und Baragan-Teilgebiet an der Donau noch weit weniger unterrichtet. Die erhofften „Untertanen" Ottos von morgen können sich heute schon über soviel vorbereitende Präzisionsarbeit des legitimistischen braintrust in Salzburg freuen. Das Verschweigen der rumänischen, serbischen, madjarischen Deportierten in der Baragan-Steppe aber verfälscht die klassenkämpferische Maßnahme eines kommunistischen Regimes zu einer anti-deutschen Kampagne um. Der wirkliche Überblick in diesem donauräumlichen Satellitenstaat fehlt. —

Doch halt! Die Quelle heißt angeblich „Neuland", Salzburger Organ der Donauschwaben. Sollte sein Chefredakteur, Prof. Gauß, diese primitiven Kenntnisse über das heutige Banater Schwabentum, das mit ausnahmslos allen Nationen der rumänischen Volksdemokratie ein hartes Schicksal gemeisam durchleidet, nicht besitzen? Vielleicht äußert sich „Neuland" zu dem hanebüchenen Zitat in den „Mitteilungen" und dementiert. Vielleicht stimmt das Zitat. Dann aber würden wir den Batschka-Schwaben doch dringend empfehlen, unsere Banater Schwaben — wenn nicht zur Führung, so doch zur Beratung — in dieser einschlägigen Frage heranzuziehen.

Ein Banater Schwabe.